

ANTICRISTUL ISLAMIC

ANTICRISTUL ISLAMIC

ADEVĂRUL ȘOCANT DESPRE NATURA REALĂ A FIAREI

JOEL RICHARDSON

„Joel prezintă o fascinantă vedere de ansamblu asupra modului în care perspectiva biblică și cea islamică se suprapun, aducându-ne argumente de ce citirea acestei cărți și studierea a ceea ce au de spus Noul și Vechiul Testament despre „vremurile din urmă” reprezintă un imperativ pentru creștinii zilelor noastre. Această carte este o chemare la a înțelege faptul că viitorul Bisericii, viitorul islamului și viitorul lumii întregi sunt interconectate divin. Cititorul va dobândi, de asemenea, o înțelegere deosebită a naturii zilelor de pe urmă și a lucrurilor spre care se îndreaptă această lume cu o viteză tot mai mare.”

–*Dr. Tom White, director executiv al The Voice of the Martyrs*

„O lucrare fascinantă și provocatoare. Joel a deșțelenit un ogor nou prin explorarea relației dintre islam și restul lumii. O carte care trebuie citită de preoți și pastori, de studenții și vicarii de pretutindeni. Bravo!”

–*Robert Spencer, director al Jihadwatch, autor al cărților Islam Unveiled și Onward Muslim Soldiers*

„Această carte ne oferă o optică nouă asupra profetiei biblice în lumina evenimentelor actuale, când asistăm la intensificarea fundamentalismului islamic. Pe lângă faptul că Joel face o analiză clară a doctrinelor și practicilor islamice care sunt relevante pentru profetia biblică despre vremurile din urmă, interpretarea pe care o dă profetiei biblice este una solidă – care respectă toate regulile hermeneuticii.”

–*Walid Shoebat, fost terorist palestinian și autor al cărții Why I Left Jihad*

„Joel Richardson face o importantă analiză a islamului și a figurii mesianice a islamului. Această carte are un rol important în recunoașterea împlinirii, în zilele noastre, a profetiilor biblice referitoare la vremurile din urmă și a rolului pe care îl joacă islamul în acestea.”

–*Pastor Reza F. Safa, fost musulman radical, autor al cărții Inside Islam*

„Joel Richardson slujește atât comunității creștine, cât și celei musulmane. El explorează documentele-sursă ale islamului timpuriu, scrierile teologilor musulmani de mai târziu, dar și Noul Testament.

El le sumarizează într-un mod admirabil, fără a fi prea tehnic. Această carte clarifică diferențele dintre creștinism și islam. Este o carte care trebuie citită de creștini și musulmani deopotrivă.”

–James M. Arlandson, PhD, predă la un colegiu din sudul Californiei și scrie cu regularitate articole pentru AmericanThinker.com și Answering-Islam.org

Joel Richardson ne-a prezentat, cu atenție și compasiune, un concept documentat și scriptural privitor la anti-paralelele teologice între escatologia islamului radical și credința creștină. El susține că aici este mai mult decât o simplă coincidență. Oricum, Joel nu este nici omul reacțiilor pripite, nici un radical paranoic. El este, mai degrabă, unul care caută și iubește adevărul, și care dă dovadă de curajul de a ne prezenta dovezi istorice și teologice pentru a-și susține convingerile înaintea noastră, după care ne acordă onoarea de a examina faptele pentru noi înșine și de a trage propriile concluzii. Joel Richardson este un slujitor smerit al lui Isus Cristos pe care îl cunosc personal ca fiind un soț și un tată credincios, dar și un prieten de încredere pentru toți cei pe care i-a pus Dumnezeu în viața lui. Fie ca Dumnezeu să ne dea tuturor același curaj de a ne deschide ochii la bătălia spirituală care se intensifică în aceste vremuri, dar și la frumusețea lucrării lui Cristos pe pământ, pentru ca astfel să fim în stare să navigăm bine în această lume până Îl vom întâlni pe Domnul față în față.”

–Michael Sullivant, pastor, vorbitor la conferințe și autor al cărților Your Kingdom Come și Prophetic Etiquette

„Având mintea unui erudit și inima unui mijlocitor, Joel Richardson a făcut o prezentare fascinantă a viitoarei „bătălii a tuturor secolelor”. Pe măsură ce islamismul militant se ridică, alimentat fiind de un spirit antisemit, apare un alt grup de oameni gata să își dea viața pentru Evanghelia lui Isus Cristos. O carte profundă și provocatoare... o chemare la trezire a tuturor credincioșilor sinceri.”

–James W. Goll, cofondator al Encounters Network, autor al cărților The Seer, The Lost Art of Intercession și Praying for Israel’s Destiny

„Aceasta este o lectură obligatorie pentru oricine este interesat de profeția biblică despre vremurile din urmă! Joel Richardson a

deștelenit un ogor nou, arătând rolul vital al islamului în împărăția lui Anticrist. Dovezile aduse de el sunt luate direct din tradiția islamică a literaturii hadith, o sursă foarte importantă a doctrinei musulmane, bine cunoscută musulmanilor, dar necunoscută celor mai mulți occidentali. Orice cititor deschis la minte nu va putea să ignore straniile paralele dintre tradițiile islamice și agenda lui Anticrist, așa cum este ea prezentată în Biblie. Prezentarea sa clară și profundă privitoare la rolul decapitării în legea islamică este captivantă. Scenariul în care pământul se va alinia urmându-l pe Anticrist este foarte credibil. Isus ne-a îndemnat să veghem și să ne rugăm în vederea vremurilor de încercări ce vor veni peste pământ. Pentru cititorul nemulțumit cu altceva în afară de adevăr, aceasta este o carte pe care trebuie să o aibă în biblioteca personală.”

–*Robert Livingston, misionar în Orientul Mijlociu, autor al cărții*
Christianity and Islam: The Final Clash

„Vastele cunoștințe referitoare la islam ale lui Joel Richardson furnizează creștinilor informații utile despre învățăturile și tradițiile islamice, dezvăluind afinitățile dintre perspectiva creștină referitoare la profeția despre vremurile din urmă și așteptările islamice de a domina lumea. Utilizarea cumpătată atât a textelor islamice, cât și a Bibliei este așa de convingătoare încât, după parcurgerea cărții, i-ar fi greu cuiva să mai creadă că Anticristul ar putea fi altceva decât un calif musulman. Însă ceea ce apreciez cel mai mult este că Joel nu își argumentează poziția cu răutate, ci dând dovadă de tact și dragoste, ba chiar îi sfătuiește pe creștini să îi iubească pe musulmani și să caute să îi câștige pentru Cristos. Cartea de față este important să fie citită de creștinii care doresc să cunoască mai multe despre religia cu cea mai mare ascensiune în zilele noastre sau care vor să fie mai bine pregătiți pentru a dialoga cu musulmanii și a-și depune mărturia în fața lor.”

–*Steve Alt, profesor asistent de teologie, F.I.R.E. School of Ministry,*
Concord, North Carolina

„După mulți ani de reflectare, mă rușinez stând în fața unor lucruri atât de specific detaliate din scenariul vremurilor din urmă. Totuși, în timp ce această carte conține anumite detalii, cred că ideea de bază, anume că islamul este sistemul lui Antihrist în vremurile din urmă, este prezentată într-un mod convingător ca fiind foarte posibilă. În

plus, informațiile despre islam și Anticrist din această carte sunt foarte importante și, din punctul meu de vedere, nu sunt accesibile în altă parte. În aceste zile de teroare islamică, o înțelegere a informațiilor prezentate în carte, în special în ceea ce privește escatologia islamică, cred că este crucială. Prin urmare, cartea de față aduce o contribuție importantă. Vă recomand să examinați cu atenție informațiile conținute în aceste pagini.”

–*Dr. Daniel C. Juster, autor al cărților Jewish Roots și Israel, the Church, and the Last Days, director executiv al Tikkun Ministries International*

„O abordare sănătoasă, responsabilă. O prezentare oportună a escatologiei biblice. Anticristul islamic prezintă o paradigmă captivantă care îți va influența profund perspectiva cu privire la vremurile din urmă.”

–*Jeremy Ray, pastor senior, Old Washington United Methodist Church, Old Washington, Ohio*

„Această carte te va imersa în vremurile din urmă într-un stil islamic – cap, inimă, suflet! Totodată te va determina să te ridici de pe canapeaua ta confortabilă ca să mergi și să împărtășești Evanghelia musulmanilor. În cele din urmă, te va duce pe genunchi, în rugăciune pentru urmașii lui Mahomed, ca ei să vină la credința în Mesia – Isus.”

–*Dr. R. Philip Roberts, președinte al Midwestern Baptist Theological Seminary*

„Această carte ar putea declanșa o schimbare de paradigmă în lumea interpretării escatologice. Joel construiește un caz excelent atât pentru un Anticrist islamic, cât și pentru un imperiu islamic al fiarei ca o posibilă împlinire a profețiilor biblice din zilele de pe urmă. Cercetarea efectuată pentru elaborarea acestei cărți este impresionantă, iar dovezile furnizate pentru interpretarea escatologică islamică sunt convingătoare. Fie că sunteți avansat în studiul Scripturii sau începător, această carte va fi un punct de referință, o lectură obligatorie pentru oricine vrea să studieze profeția biblică!”

–*Chris Zeller, pastor senior, Golden Shores Community Baptist Church, Arizona*

The Islamic Antichrist

by Joel Richardson

©2017 by WND Books, Inc. All Rights Reserved.

Translated and Published in the Romanian language by Editura Soli Deo Gloria under license.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RICHARDSON, JOEL

Anticristul islamic / Joel Richardson. - Cihei : Soli Deo Gloria, 2017

Conține bibliografie

ISBN 978-606-93650-9-0

821.111

Anticristul islamic

de Joel Richardson

©2017 WND Books, Inc. Toate drepturile rezervate

Tradusă și publicată în limba română de Editura Soli Deo Gloria

Copyright ©2017, Editura Soli Deo Gloria

www.editurasolideogloria.ro

editura@solideogloria.ro

Tel. 0728878087

Traducerea: Simona Mereu

Tehnoredactarea și coperta: Gabi Giulușan

Citatele biblice (unde nu este specificat altfel) sunt din Sfânta Scriptură, versiunea Dumitru Cornilescu

CUPRINS

PREFAȚĂ LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

13

MULȚUMIRI

15

INTRODUCERE

17

DE CE ACEASTĂ CARTE? TREZIREA ÎN FAȚA DEȘTEPTĂRII ISLAMULUI

21

TEXTELE SACRE ALE ISLAMULUI

35

ESCATOLOGIA ISLAMICĂ

39

MAHDI, MULT AȘTEPTATUL MESIA AL ISLAMULUI

43

ANTICRISTUL BIBLIC VERSUS MAHDI

57

ISUS AL MUSULMANILOR

75

PROROCUL MINCINOS VERSUS ISUS AL MUSULMANILOR

85

DAJJAL, ANTICRISTUL ISLAMULUI

95

ISUS AL BIBLIEI VERSUS DAJJAL

101

IMPERIUL ISLAMIC RESUSCITAT AL LUI ANTICRIST

105

NATURA ÎNTUNECATĂ A REVELAȚIILOR LUI MAHOMED

121

SPIRITUL ANTICRISTIC AL ISLAMULUI

127

URA STRĂVECHE A ISLAMULUI FAȚĂ DE EVREI
135

MARTIRAJUL ÎN VREMURILE DIN URMĂ
143

ISLAMUL ȘI SCOPUL DOMINAȚIEI MONDIALE
163

SĂ ÎNȚELEM LIPSA DE ONESTITATE ȘI ÎNȘELĂCIUNEA DIN ISLAM
177

MAREA APOSTAZIE, TEROAREA ȘI RATELE DE CONVERTIRE LA ISLAM
191

VERSIUNEA ISLAMICĂ VERSUS VERSIUNEA BIBLICĂ ASUPRA VREMURILOR
DIN URMĂ, PE SCURT
199

POTENȚIALE PROBLEME CU ACEASTĂ TEZĂ
203

ALTE GÂNDURI
213

CUM SĂ RĂSPUNDEM?
219

SĂ RĂSPUNDEM PRIN MISIUNE
229

SĂ NE PREGĂTIM PENTRU MARTIRAJ
237

ANEXA A: ÎMBRĂȚIȘAREA ESCATOLOGIEI BIBLICE
247

ANEXA B: UN E-MAIL DIN PARTEA UNUI MUSULMAN AMERICAN
265

ANEXA C: INTERVIU CU HARUN YAHYA
269

BIBLIOGRAFIE
291

*Dedic această carte tatălui meu. Nu aş putea cere un
tată mai bun – este un slujitor umil și un adevărat
urmaș al lui Isus.*

PREFAȚĂ LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Joel Richardson a scris această carte cu ceva vreme în urmă, înainte ca unele tendințe cu privire la islam să se desfășoare chiar înaintea ochilor noștri. Între timp, islamul a devenit o realitate prezentă în întreaga lume.

Această carte are menirea de a deschide orizonturi noi pentru căutătorii de adevăr, în vederea pregătirii pentru vremurile din urmă. Anticristul islamic este o carte bine documentată, care aduce lumină în elemente-cheie ale înțelegerii vremurilor din urmă din perspectiva islamului și a creștinismului. De asemenea, Joel încearcă să atragă atenția Bisericii din Vest asupra acestei realități, aducând atât argumente din textele sacre ale islamului, cât și din scripturile creștine, pentru ca sfinții să poată fi pregătiți și să poată da un răspuns după voia lui Dumnezeu în fața acestei ultime provocări a credinței Trupului lui Cristos.

În această carte putem găsi atât un studiu al elementelor și personajelor principale din cadrul islamului cu privire la vremurile din urmă, cât și o comparație a acestora cu ceea ce are de spus creștinismul, de asemenea, cu privire la vremurile sfârșitului. Asemănările sunt mult prea mari pentru o simplă „coincidență”.

În același timp, argumentele din această carte sunt o provocare față de interpretarea care susține că Anticristul va veni din Imperiul Roman renăscut. Mai mult decât atât, putem vedea evidențe că venirea Anticristului islamic poate avea loc chiar în generația zilelor noastre.

Totuși, chiar și din perspectiva sumbră a evenimentelor viitoare, Anticristul islamic este o carte care ne instruește în discernerea vremurilor și ne ancorează în nădejdea revenirii lui Mesia.

De aceea cine are urechi de auzit să audă ceea ce vrea Duhul să ne transmită în vremurile acestea.

Ioan Cazan

MULȚUMIRI

Cele mai alese mulțumiri se cuvin frumoasei și iubitei mele soții. Pur și simplu, nu aș fi scos-o la capăt fără tine – știi deja asta, dar am vrut să știe și ceilalți. Ești o femeie extraordinară. Te iubesc.

Vreau să aduc mulțumiri și bunului meu prieten, Adam, pentru refuzul său curajos, aidoma lui Luther, de a accepta status-quo-ul. M-ai îmbărbătat și inspirat să sap acolo unde puțini se încumetă să o facă. Vreau să le mulțumesc și lui Wes și Jane pentru încurajările și ajutorul lor. Sunteți un cuplu uimitor. Îți mulțumesc, Robert Livingstone, pentru prietenia și încurajarea pe care mi le-ai oferit în tot acest proces. Acelui conservator profesor din Chicago – primul care mi-a spus pe unde mă aflu cu tot acest proiect – ești un adevărat înaintaș în domeniul tău și, de altfel, extrem de generos. Îți mulțumesc pentru timpul acordat și pentru observațiile tale oneste. Un mulțumesc împletit cu scuzele de rigoare îi adresez și lui J. Hall, primul care a citit și a comentat versiunea inițială, extrem de haotică. Cele mai adânci mulțumiri din inimă le adresez tuturor celor care v-ați exprimat aprecierea față de această carte. Numărul și calificările celor care ați făcut-o m-au smerit. De asemenea, îi mulțumesc partenerului meu de afaceri, Bob, pentru că este un prieten evlavios și un tovarăș de zi cu zi și pentru că îmi ascultă vorbăria fără cap și coadă pe asemenea subiecte întunecate. Și tuturor celorlalți care m-ați susținut și afirmat, fie ca totul să se întoarcă la voi înzecit.

INTRODUCERE

În scrierea acestei cărți, m-am găsit într-o poziție dificilă, din mai multe motive. Pe de o parte, aș vrea să împărtășesc cititorului câte ceva despre mine – experiența mea cu dialogul între credința creștină și cea musulmană și povestea din spatele acestei cărți. Pe de altă parte, am hotărât, pe bună dreptate, nu doar să apelez la un pseudonim, ci și să împărtășesc cât mai puține informații personale cu putință.

În oricare zi obișnuită, primesc unul sau mai multe e-mail-uri din partea prietenilor musulmani din toată lumea. Cele mai multe dintre acestea sunt foarte amabile și cuprind informații personale, precum și porțiuni din discuțiile teologice pe care le avem de obicei. Este o adevărată delectare pentru mine și mă bucur și prețuiesc aceste relații de prietenie. Din nefericire, nu toate mesajele pe care le primesc sunt plăcute sau prietenoase. Deși următorul e-mail nu a fost singura amenințare cu moartea pe care am primit-o, el a fost cel care, în mod deosebit, m-a determinat să încep să exersez ceva mai multă discreție în interacțiunile mele cu musulmanii, în contextul dialogului inter-religios. (Părțile dintre paranteze le-am adăugat pentru mai multă claritate):

...Allahu Akhbar!! [Allah este cel mai mare!] *Yaaa Allah!* [O, Allah!] Am să-ți retez căpățâna! Allah să te damneze pe tine, cu toată familia ta. Să putrezești în iad, cu toată familia ta, pentru totdeauna. Vreau să știi că toți musulmanii strigă la Allah să te damneze și să te trimită în iad. Am să-ți fac felul, eu cu mâna mea. Am să-ți omor familia cu propriile mele mâini. Veți suferi o moarte lentă și dureroasă, *inshallah* [prin voia lui Allah]. *Ameen, Ameen, Ameen* [Amin, Amin...] *Allahu Akhbar! Allahu Akhbar!! Yaaaa Allah!*

Nu doar natura și ardoarea amenințării m-au făcut să o iau în serios, ci și punctuația, ortografia, structura propoziției, care erau perfecte. Nimic nu indica faptul că această amenințare ar fi venit din afara țării.

Acum, sunt nevoit să admit că habar nu am ce anume a motivat această amenințare. Nu știu precis care din vorbele sau din acțiunile mele au stârnit o reacție atât de vehementă. Firește, atunci când vorbesc cu musulmanii, am obiceiul de a le spune pe șleau despre nevoia de mântuire a tuturor, după cum și majoritatea prietenilor mei musulmani vorbesc fără ocolișuri despre lipsa nevoii de mântuire. Mie mi se pare rezonabil. Dar, după câte se pare, pentru acest mare păcat am primit această amenințare la viața mea și a celor din familia mea. Chiar dacă acest soi de amenințări nu este neobișnuit în multe părți ale lumii, rămâne o uimire continuă pentru mine faptul că simpla împărtășire a convingerilor mele ar putea stârni o reacție atât de puternică. În orice caz, din motive evidente și cu gândul la siguranța mea și a familiei mele, am ales să rămân în anonim cu privire la această carte. Sunt încredințat că veți arăta înțelegere.

Cu toate acestea, pentru stabilirea unei măsuri de credibilitate înaintea audienței, voi spune doar că informațiile din această carte vin din partea unei persoane care nu doar că este versată în materialele-sursă islamice și în literatura textelor sacre citată în această carte, dar care are, de asemenea, o experiență vastă în dialogul inter-religios cu musulmanii. Informațiile pe care le veți citi au fost verificate temeinic. Pentru a reda o imagine completă și corectă a doctrinei și a credinței islamice, am folosit nu doar aproape fiecare carte disponibilă în limba engleză pe subiectul escatologiei islamice, ci și articole fără număr și interviuri cu sute de musulmani pe tema convingerilor specifice legate de vremurile din urmă.

Scopul meu aici a fost să prezint o carte care nu doar să educe creștinii, ci și una pe care musulmanii – chiar nefiind de acord cu concluziile la care am ajuns – să o aprecieze atât pentru onestitatea ei, cât și pentru folosirea unor referințe de calitate. Știu sigur că, din cauza naturii ei, foarte puține lucruri vor scăpa provocărilor apologeților musulmani, dar am scris această lucrare cu certitudinea că cititorii care verifică sursele pot să vadă ei înșiși că am redat în ea o reprezentare corectă și o imagine de ansamblu adecvată a învățaturii și credinței islamice. Mai mult, mi-am dat silința să fiu cât de nesenzațional îmi permite subiectul. Eu însumi am parcurs multe lucrări din cale-afară de senzaționale pe subiectul profeției și nu pun mare preț pe această abordare.

Celălalt motiv pentru care mi-a fost greu să scriu această carte este că, într-o oarecare măsură, ea este polemică. Nu mă dau înapoi de la a scrie o carte de asemenea natură, dar dacă ar fi după mine, aş evita cu totul polemica. Am convingerea că aceasta ocupă un loc cu totul valid în peisajul dialogului inter-religios creştin/musulman, dar sunt conştient, totodată, că dragostea va câştiga de departe mult mai multe suflete în Împărăţia lui Dumnezeu decât o mie de motive intelectuale. Samuel M. Zwemer, un misionar creştin în mijlocul musulmanilor care a trăit în urmă cu un secol, s-a exprimat foarte nimerit: „După o experienţă de 40 de ani – experienţă sfâşietoare uneori de a semăna pe pietre şi de a vedea cum păsările mănâncă sămânţa până la cel din urmă bob – sunt convins că cea mai apropiată cale de inima unui musulman este calea dragostei lui Dumnezeu, calea Crucii.”¹ Sunt cu totul de acord. Mult mai curând m-aş implica în genul de relaţie cu musulmanii care constă într-un dialog cu beneficii mutuale şi într-o autentică prietenie decât să mă lansez în polemici, care, prin însăşi natura lor, sunt negative. În fapt, cartea aceasta conţine informaţii despre islam care sunt negative – multe dintre ele chiar de-a dreptul tulburătoare. În ciuda acestui lucru, am avut un puternic sentiment că am fost investit de Domnul cu un mandat de a scrie această carte şi de a face cunoscute aceste informaţii. Principalul scop al cărţii este acela de a avertiza – atât pe cei din interiorul, cât şi pe cei din afara zidurilor bisericeşti.

De asemenea, vreau să subliniez insistent faptul că scopul meu nu este nicidecum acela de a-i „critica” pe musulmani în vreun fel. Deşi premisa şi ideile principale ale acestei cărţi sunt, într-adevăr, o acuzaţie puternică la adresa religiei islamului, ele nu ar trebui luate, sub nicio formă, drept un atac împotriva musulmanilor ca indivizi. La fel ca oricare altă religie, islamul nu este monolitic şi nu toţi musulmanii cred sau aprobă fiecare articol de credinţă atribuit lor în această carte. Nu pot sublinia îndeajuns acest aspect. Mulţi musulmani sunt oameni minunaţi, paşnici. Nu trebuie niciodată să categorisim oamenii după grupul de care aparţin; mai degrabă, avem nevoie să ajungem să-i cunoaştem la nivel personal, câte unul pe rând. Ca atare, din cauza informaţiilor înfricoşătoare şi mai degrabă şocante despre

¹Zwemer, *Islam and the Cross*, pag. 56.

islam cuprinse în această carte, vă încurajez de la bun început să petreceți timp în rugăciune și să-I cereți lui Dumnezeu să vă păzească de sentimente negative, de temeri sau prejudecăți, spre care inima omului este atât de înclinată, și să vă atingă în schimb cu dragostea pe care El le-o poartă musulmanilor. Poate că vă veți îndrăgosti și voi, la fel ca mine, de acești oameni cărora Dumnezeu dorește cu atâta ardoare să le dea podoabele răscumpărării și transformării și minunatele veșminte ale mântuirii Sale. Iar dacă ești musulman, mă rog ca adevărul să iasă la iveală prin profețiile străvechi analizate în aceste pagini și Dumnezeu să te călăuzească pe calea cea dreaptă.

DE CE ACEASTĂ CARTE? TREZIREA ÎN FAȚA DEȘTEPTĂRII ISLAMULUI

„Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape!” – Ioel 2:1-2

În zilele în care trăim, cred că sunt câteva chestiuni asupra cărora Dumnezeu încearcă să atragă atenția Occidentului și mai cu seamă Bisericii Creștine din Occident. Și totuși, din nefericire, până și dintre cei câțiva care par a auzi sunetele trâmbiței din ceruri, cei ce par a discerne sensul lor sunt încă și mai puțini. Semnele împodobesc ca un blazon prima pagină a ziarelor, aproape zi de zi, și totuși puțini par a înțelege spre ce arată ele. Speranța mea este ca această carte să contribuie la deschiderea ochilor multora ca să vadă vremurile care se apropie cu pași repezi. Mai mult, rugăciunea mea este ca această carte să sporească priceperea celor al căror duh este deja plin de discernământ și veghează.

ÎNCĂ UN NON-SENS DESPRE VREMURILE DIN URMĂ?

Înainte de toate, trebuie să identificăm ce tip de atitudine ai tu față de studiul escatologiei, adică față de studiul vremurilor din urmă. Dacă ești o persoană cinică în această privință, aș vrea să-ți cer ceva înainte de a trece mai departe: citește mai întâi anexa. Aceasta explică de ce, în opinia mea, escatologia este un aspect necesar al vieții creștine normative. Dacă ești nesigur cu privire la nevoia de a îmbrățișa pe deplin escatologia biblică, citește, te rog, mai întâi anexa și după aceea întoarce-te aici. Dacă ești deja interesat de escatologie, atunci pornește din acest punct.

TRIUMFUL IGNORANȚEI

Cartea aceasta este, înainte de toate, un studiu al escatologiei islamice (crența cu privire la vremurile din urmă) și al doctrinelor și practicilor islamice specifice care par a se corela – într-o manieră de-a dreptul șocantă – cu descrierile și profețiile biblice legate de zilele din urmă. Prin urmare, mă confrunt cu interesanta provocare de a introduce mare parte din cititorii mei în mai mult decât într-un subiect despre care majoritatea oamenilor sunt în mare măsură neinformați. Cu siguranță, cei mai mulți au o vagă idee despre ceea ce spune Biblia despre „vremurile din urmă” – timpurile acelea dificile care vor cuprinde tot pământul, urgiile, dezastrele ecologice și, în cele din urmă, revenirea lui Isus. Dar chiar și mulți creștini – cei ce citesc Biblia cu regularitate – nu sunt foarte siguri ce să creadă despre multe din amănunțele zilelor din urmă. Și dacă putem spune că ignoranța pe acest subiect este relativ comună, gândiți-vă atunci câți – mai ales din Vest – au vreo cunoștință despre învățătura islamului pe același subiect.

Unii creștini sunt conștienți că, în islam, ca și în creștinism, există o așteptare ca Isus să Se întoarcă din cer pe pământ. Majoritatea creștinilor sunt încântați de acest lucru, văzând în el o oportunitate de a construi punți de dialog între creștini și musulmani. Într-adevăr, întoarcerea lui Isus poate fi un bun punct de plecare pentru un astfel de dialog inter-religios. Din nefericire, însă, dincolo de acest unic punct, cei mai mulți creștini înțeleg, în general, foarte puțin despre perspectiva islamului asupra vremurilor din urmă, ori asupra întoarcerii lui Isus, sau, de fapt, asupra adevăratei naturi a celui care, în islam, este numit „Isus”. În mod cert, mulți creștini care trăiesc sau slujesc în mijlocul musulmanilor dețin o oarecare înțelegere asupra acestor lucruri, dar aceasta nu a fost transmisă Bisericii la scară largă. Este timpul să dăm drumul acestor informații tulburătoare și în lumea nemusulmană. Cartea aceasta reprezintă primul studiu popular comprehensiv al escatologiei islamice în raport cu escatologia biblică. Dincolo, însă, de partea academică sau teologică, ea este și o chemare la trezire. Este o chemare pentru mulți la a conștientiza în ce măsură viitorul Bisericii creștine – și, de fapt, al întregii lumi – și viitorul islamului sunt interconectate, în mod divin și direct.

Prin acest studiu, care prezintă o privire de ansamblu introductivă asupra escatologiei biblice și asupra celei islamice, veți dobândi o imagine mult mai clară asupra viitorului. Suprapunerea credințelor din cele două sisteme și modul în care escatologia islamică o consolidează pe cea creștină sunt remarcabile și de-a dreptul sinistre. Eu cred că acest studiu va fi de ajutor cititorului să înțeleagă în profunzime natura zilelor de pe urmă, iar mulți vor vedea și vor pricepe direcția în care se îndreaptă, galopând, lumea. Și astfel, ajungem la motivul cel mai evident pentru a nu ignora islamul: dramatica creștere și actuala renaștere din sânul lui la nivel mondial.

TREZIREA ISLAMICĂ

Motivul cel mai limpede pentru a studia și a căuta să înțelegem islamul și, cu atât mai mult escatologia islamică, este relativ simplu: islamul este viitorul. Da, ați citit bine: islamul *este* viitorul. Dacă actualele tendințe nu vor suferi o schimbare *dramatică*, islamul va întrece creștinismul și, în foarte scurt timp, va obține titlul de cea mai răspândită religie la nivel mondial. De fapt, conform celor mai multe statistici, aceasta se va întâmpla în mai puțin de 20 de ani. Majoritatea celor ce citiți aceste rânduri veți ajunge să fiți martori ai acestui lucru. Islamul este religia cu cea mai rapidă rată de creștere din lume, de patru ori mai mare decât cea a creștinismului.¹ În prezent, cei ce practică islamul alcătuiesc aproximativ o cincime din populația lumii. Văzând aceste statistici, un experimentat învățător biblic din Anglia a comentat recent: „Dacă tendințele actuale se mențin, în anul 2055, jumătate din totalul nașterilor la nivel mondial vor avea loc în familii musulmane.”² Ceva dramatic și revoluționar se petrece chiar sub ochii noștri, iar cei mai mulți creștini vestici sunt cu totul pe din afară. Scopul acestui capitol este de a informa cititorul despre rapida creștere a islamului. Imaginea pe care urmează să o înfățișez ar putea veni ca o surpriză pentru unii. Alții s-ar putea să fie confuzi. Alții ar putea chiar să o nege, dar acesta este adevărul și trebuie să fie spus. Chiar și de una singură, răspândirea islamului este un puternic strigăt de deșteptare pentru toți creștinii.

¹Pawson, *The Challenge of Islam to Christians*, pag. 11.

²Ibid.

Islamul este religia cu cea mai mare rată de creștere, nu doar din lume, ci și din Statele Unite ale Americii, Canada și Europa.³ Rata anuală de creștere a islamului în S.U.A. este de aproximativ 4 procente, dar avem motive întemeiate să credem că este posibil să fi crescut până la 8 procente în ultimii câțiva ani. An de an, zeci de mii de americani se convertesc la islam. Înainte de anul 2001, cele mai multe rapoarte situau numărul la aproximativ 25.000 de americani convertiți la islam în fiecare an.⁴ Poate că nu pare un număr mare, dar, potrivit unor clerici musulmani americani, acest număr anual s-a înmulțit de patru ori începând din 11 septembrie 2001.⁵ Așa este: din 11 septembrie 2001, numărul americanilor convertiți la islam s-a înălțat ca o rachetă. La doar o lună de zile după atacurile de la World Trade Center, au început să curgă tot felul de rapoarte de la moscheile de pe tot cuprinsul Americii. În data de 11 noiembrie 2001, Ala Bayumi, directorul afacerilor arabe de la Conciliul pentru Relațiile Islamo-Americane (CAIR), a făcut următoarea declarație în cotidianul londonez *Al-Hayat*:

Americanii nemusulmani sunt acum interesați să cunoască islamul. Sunt un număr de semne... Bibliotecile și-au epuizat cărțile despre islam... Traducerile englezești ale Coranului au ajuns în capul listei de best-selluri americane... Americanii manifestă o disponibilitate tot mai mare de a se converti la islam după 11 septembrie... Mii de americani nemusulmani au răspuns invitațiilor de a vizita moscheile, asemănându-se cu valurile mării ce se sparg de țărnam unu după altul...⁶

După ce a mărturisit despre dramaticii pași ai islamului ca urmare a atacurilor din 11 septembrie, Bayumi a continuat:

³McDowell și Zaka, *Muslims and Christians*, pag. 6.

⁴Ibid.

⁵Wilgoren, „Islamul atrage convertiți”.

⁶*Al-Hayat* (Londra), 12 noiembrie 2001, citat în Middle East Media & Research Institute, *Muslim American Leaders: A Wave of Conversion to Islam in the U.S. Following September 11*, 16 noiembrie 2001.

Prozelitismul în numele lui Allah nu a fost subminat și nu a fost dat înapoi cu 50 de ani, după cum am crezut noi în primele zile după 11 septembrie. Dimpotrivă, cele 11 zile care au trecut au fost precum 11 ani în istoria prozelitismului în numele lui Allah.⁷

Într-un articol din ziarul britanic *Times of London*, din 7 ianuarie 2002, la doar patru luni după 11 septembrie, citim:

Există dovezi anecdotice constrângătoare atestând o undă de șoc în convertirile la islam din 11 septembrie înapoi, nu doar în Britania, ci și peste tot în Europa și America. Un centru islamic olandez pretinde o creștere de zece ori, în timp ce Proiectul Noilor Musulmani, cu sediul în Leicester [Anglia] și condus de o fostă femeie casnică romano-catolică irlandeză, raportează un „flux constant” de noi convertiți.⁸

De curând, am întrebat o cunoștință musulmană câți americani convertiți la islam văzuse în ultimul an. Mi-a explicat că el însuși luase parte la cel puțin o sută de ceremonii de convertire, doar în ultimul an. În mod similar, am întrebat zeci de musulmani americani dacă au fost martori la o creștere dramatică a convertirilor la islam, după 11 septembrie, iar răspunsul a fost, de fiecare dată, un răspuns da. Datele oficiale mai noi sunt greu de obținut și de analizat, din mai multe motive. Mai întâi, s-au realizat foarte puține studii comprehensive după 11 septembrie, cele mai multe făcându-se, după câte se pare, chiar înainte de 2001. De asemenea, după 11 septembrie, mulți musulmani americani sunt foarte șovăielnici în a da informații operatorilor de teren care vin la moschei cu sondaje. S-a încetățenit suspiciunea, în rândul comunității musulmane, că operatorii de teren adună informații pentru Departamentul de Imigrări al Statelor Unite (DHS) sau pentru FBI. Majoritatea convertiților doresc să rămână relativ anonimi. Dar, în experiența mea, așa anecdotică cum este,

⁷*Al-Ahram Al-Arabi* (Egypt), 20 octombrie 2001, citat în Middle East Media & Research Institute, *Muslim American Leaders: A Wave of Conversion to Islam in the U.S. Following September 11*, 16 noiembrie 2001.

⁸Whittell, „Allah a venit bătând la inima mea”.

am vorbit cu mulți americani convertiți la islam după 11 septembrie. Dar iată un alt aspect trist al acestor cifre: Peste 80% din acești americani convertiți la islam au fost crescuți în biserici creștine.⁹ Dacă cifrele mai mari sunt corecte, înseamnă că, an de an, 60.000 de americani crescuți în cămine creștine se convertesc la islam. Cunosce pe cineva care, deși a fost fiu de pastor și a crescut într-o familie profund religioasă și tradițională de creștini, s-a convertit la islam în timpul facultății. Am citit numeroase mărturii ale unor episcopi, preoți, misionari și studenți ai religiilor, ca să nu mai amintesc de creștini din mediul laic, care s-au convertit la islam. Între ei se numără și foști creștini autointitulați „plini de Duhul”. Dacă ești creștin, ai putea obiecta că este cu neputință așa ceva. Dacă așa stau lucrurile, te întrebi de ce nu sunt statisticile acestea mai cunoscute? Poate te întrebi de ce nu cunoști pe nimeni care să se fi convertit. Răspunsurile la aceste întrebări sunt ușoare. Aceste tendințe au trecut, în mare parte, neobservate, în primul rând, pentru că majoritatea musulmanilor americani este concentrată în centrele metropolitane mai mari. Zona metropolitană a orașului Chicago, de exemplu, este căminul a mai bine de 350.000 de musulmani. În orașul New York, sunt de două ori mai mulți musulmani, peste 700.000.¹⁰ O altă statistică importantă, care lămurește de ce nu se discută mai mult despre această problemă în bisericile americane de albi, arată că 85% din americanii convertiți la islam sunt afro-americani. America creștină albă nu a fost influențată de acest fenomen nici pe departe atât de puternic pe cât este America creștină de culoare. Islamul mătură, pur și simplu, orașele, ceea ce reprezintă un comentariu foarte trist asupra discontinuității și lipsei de unitate din biserica americană. O autoritate între musulmani estimează că, până în 2020, majoritatea centrelor urbane americane vor fi predominant musulmane.¹¹ Dar cu cât crește numărul convertirilor, se schimbă și fața convertitului musulman. La scurt timp după 11 septembrie, postul de radio National Public Radio a realizat o emisiune specială pe tema islamului și a celor care se convertiseră după 11 septembrie:

⁹McDowell și Zaka, pag. 6.

¹⁰Ibid., pag. 6.

¹¹Ibid., pag. 7.

Unul dintre subiectele cele mai importante [într-o emisiune a NPR] a fost un interviu cu mai multe tinere de la universități americane care s-au convertit de curând la islam, prin intermediul Societății Islamice din Boston. Acestea dețin diplome avansate din partea unor universități din Boston, precum Harvard, și au vorbit despre puterea și măreția islamului, despre statutul elevat al femeilor în islam și despre motivul pentru care s-au convertit la islam. Programul a fost difuzat de mai multe ori pe tot cuprinsul Statelor Unite...¹²

Dintr-un articol din *New York Times* din 22 octombrie 2001, citim un fragment din povestea lui Jim Hacking:

Acum nouă ani, Jim Hacking era în curs de formare ca preot iezuit. Acum, este avocat de drept maritim în St. Louis, petrecându-și mare parte din ultima lună explicând islamul la întruniri inter-religioase... A făcut *Shahadah* [ceremonia de convertire la islam] pe 6 iunie 1998. „*Lucrul de care m-am ținut întotdeauna strâns este că există un singur Dumnezeu, care nu are egali și care nu are nevoie de un fiu care să vină să facă treaba în locul Lui.*”¹³ (sublinierea adăugată)

Mărturia tipică a unui convertit fost creștin este următoarea:

Copil fiind, Jenniffer Harrell frecventa biserica și școala duminicală. La liceu, era în echipa de majorete și se întâlnea cu un jucător de fotbal american. După colegiu, a lucrat cu tinerii la metodiști. La vârsta de 23 de ani, a devenit musulmană. „Am crescut în Plano și am făcut tot ceea ce am crezut că trebuie să fac”, spune d-ra Harrell, acum în vârstă de 29 de ani, din Dallas. „M-am dus la biserică. M-am dus la petreceri. Dar nu mă preocupa raiul sau iadul. Le luam pe toate așa cum veneau.”

¹²Middle East Media & Research Institute, *Muslim American Leaders: A Wave of Conversion to Islam in the U.S. Following September 11*, 16 noiembrie 2001.

¹³Wilgoren, „Islamul atrage convertiți”.

În cele din urmă, a obținut o slujbă în vânzări, unde colegii ei musulmani i-au făcut cunoștință cu islamul. Unuia dintre ei îi făcea plăcere să dezbată religia, fapt care a determinat-o pe d-ra Harrell să își regândească credința creștină. A studiat Biblia, dar și islamul, ca să-și poată apăra mai bine credința. În schimb, a ajuns să fie intrigată de faptul că musulmanii se rugau de cinci ori pe zi, posteau și dădeau pomeni ca mod de viață. „Eu nu eram genul de creștin care se ruga în fiecare dimineață”, a spus ea.

Credințele musulmane despre Isus aveau mai mult sens în mintea ei din cauză că ei Îl venerau ca pe un profet și nu ca pe Fiul lui Dumnezeu. „Pe când eram creștină, niciodată nu am înțeles de ce a trebuit Isus să moară pentru păcatele mele”, a spus d-ra Harrell. „La o adică, sunt păcatele mele.” Înainte să devină musulmană, a vizitat un slujitor creștin. A spus că l-a întrebat de ce creștinii consumă carne de porc, de ce femeile nu își acoperă capul în biserică și de ce creștinii ieșeau la întâlniri romantice. „Am vrut ca el să apere Biblia”, a spus ea. „I-am dat tot ceea ce găsisem că era greșit în interpretarea creștinilor.” Răspunsurile lui nu au mulțumit-o.¹⁴

Povești precum cea a lui Jim Hacking și a lui Jennifer Harrell sunt cu duiumul. Eu însumi am citit, probabil, o sută de asemenea istorii de viață.

O NOUĂ OPȚIUNE MONOTEISTĂ

În trecut, ori de câte ori occidentalii ajungeau să creadă într-un Dumnezeu personal și se hotărau să facă din această credință un aspect primar al vieților lor, de obicei găseau expresia credinței lor într-o biserică creștină. Dar acum, pe măsură ce islamul câștigă teren în Occident, mulți își dau seama că creștinismul nu estesingura

¹⁴Hogan, „Atras spre islam”.

opțiune monoteistă ce le stă la îndemână. Din păcate, mulți aleg islamul în locul creștinismului. David Pawson, un învățător biblic prominent și autor englez, evocă experiența unuia dintre prietenii săi:

Un prieten creștin de-al meu este consilier într-o școală de stat. A fost încântat când un băiat pe care încerca să-l ajute să-și găsească un scop în viață i-a spus că ajunsese să fie convins că există un Dumnezeu personal în care poate să creadă. Spre surprinderea și dezamăgirea lui, însă, acest băiat englez i-a spus, câteva săptămâni mai târziu, că se făcuse musulman. A fost unul dintre multele mii care făcuseră aceeași alegere.¹⁵

Odată cu răspândirea islamului în Vest, povestea aceasta se va repeta, cu siguranță, de multe ori.

UN AVERTISMENT PENTRU ANGLIA

În cartea sa, *The Challenge of Islam to Christians* [Provocarea lansată de islam creștinilor], Pawson dă un avertisment care ar putea fi unul profetic autentic, nu doar pentru Anglia, ci și pentru toată Biserica occidentală. Pawson, conducător cu experiență și respectat în Biserica din Anglia, povestește o experiență pe care a avut-o de curând pe când asculta prelegerea lui Patrick Sookhdeo, o figură cu autoritate cunoscută pe tema islamului. Dacă un conducător cu mai puțină distincție ar fi făcut următoarea declarație, am fi putut tot atât de bine să o ignorăm, în mod justificabil, dar pentru că îi aparține lui David Pawson, ar trebui să ne trezească la realitate:

În toiul discursului său, deopotrivă pe neașteptate și fără nicio legătură cu conținutul acestuia, am fost copleșit, brusc, de ceea ce ar putea trece drept o premoniție că islamul va cuceri această țară [Anglia]. Îmi amintesc că ședeam acolo perplex și chiar tremuram. Nu doar ascultam o prelegere interesantă despre o religie și o cultură în care credeau și pe care

¹⁵Pawson, *The Challenge of Islam to Christians*, pag. 36.

o practicau alții. Ceea ce auzeam era despre viitorul nostru!¹⁶

În restul cărții, Pawson parcurge ceea ce el consideră că sunt câteva răspunsuri adecvate din partea creștinilor la predicția lui. Planul de acțiune recomandat de el presupune trei componente principale: realitatea, relația și neprihănirea. Nu mă voi strădui să prezint în detaliu aceste trei componente, pentru că Pawson a făcut-o deja, cu multă convingere. După cum era de așteptat, avertismentul lui Pawson s-a dovedit a fi o sursă de controverse încinse în sânul Bisericii din Anglia. Adevărata întrebare, însă, în opinia mea, este nu dacă avertismentul lui Pawson se va adeveri sau nu, ci, mai degrabă, dacă Biserica din Anglia va alege să implementeze planul de reacție recomandat de Pawson. Rămâne de văzut.

PUNÂND FAPTELE ÎN ECHILIBRU

Acum, scopul meu nu este de a reda o imagine exagerat de mohorâtă. De asemenea, vreau să scot în evidență și faptul că, peste tot în lume, musulmanii se convertesc la creștinism. Mulți musulmani au pretins, în repetate rânduri, că niciun musulman nu părăsește vreodată islamul. Această declarație poate fi lesne respinsă. Un șeic musulman a afirmat, recent, că doar în Africa, în fiecare an, șase milioane de musulmani se convertesc la creștinism. Asta înseamnă aproximativ 667 pe oră sau 16.000 pe zi. Din ianuarie 2003 și până la jumătatea lui 2004, lucrarea evanghelistului german Reinhard Bonnke a văzut peste zece milioane de africani ce au luat decizia de a-L urma pe Isus. Mare parte dintre aceștia erau musulmani. De fapt, musulmani de pretutindeni iau hotărârea de a se face ucenicii lui Isus.¹⁷ Multe dintre aceste decizii urmează unui vis spiritual sau unei viziuni.¹⁸ Sunt multe mărturii minunate și pline de putere despre bunătatea arătată de Dumnezeu în viețile musulmanilor care au ajuns să-L cunoască pe Isus. Cred din toată inima mea că Orientul Mijlociu va vedea o

¹⁶Ibid., pag. 6, 7.

¹⁷Al-Jazeera, *Christianization in Africa*, 12 decembrie 2001, <http://www.aljazeera.net/programs/shareea/articles/2000/12/12-12-6.htm>. Pentru o traducere în engleză, vezi: <http://www.islamreview.com/articles/fastdemiseprint.htm>.

¹⁸„Cine este Isa Al-Masih – Omul în alb?” <http://isaalmasih.net/>.

trezire a musulmanilor care vor îmbrățișa credința biblică în Isus. Creștinismul din America Latină, Asia și Africa experimentează acum ceva ce nu putem numi altfel decât trezire. Dar aceasta nu neagă faptul că, în continuare, creșterea islamului este mult mai rapidă decât cea a creștinismului, nu doar în Canada, America, Anglia și Europa, ci peste tot în lume. Acum, se cuvine să precizez aici că această creștere accelerată a islamului se datorează, în mare parte, ratelor natalității mai mari în rândul musulmanilor. Musulmanii au, pur și simplu, mult mai mulți copii decât creștinii. Deși dezvoltarea islamului nu își are prima sursă în convertiri, în ciuda acestui lucru, el crește și se răspândește mult mai rapid decât creștinismul. Adevărul simplu este că Biserica occidentală a pierdut cu totul din vedere importanța de netăgăduit a islamului la nivel mondial.

Deocamdată, ideea este că *credințele celei de-a doua religii ca mărime și rată de creștere în plan mondial ar trebui să conteze pentru noi*. Și asta cu atât mai mult în lumina potențialului islamului de a deveni religia cu cei mai mulți adepți din lume. Putem prezice cu acuratețe că, dacă islamul va întrece cândva creștinismul devenind prima religie mondială, sau chiar și pe măsură ce se apropie de acest titlu, va sosi un punct critic când rata dezvoltării sale va crește exponențial. Convertirile în ideea de a fi de partea celui mai tare și confuzia în rândul creștinilor credincioși vor fi la ordinea zilei. Nu putem subestima puterea unei tendințe mondiale. Într-adevăr, unul dintre principalele aspecte ale zilelor din urmă este ceea ce Biblia numește „marea apostazie”, o lepădare de credința creștină semnificativă la nivel mondial. Deși islamul există azi ca o religie nesigură, care se frământă cu întrebarea de ce îngăduie Allah să rămână o prezență inferioară creștinismului pe pământ, va veni ziua când creștinii, la rândul lor, vor fi nevoiți să se întrebe de ce a îngăduit Dumnezeu islamului să întrecă creștinismul în dezvoltare și influență. Lucrul acesta s-ar putea întâmpla în 15 ani de acum înainte, sau chiar mai curând. Sincer, eu trag nădejde că nu va fi cazul, dar, în prezent, sunt câțiva indicatori care par a sugera altceva. Singura speranță de schimbare a acestei tendințe este o trezire importantă, la nivelul întregii lumi, una cum nu s-a mai văzut. Dar acum, când tendința se află abia la început în America, este încă timp să ne informăm și să ne pregătim pentru ceea ce se

anunță a fi cea mai mare provocare cu care s-a confruntat vreodată Biserica. Așa cum am afirmat adineauri, islamul este viitorul (chiar dacă doar pentru o vreme). A sosit timpul ca Biserica să dea ochii cu realitatea. După cum s-a exprimat fratele Andreas, bărbatul care a ajuns să fie renumit pentru contrabanda cu Bibliei în spatele Cortinei de Fier (așa cum ni se povestește în lucrarea clasică creștină *Contrabandist pentru Dumnezeu*¹⁹), în 1994, „Ce a fost comunismul pentru secolul XX va fi islamul pentru următoarea sută de ani.”²⁰

CONCLUZIE

Așadar, poate că acum admiți că este important să ne informăm cu privire la islam, dar te întrebi de ce să înțelegem în mod specific *escatologia* islamică. Iată o întrebare bună. Te rog, gândește-te pe îndelete la câteva dintre următoarele lucruri: Biblia ne lămurește că principalul plan al diavolului, pentru zilele din urmă, a fost, în ultimele câteva mii de ani, să ridice doi oameni, pe *Anticrist* și pe *prorocul mincinos*, pe post de instrumente principale pentru înșelarea locuitorilor pământului. Cum oare a plănuit să-i cuprindă pe cei 1,5 miliarde de musulmani ai lumii în această mare înșelare de la sfârșitul lumii? N-a reușit el să prevadă și să-și întocmească o strategie legată de răspândirea globală a islamului? Sau mai degrabă i-a inclus pe musulmanii lumii în această strategie pentru vremurile din urmă? Va suferi și islamul, cea de-a treia religie monoteistă a lumii, persecuția din partea lui Satan, alături de creștini și evrei, și se vor opune cu toții lui Anticrist, împreună? Sau, pur și simplu, se va supune și islamul – religia care se mândrește că opune rezistență oricărei forme de idolatrie – unui conducător religios demonic și fals, fără să se lupte cu adevărat?

Ani de-a rândul, L-am întrebat pe Dumnezeu despre aceste lucruri. Cu timpul, adâncindu-mi cunoștințele despre islam, răspunsurile la întrebările mele mi-au devenit foarte clare. Cartea aceasta este strădania mea de a vă împărtăși cele aflate de mine. Îmi dau seama că această declarație poate părea puternică, dar sunt convins că informațiile prezentate în această carte vor demonstra

¹⁹Fratele Andreas, *Contrabandist pentru Dumnezeu*, ed. Peregrinul, Cluj-Napoca, 2016

²⁰Fratele Andreas, *Light Force*, pag. 140.

faptul că islamul este, cu adevărat, vehiculul principal de care Satan se va folosi pentru a împlini profețiile Bibliei cu privire la viitorul sistem politic/religios/militar al Anticristului, care va copleși lumea întreagă chiar înainte de cea de-a doua venire a lui Isus Cristos.

TEXTELE SACRE ALE ISLAMULUI

La începutul studiului nostru, ne vom abate atenția asupra textelor sacre ale islamului, cu scopul de a familiariza cititorul cu ele și cu locul pe care îl ocupă în structura de autoritate din islam. Multe din referințele acestei cărți vor veni din aceste diverse texte sacre.

CORANUL

Cea dintâi și cea mai cunoscută dintre cărțile sacre ale islamului, Coranul este cartea sfântă de căpătâi a islamului, transmis în întregime de Mahomed, fondatorul și „profetul” islamului. *Qu’ran* înseamnă literalmente „recitare” sau „citire” în arabă. Coranul cuprinde 114 capitole, numite *sura*. De-a lungul acestei cărți, ori de câte ori voi cita din Coran, după citat va urma cuvântul „sura”, urmat de capitol, verset și traducere.

Coranul ar putea fi privit drept Biblia islamului, în sensul că este principala carte sfântă a islamului. El nu este, însă, singura sursă de tradiții sacre sau chiar *inspilate* din islam. Deși este singurul text din islam despre care se spune că ar consemna cuvintele propriu-zise ale lui Allah, de egală importanță pentru toți musulmanii este și Sunna.

SUNNA

Sunna în arabă înseamnă, literalmente, „o cărare clară sau bine călcată” și se referă la tot ceea ce Mahomed a spus, a făcut, a trecut cu vederea sau a condamnat. Ea este cronică tuturilor vorbelor, obiceiurilor, învățăturilor și exemplului lăsate de el spre a fi urmate de toți musulmanii. Musulmanii îl văd pe Mahomed drept exemplul desăvârșit pentru toate ființele omenești – doctrină enunțată destul de răspicat în Coran:

Dacă îl iubești pe Allah, atunci urmează-mă
[Mahomed]! (Sura 3:31, Shakir)

Aveți într-adevăr în Apostolul lui Allah un frumos
model [de purtare] pentru toți cei a căror nădejde este
în Allah în Ziua din Urmă. (Sura 33:21; Yusuf Ali)

Orice a spus sau a făcut Mahomed devine, deci, baza pe care se modelează întreaga viață și credință. Ce trebuie să înțeleagă nemusulmanii despre Sunna este că, pentru musulman, ea are o importanță egală cu Coranul. Sunna interpretează Coranul. În lipsa Sunnei, Coranul nu poate fi înțeles corect. De fapt, multe aspecte și practici din religia islamică nu sunt nici măcar menționate în Coran, ci se găsesc exclusiv în Sunna. Așadar, Coranul și Sunna laolaltă formează baza credințelor și practicilor musulmanilor de pretutindeni.¹ În sensul acesta, musulmanii cred că atât Coranul, cât și Sunna sunt inspirate și autoritare.

SURSELE SUNNEI

Sunna este alcătuită, în principal, din două tipuri de literatură islamică. Cea dintâi și cea mai importantă dintre tradiții este literatura *hadith*, care consemnează în mod specific vorbele lui Mahomed. Cea de-a doua este literatura *sirat* sau *sirah*. *Sirat* înseamnă în sens literal „biografie”, așadar *sirat-rasul* este o biografie a „apostolului” sau „profetului” Mahomed. Există multe biografii ale lui Mahomed, deopotrivă străvechi și moderne. Cea mai populară traducere englezească a unei *sirat* străvechi este *Sirat Rasul (Viața lui Mahomed)* a lui Ibn Ishaq, tradusă de către renumitul orientalist A. Guillaume.

Pe lângă aceste două tipuri de literatură, mai sunt istoriile islamului și comentariile pe marginea Coranului aparținând unor erudiți de la începuturile islamului, numite *tafsir*. Când voi vorbi despre aceste tipuri de literatură în mod colectiv le voi desemna prin sintagma generică „tradiții islamice”.

¹Este, însă, un cult islamic foarte neînsemnat care aderă doar la Coran ca sursă a credinței și practicii lor religioase. Membrii lui sunt numiți „Supușii”.

LITERATURA HADITH

Pentru obiectivele acestei cărți, literatura hadith va constitui, probabil, partea de importanță vitală pe care trebuie să o înțelegem din diversele tradiții islamice, pentru că foarte mult din credința și practica islamică, mai cu seamă convingerile cu privire la vremurile din urmă, provine din literatura hadith.

După cum am menționat adineauri, un hadith este o cronică a spuselor și faptelor lui Mahomed. Conform erudiților musulmani, în timpul vieții lui Mahomed și după moartea sa, urmașii acestuia au început să redea pe cale orală amintirile pe care le aveau despre tot ceea ce spusese și făcuse Mahomed.

ISNAD ȘI MATN

Fiecare hadith este alcătuit din două părți – *isnad* și *matn*. *Isnad*, sau lanțul transmisiunii, se află la începutul fiecărui hadith. În esență, *isnad*-ul este o succesiune de tipul „el a zis, ea a zis, el a zis” a oamenilor care rostesc memoriile lor despre un lucru pe care Mahomed l-a spus sau l-a făcut. În limba română, un *isnad* ar putea suna cam așa: „Ioan a spus că a auzit-o pe Maria spunând că Mahomed obișnuia să spună cutare sau cutare lucru.” Pentru a complica și mai mult lucrurile pentru cei ce nu sunt familiarizați cu literatura islamică, toate numele sunt, se înțelege, arabe. Multe dintre ele sunt, deci, lungi și compuse. Iată un exemplu real de un *isnad* dintr-un hadith preluat din *Muwatta lui Malik*:

Yahya mi-a relatat de la Malik, de la Amr ibn Yahya al-Mazini, de la Abu'l-Hubab Said ibn Yasar că Abdullah ibn Umar a spus...²

Uneori în *isnad* va fi menționat un singur nume, însă aceasta indică de obicei faptul că persoana ce relatează hadith-ul a fost un însoțitor direct sau un membru al familiei lui Mahomed. Un exemplu ar putea fi: „Ayesha a relatat că Mahomed (pacea fie cu el) a spus...”

Cealaltă parte a hadith-ului conține textul propriu-zis și constituie porțiunea ce consemnează spusese sau faptele lui Mahomed. Aceasta se numește *matn*.

²*Malik's Muwatta*, Cartea 9, Nr. 9.7.27.

Prin urmare, fiecare hadith este alcătuit din *isnad* (lanțul transmisiunii) și din *matn* (spusele sau faptele lui Mahomed). Pentru a simplifica lucrurile, în general în carte vom cita doar *matn*-ul. *Isnad*-ul va apărea cu referințe în notele de subsol.

ESCATOLOGIA ISLAMICĂ

Cele mai multe cărți despre escatologia islamică constau în principal în strădaniile cele mai de seamă ale autorului de a aduna, compila și reda hadith-urile cele mai demne de încredere și diversele tradiții ce au de-a face cu vremurile din urmă. Dincolo de aceasta, firește, majoritatea cărților de escatologie islamică conțin și comentariile autorilor lor. Dat fiind că nu sunt un erudit al hadith-ului (și nici nu nutresc aspirația de a deveni vreodată unul) și pentru că nu doresc să prezint doar propria înțelegere a ceea ce învață islamul despre vremurile sfârșitului, am utilizat în sens strict fie tradițiile islamice, fie comentariul erudiților și autorilor islamici care au scris deja extensiv pe aceste subiecte. De aceea, cartea mea va fi încărcată cu asemenea citate și referințe.

Majoritatea studiilor islamice pe escatologie sunt împărțite în două categorii: semnele minore și semnele majore. Semnele minore sunt gândite uneori drept echivalentul a ceea ce Isus a numit „începutul durerilor”, adică acele semne care precedă semnele majore.

Într-o oarecare măsură, așa stau lucrurile. Diferența, însă, este că multe dintre semnele minore se întâmplă, de fapt, concomitent cu cele majore. Așadar, semnele minore n-ar trebui gândite neapărat ca fiind *primele semne*, ci mai degrabă *semnele mai mici*. Unele dintre semnele mici sunt de-a dreptul interesante, dar, pentru scopurile acestui studiu, nu le vom aprofunda. În schimb, vom trece direct la cele majore.

SEMNELE MAJORE

Este vital, pentru studiul nostru, să înțelegem clar învățăturile islamice cu privire la semnele majore. Evident, semnele majore (sau mai mari) vorbesc despre evenimente mult mai importante decât semnele minore. Acestea au legătură cu problematici precum venirea

Anticristului musulman (Ad-Dajjal), revenirea lui Isus cel musulman (Isa Al-Maseeh) ori, cea mai importantă, venirea salvatorului musulman/figurii mesianice musulmane (Al-Mahdi). Ele nu se leagă, de exemplu, de creșterea imoralității sau a ignoranței religioase ori de alte asemenea semne generale. Dacă unele semne minore sunt relativ vagi și discutabile ca legitimitate, semnele majore sunt o entitate absolut non-negociabilă în mintea musulmanilor. Ca să putem pricepe importanța pe care o au ele pentru musulmani, să vedem ce importanță acordă ei credinței despre sfârșitul lumii.

PRIORITATEA ZILELOR DIN URMĂ ÎN CREDINȚA ISLAMICĂ

Coranul menționează cinci lucruri pe care un musulman trebuie să le creadă ca să fie considerat musulman. Acestea au devenit, drept urmare, un soi de crez în sânul islamului. Din Coran, citim:

Neprihănirea nu este să vă întoarceți fața spre Răsărit și spre Apus; ci neprihănit este acela care crede în Allah și în Ziua cea din urmă și în îngerii și în Scriptură și în profeți... (Sura 2:177; Pickthall)

Observați ordinea celor cinci precepte ale credinței:

1. Credința în Allah
2. Credința în Ziua cea din urmă
3. Credința în îngerii
4. Credința în Scriptură
5. Credința în profeți.

Cu totul altfel stau lucrurile în creștinism. Din nefericire, deși credința despre sfârșitul lumii joacă un rol proeminent în Noul Testament și în viața Bisericii primare, în zilele noastre, credința în zilele din urmă a ajuns să fie, în esență, opțională sau în general ignorată de cei mai mulți. Nu tot așa se întâmplă în islam; nu există musulman adevărat care să nu creadă în zilele din urmă și în evenimentele care le precedă. Înțelegerea perspectivei islamice asupra Zilei din urmă și, în mod specific, asupra semnelor majore este, deci, de o importanță critică, dacă vrem să pricepem anticipația religioasă

ce se află în mijlocul credinței celor 1,5 miliarde de musulmani din toată lumea. Asupra acestor credințe de bază ne vom îndrepta atenția în continuare.

MAHDI, MULT AȘTEPTATUL MESIA AL ISLAMULUI

Dintre semnele majore, cel mai anticipat și de o importanță centrală pe care îl așteaptă musulmanii este venirea unui bărbat cunoscut drept „Mahdi”. În arabă, *al-Mahdi* înseamnă „Cel Călăuzit”.¹ Uneori este numit de către musulmanii șiiți și *Sahib Al-Zaman* sau *Al-Mahdi al-Muntadhar*, care în traducere înseamnă „Domnul veacului” și „Așteptatul Mântuitor”. Mahdi este primul dintre semnele majore, după cum confirmă și Ibn Kathir, un erudit musulman renumit din secolul al XIV-lea:

După ce vor apărea și se vor intensifica semnele mai mici ale Ceasului, omenirea va fi ajuns într-un stadiu de mare suferință. Atunci își va face apariția Mahdi; El este cel dintâi dintre semnele clare, mai mari, ale Ceasului aceluia.²

Venirea lui Mahdi este cheia de boltă a tuturor narațiunilor islamice referitoare la vremurile sfârșitului. Ea este atât de importantă în așteptările escatologice ale musulmanilor încât unii erudiți musulmani nici măcar nu se referă la semnele minore prin denumirea aceasta, ci le numesc „semnele ce însoțesc venirea lui Mahdi”.³ Deși există unele variațiuni de credință între secta sunită și cea șiiită a islamului, unele facțiuni ale suniților respingându-l cu desăvârșire, credința generală în Mahdi nu este una sectariană, ci universală între musulmani. Potrivit lui Shaykh Muhammad Hisham Kabbani, președinte al Conciliului Islamic Suprem al Americii,

¹Kabbani, *Approach of Armageddon?*, pag. 228.

²Kathir, *Signs Before the Day of Judgement*, pag. 18.

³Izzat și ‘Arif, *Al Mahdi and the End of Time*, pag. 18.

„Venirea lui Mahdi este o doctrină încheată atât pentru musulmanii suniți, cât și pentru cei šiiti și, de fapt, pentru toată lumea.”⁴

În cartea *The Awaited Savior* [Mântuitorul cel așteptat], Ayatullah Baqir al-Sadr și Ayatullah Murtada Mutahhari, amândoi erudiți musulmani šiiti, îl descriu pe Mahdi astfel:

Nu s-a văzut, în toată istoria umanității, o figură mai legendară decât cea a lui Mahdi, Mântuitorul cel așteptat. Ițele evenimentelor mondiale au țesut multe modele rafinate în viața omenească, dar modelul lui Mahdi se ridică mai presus de toate. El este viziunea vizionarilor din istorie. El este visul tuturor visătorilor lumii. Pentru salvarea ultimă a omenirii, el este Steaua Polară a speranței asupra căreia își pironeste privirea întreaga umanitate... În această căutare a adevărului despre Mahdi nu există distincție de castă, crez sau țară. Căutarea e universală, după cum și Mahdi însuși este universal. El se înalță în splendoare mai presus de zidurile înguste în care este tăiată și împărțită omenirea. El aparține fiecăruia. Pentru toate acestea și mult mai mult de atât, ce este, mai precis, Mahdi? Iată marea întrebare pe care gânditorii de pretutindeni ar vrea să o pună.⁵

Chiar așa, cine este acest „Mântuitor așteptat” după care se stinge de dor lumea musulmană și ce va face el de îi ține pe musulmani într-o stare de o asemenea așteptare? Capitolul acesta își propune să răspundă la această întrebare, în mare parte citând din diverse tradiții islamice și din interpretările erudiților musulmani care le studiază. Aș vrea să vă încurajez să vă faceți timp să citiți fiecare citat în parte. Aceste referințe ne ajută să articulăm una dintre credințele și pasiunile fundamentale ale multora dintre cei 1,5 miliarde de musulmani cu care împărțim în prezent pământul. Cei ce dorim să înțelegem mai în profunzime unul dintre principalii factori spirituali ce afectează lumea de azi ar trebui să dăm mare atenție celor ce urmează.

⁴Kabbani, *Approach of Armageddon?*, pag. 228.

⁵Al-Sadr și Mutahhari, *The Awaited Savior*, pag. 1.

MESIA AL ISLAMULUI

În termenii cei mai simpli, Mahdi este mesia sau salvatorul islamului. Deși termenii propriu-ziși de *mesia* și *mesianism* au, în mod clar, rădăcini iudeo-creștine, profesorul Abdulaziz Abdulhussein Sachedina, de la Universitatea din Virginia, admite că sunt folosiți corect în context islamic cu referire la Mahdi. În lucrarea academică dedicată acestui subiect, *Islamic Messianism* [Mesianismul islamic], Sachedina elaborează în felul următor:

Termenul „mesianism” este folosit frecvent în context islamic pentru a traduce conceptul important al unei figuri escatologice, Mahdi, care, fiind conducătorul predestinat, „se va ridica” pentru a pune bazele unei transformări sociale de mare anvergură, care va restaura toate lucrurile și va fi de ajutor tuturor sub călăuzirea divină. Mesia cel islamic, deci, întruchipează aspirațiile urmașilor săi de a restaura puritatea Credenței, aducând o călăuzire adevărată și neperversită înțregii omeniri și creând o ordine socială justă și o lume eliberată de opresiune, în care revelația islamică va fi norma pentru toate națiunile.⁶

Este, deci, cinstit să afirmăm că „ridicarea” lui Mahdi este, pentru majoritatea musulmanilor, ceea ce este revenirea lui Isus pentru creștini. În timp ce creștinii așteaptă întoarcerea lui Isus, Mesia, pentru a împlini toate promisiunile profetice făcute de Dumnezeu poporului Său, musulmanii așteaptă apariția lui Mahdi pentru a îndeplini aceleași scopuri.

Sheikh Kabbani îl identifică pe Mahdi ca fiind principala figură mesianică a islamului: „Evreii îl așteaptă pe Mesia, creștinii Îl așteaptă pe Isus, iar musulmanii îi așteaptă deopotrivă pe Mahdi și pe Isus. Toate religiile îi descriu drept oameni care vor veni să salveze lumea.”⁷

⁶Sachedina, *Islamic Messianism*, pag. 2.

⁷Kabbani, *Approach of Armageddon?*, pag. 229.

UN BĂRBAT DIN FAMILIA LUI MAHOMED

Cea dintâi credință islamică și cea mai des citată cu privire la Mahdi este tradiția care afirmă că Mahdi va descinde din familia lui Mahomed și va purta numele lui:

Lumea nu va trece până când un bărbat din familia mea, al cărui nume va fi numele meu, va stăpâni peste arabi.⁸

Profetul a spus: Mahdi va fi din familia mea, din descendenții Fatimei [fiica lui Mahomed].⁹

UN CONDUCĂTOR UNIVERSAL PENTRU TOȚI MUSULMANII

Peste tot în lumea musulmană de astăzi există o chemare la restaurarea califatului islamic. Califul (*khalifa*) în islam poate fi văzut ca un fel de Papă al musulmanilor. Musulmanii îl consideră drept viceregentul lui Allah pe pământ. Este important să înțelegem că, atunci când instigă la restaurarea califatului, în ultimă instanță, musulmanii îl cheamă pe Mahdi, mult așteptatul ultim calif al islamului. Musulmanii de pretutindeni vor fi obligați să-l urmeze pe Mahdi:

Dacă îl vezi, du-te și jură-i credință, chiar de trebuie să te târăști pe gheață, pentru că el este Viceregentul [*khalifa*] lui Allah, Mahdi.¹⁰

El va pava calea pentru guvernarea familiei [sau comunității] lui Mahomed și o va institui... *Fiecare credincios va avea obligația să-l susțină.*¹¹ (sublinierea noastră)

CONDUCĂTORUL LUMII

Se crede că Mahdi este un viitor conducător mondial musulman care va stăpâni nu doar peste lumea islamică, ci și peste ceilalți. Se spune că

⁸Tirmidhi Sahih, *Sunan Abu Dawud* (Sahih), vol. 5, p. 207; vezi și narată de Ali B. Abi Talib, Abu Sa'id, Umm Salmah, Abu Hurayra.

⁹*Sunan Abu Dawud*, cartea 36, nr. 4271, narată de Umm Salamah, Ummul Mu'minin.

¹⁰Ibn Maja, *Kitab al-Fitan #4084*, citat în Kabbani, *Approach of Armageddon?*, pag. 231.

¹¹*Sunan Abu Dawud*, narat de Umm Salamah, Ummul Mu'minin.

Mahdi va conduce o revoluție mondială în urma căreia va fi instituită o nouă ordine mondială, de factură islamică, peste întregul pământ:

Mahdi va institui dreptatea și justiția în lume și va elimina răutatea și corupția. El va lupta împotriva inamicilor musulmanilor și va ieși victorios.¹²

El va apărea din nou în ziua rânduită și atunci va lupta împotriva forțelor răului, va conduce o revoluție mondială și va stabili o nouă ordine mondială bazată pe dreptate, neprihănire și virtute... în cele din urmă, cei neprihăniți vor lua administrarea lumii în mâinile lor și islamul va ieși victorios peste toate religiile.¹³

El este precursorul victoriei Adevărului și al căderii tuturor tiranilor. El prevestește sfârșitul in justiției și al opresiunii și începutul înălțării finale a soarelui islamului, care nu va apune niciodată și care va asigura fericirea și elevarea omenirii... Mahdi este unul din semnele clare ale lui Allah, care în curând vor fi făcute vizibile pentru toți.¹⁴

Mijloacele prin care Mahdi va realiza această revoluție la nivel mondial vor include multiple campanii militare sau războaie sfinte (jihad). Deși unii musulmani cred că majoritatea nemusulmanilor din lume se va converti pe cale pașnică la islam, în timpul domniei lui Mahdi, cele mai multe tradiții înfățișează lumea nemusulmană venind la islam în urma cuceririi ei de către Mahdi. Abdullrahman Kelani, autorul cărții *The Last Apocalypse* [Ultima apocalipsă], descrie numeroasele bătălii raportate de Mahdi:

[A]l-Mahdi va primi jurământul de credință în calitate de calif pentru musulmani. El va conduce musulmanii în multe bătălii ale jihad-ului. Domnia lui va fi un califat care urmează călăuzirea profetului. Multe bătălii vor urma între musulmani și necredincioși în timpul domniei lui Mahdi...¹⁵

¹²Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies*, pag. 277.

¹³Al-Sadr și Mutahhari, *The Awaited Savior*, prolog, pag. 4, 5.

¹⁴Izzat și 'Arif, *Al Mahdi and the End of Time*, pag. 4.

¹⁵Kelani, *The Last Apocalypse*, pag. 34-35.

Până și Harun Yahya, un autor musulman moderat foarte popular, face referire la invadarea numeroaselor ținuturi nemusulmane de către Mahdi, astfel: „Mahdi va invada toate locurile dintre Răsărit și Apus.”¹⁶

ARMATA STEAGURILOR NEGRE

Ascendența lui Mahdi la putere va fi precedată de o armată din Răsărit ce va purta steaguri negre sau stindarde ale războiului. Sheikh Kabbani face următoarea declarație:

Hadith-ul indică faptul că steagurile negre venind din zona Khorasan vor însemna că apariția lui Mahdi este iminentă. Khorasanul se află în Iranul de azi, drept pentru care unii erudiți cred că acest hadith vrea să spună că, atunci când steagurile negre apar din Asia Centrală, în direcția Khorasanului, apariția lui Mahdi este aproape.¹⁷

O altă tradiție afirmă că:

Solul lui Allah a spus: Stindardele negre vor veni dinspre Răsărit, iar inimile lor vor fi tari ca fierul. Oricine îi aude ar face bine să li se alăture și să le jure credință, chiar dacă ar însemna să se târască prin zăpadă.¹⁸

Islamul flutură două steaguri. Unul este alb, altul, negru. Pe amândouă stau scrise în arabă cuvintele: „Nu este alt Dumnezeu decât Allah, iar Mahomed este solul Său.” Steagul alb se numește *Al-Liwaa*, servește drept semn pentru conducătorul armatei musulmane și este steagul Statului Islamic. Celălalt, de culoare neagră, este numit *Ar-Raya* și este folosit de către armata musulmană; se mai numește și steagul jihadului și este purtat în luptă. Un steag este guvernamental, iar celălalt, militar.¹⁹ După opt ani de exil, Mahomed s-a întors în

¹⁶Ibn Hajar al-Haythami, *Al-Qawl al-Mukhtasar fi' Alamat al-Mahdi al-Muntazar*, 50, citat în Yahya, *The End Times and Mahdi*, pag. 96.

¹⁷Kabbani, *Approach of Armageddon?*, pag. 231.

¹⁸Abu Nu'aym și As-Suyuti, relatat de Thawban, citat în Izzat și 'Arif, *Al-Mahdi and the End of Time*, pag. 44.

¹⁹„Steaguri ale Statului Islamic”, www.islamic-state.org/resources/flags-of-the-islamic-state.html.

Mecca, orașul său de baștină, ca un cuceritor. Alături de el mășăluiau 10.000 de soldați musulmani, care purtau cu ei drapele negre. Pe steaguri era scris un singur cuvânt în arabă: *pedeapsă*.²⁰

Vorbeam odată cu un grup de tineri bărbați musulmani. I-am întrebat dacă armatele Americii și ale Israelului, evident superioare în raport cu armatele oricărei națiuni islamice, constituiau o problemă pentru musulmani. Unul dintre ei s-a înfuriat foarte tare pe întrebarea mea și mi-a trântit în față: „Voi, americanii și sioniștii, mai bine v-ați pregăti, pentru că vin steagurile negre!” La vremea aceea, habar n-aveam ce voia să zică. Abia mai târziu am decoperit sensul vorbelor lui.

CUCERIREA ISRAELULUI

Tradiția islamică îl înfățișează pe Mahdi alăturându-se armatei de războinici musulmani ce poartă steaguri negre. În fruntea acestei armate, se va îndrepta spre Israel și îl va recuceri pentru islam. Musulmanii îi vor măcelări pe evrei lăsând cu viață un număr foarte mic dintre ei, iar Ierusalimul va servi drept locul din care Mahdi va domni peste pământ:

Rasulullah [Mahomed] a spus: „Oștiri ce poartă stindarde negre vor veni dinspre Khurasan. Nicio putere nu va fi în stare să le oprească și vor ajunge în sfârșit la Eela [Baitul Maqdas din Ierusalim], unde își vor înălța stindardele.”²¹

Este important să observăm aici referința la *Baitul Maqdas*. În arabă, aceasta înseamnă „casa sfântă” și se referă la Moscheea de pe Domul Stâncii, situată pe Muntele Templului din Ierusalim.

Într-o manieră deosebit de veninoasă, autorii egipteni Muhammad ibn Izzat și Muhammad' Arif comentează asupra acestei tradiții:

Mahdi va ieși victorios și îi va eradica pe porcii și câinii aceia și idolii acestei vremi, astfel încât va

²⁰Ibn Kathir, *The Beginning and the End*, vol. 2, pt. 3, pag. 288, citat în Gabriel, *Jesus and Muhammad*, pag. 60.

²¹Tirmidhi citat în Zubair, *Signs of Qiyamah*, pag. 42, și Abdullah, *Islam, Jesus, Mehdi, Qadiyanis, and Doomsday*, pag. 54.

exista din nou un califat bazat pe cultura profetului, după cum declară hadith-ul... *Ierusalimul va fi locația califatului sub călăuzirea dreptății și centrul stăpânirii islamice, în fruntea căreia se va afla Imamul al-Mahdi...* Acesta va aboli conducerea evreilor... și va pune capăt dominației satanelor care scuipă răutăți în oameni și produc coruperea pământului, făcându-i sclavi ai unor idoli falși și stăpânind lumea prin alte legi decât *Shari'a* [legea islamică] Domnului lumilor.²² (sublinierea noastră)

O tradiție foarte faimoasă, citată adesea peste tot în lumea musulmană, vorbește despre campania militară condusă de Mahdi împotriva Israelului. Tradiția deopotrivă dezgustă și dezmeticește:

Profetul a spus... ceasul din urmă nu va veni decât dacă musulmanii vor lupta împotriva evreilor și musulmanii îi vor ucide până când evreii se vor ascunde după o piatră sau după un copac, iar piatra sau copacul va spune: musulmane, sau servitor al lui Allah, îndărătul meu se află un evreu, vino și ucide-l.²³

FURNIZORUL MIRACULOS CARE VA FI IUBIT DE TOȚI

Se spune că Mahdi va deține controlul asupra vântului, ploii și recoltelor. Sub domnia lui, lumea va trăi în prosperitate. Tradiția islamică redă ceea ce a spus cândva Mahomed:

În zilele din urmă ale *ummah* a mea [comunitatea islamică universală], își va face apariția Mahdi. Allah îi va da putere peste vânt și peste ploaie și pământul se va acoperi de frunzișul lui. El va împărți cu mână largă bogăție, va fi belșug de turme și *ummah* va fi numeroasă și va avea parte de mare cinste...²⁴

²²Izzat și 'Arif, *Al Mahdi and the End of Time*, pag. 40.

²³Sahih Muslim, Cartea 041, nr. 6985.

²⁴Sahih Hakim Mustadrak, relatat de Abu Sa'id al-Khudri (4:557 și 558), citat în Kabbani, *Approach of Armageddon?*, pag. 233.

În anii aceia, comunitatea mea se va bucura de o vreme de fericire cum n-a mai experimentat vreodată. Cerul își va trimite ploaia peste ei în șuvoaie, pământul nu se va zgârca cu plantele, iar bogăția va fi la îndemâna tuturor. Un om se va ridica în picioare și va spune: „Dă-mi, Mahdi!”, iar el îi va spune: „Ia!”²⁵

Ca urmare a numeroaselor beneficii aduse de Mahdi, se spune că toți locuitorii pământului vor nutri față de el o dragoste profundă:

Allah va semăna dragostea de el în inimile tuturor oamenilor.²⁶

Al-Mahdi își face apariția; toți vorbesc doar despre el, se adapă din dragostea de el și nu vorbesc despre nimic altceva decât despre el.²⁷

SITUAREA ÎN TIMP A DOMNIEI LUI MAHDI

Deși există mai multe tradiții privitoare la natura și situarea în timp a accederii la putere a lui Mahdi, un hadith mai de seamă plasează acest eveniment la sfârșitul unui ultim acord de pace între arabi și romani. („Romani” se referă la creștini, sau, mai general, la Occident.) Deși acest acord de pace este încheiat cu „romanii”, se presupune că este mijlocit de un evreu din linia preoțească a lui Aaron. Acordul de pace se va încheia pe o perioadă de șapte ani.

Rasulullah [Mahomed] a spus: „Vor fi patru acorduri de pace între voi și romani [creștini]. Cel de-al patrulea va fi mijlocit de o persoană care va fi din progeniturile lui Hadrat Haroon [Onorabilul Aaron – fratele lui Moise] și va fi ținut timp de șapte ani.”²⁸ (sublinierea noastră)

²⁵At-Tabarani, relatat de Abu Hurayra, citat în Izzat și ‘Arif, *Al Mahdi and the End of Time*, pag. 9.

²⁶El-Kavlu’l Muhtasar Fi Alamet-il Mehdiyy-il Muntazar, citat de Yahya, <http://www.endoftimes.net/08mahdiantheendtimes.html>.

²⁷Al-Burhan fi Alamat al-Mahdi Akhir al-Zaman, citat de Yahya, <http://www.endoftimes.net/08mahdiantheendtimes.html>.

²⁸Tabarani, relatat de Hadrat Abu Umamah, citat în Zubair, *Signs of Qiyamah*, pag. 43 și Abdullah, *Islam, Jesus, Mehdi, Qadiyanis, and Doomsday*, pag. 55.

S-ar părea că perioada acestui acord de pace de șapte ani coincide cu cea a domniei lui Mahdi. În timp ce câteva tradiții precizează că Mahdi va domni peste pământ timp de opt sau chiar nouă ani, cele mai multe afirmă că domnia acestuia va dura șapte ani:

Profetul a spus... El va împărți proprietatea și va governa poporul prin Sunna sau Profetul lor și va institui islamul pe pământ. *El va rămâne șapte ani*, apoi va muri, iar musulmanii se vor ruga pentru el.²⁹ (sublinierea noastră)

Profetul a spus: Mahdi... va umple pământul cu echitate și justiție tot așa cum acesta era plin de opresiune și tiranie și *va domni timp de șapte ani*.³⁰ (sublinierea noastră)

AL-MAHDI, CĂLĂREȚUL PE UN CAL ALB

Se crede că Mahdi va călări pe un cal alb. Este greu de spus dacă este vorba de un sens simbolic sau literal. Interesant este, însă, că această tradiție vine din interpretarea musulmană a Scripturilor creștine. În ciuda faptului că musulmanii consideră că Biblia a suferit modificări și a fost pervertită de către evrei și creștini, ei pretind că ar crede că unele porțiuni ale cărților inspirate „originale” rămân totuși cuprinse în Biblia „pervertită”. O tradiție din mediul academic islamic își propune să extragă acele porțiuni ale Bibliei pe care musulmanii le simt a fi neatinsse de influența pervertitoare a evreilor și a creștinilor. Musulmanii numesc aceste tradiții iudeo-creștine *isra'iliyyat*. Un astfel de transmițător al tradițiilor biblice este eruditul musulman Ka'b al-Ahbar, văzut în rândul musulmanilor drept un transmițător de încredere al hadith-ului, precum și al *isra'iliyyat*-ului.³¹ Concepția lui Ka'b al-Ahbar potrivit căreia această descriere a călărețului pe un cal alb, din cartea Apocalipsa, se referă, într-adevăr, la Mahdi, este sprijinită de doi cunoscuți autori egipteni, Muhammad Ibn Izzat și Muhammad

²⁹Ibid.

³⁰*Sunan Abu Dawud*, cartea 36, nr. 4273, narat de Umm Salamah, Ummul Mu'ninin.

³¹*Sunan Abu Dawud*, cartea 36, nr. 4272, narat de Abu Sa'id al-Khudri.

‘Arif. În cartea *Al Mahdi and the End of Time* [Al-Mahdi și sfârșitul vremurilor], aceștia l-au citat pe Ka’b al Ahbar spunând următoarele:

Eu găsesc în cărțile profetilor consemnări despre Mahdi... De pildă, cartea Apocalipsa spune: „Și m-am uitat și s-a arătat un cal alb. Cel ce ședea pe el... a pornit biruitor și ca să biruiască.”³²

Izzat și ‘Arif continuă spunând:

Este limpede că omul acesta este Mahdi, care va călări pe un cal alb și va judeca după Coran [cu dreptate] și împreună cu care vor fi bărbați cu semnele prosternării pe frunțile lor [semne lăsate pe frunte de plecăciunea la rugăciune cu capul până la pământ, de cinci ori pe zi].³³

Unii susțin că acesta este motivul pentru care Saddam Hussein a pictat numeroase fresce, în tot Bagdadul, înfățișându-se pe sine drept un cavaler musulman pe un cal alb, cu sabia scoasă din teacă, pornind viteaz la luptă contra necredincioșilor.³⁴

AL-MAHDI, MIRACULOSUL ARHEOLOG

Într-o ultimă serie finală de tradiții foarte interesante cu privire la Mahdi, o găsim pe cea care spune că Mahdi va scoate la iveală manuscrise biblice nemaidescoperite până atunci – până chiar și Chivotul Legământului:

Ka’b al-Ahbar spune: „El va fi numit «Mahdi» pentru că va călăuzi [*yahdi*] către ceva ascuns și va scoate la iveală Tora și Evanghelia dintr-un oraș numit Antiohia.”³⁵

As-Suyuti a menționat în *al-Hawi* că solul lui Allah, Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea, a spus: „El

³²M S M Saifullah, Muhammad Ghoniem, Abu Hudhayfah & Khalid al-Khazraji, *On the Transmitters of Isra’iliyyat (Judeo-Christian Material)*, <http://www.islamic-awareness.org/Hadith/Ulum/israel.html>.

³³Izzat și ‘Arif, *Al Mahdi and the End of Time*, pag. 15.

³⁴Ibid.

³⁵Michael Elliot, „The Semiotics of Saddam.”

este numit Mahdi pentru că va călăuzi poporul spre un munte din Siria, de unde va scoate la iveală volumele Torei pentru a respinge evreii. La dispoziția lui Mahdi, Chivotul Legământului va fi scos afară din Lacul Tiberias și luat și adus în Ierusalim.”³⁶

Ad-Dani a spus că el este numit Mahdi pentru că va conduce poporul până la un munte din Siria din care va scoate la iveală volumele Torei cu care va pleda împotriva evreilor și de mâinile lui un grup dintre aceștia vor deveni musulmani.³⁷

După câte se pare, scopul găsirii acestor porțiuni „pierdute” ale Vechiului și Noului Testament, precum și a Chivotului Legământului este de a-l ajuta pe Mahdi să câștige convertiți atât din creștinism, cât și din iudaism înainte de a „eradica” rămășița care nu se convertește la islam. Vom discuta acest aspect al tradiției islamice mai pe îndelete în capitolele ulterioare.

REZUMAT

După ce am trecut în revistă diversele tradiții islamice și opiniile erudiților musulmani, vă invit să parcugem o listă a ceea ce am aflat despre persoana și misiunea lui Mahdi, așa cum există acesta în mințile celor 1,5 miliarde de musulmani din toată lumea. Să nu uităm că acesta este omul pe care musulmanii lumii îl așteaptă cu ardoare:

1. Mahdi este principala figură mesianică a islamului.
2. El va fi un descendent al lui Mahomed și va purta numele lui Mahomed (Muhammad bin Abdullah).
3. El va fi un musulman foarte devotat.
4. El va fi un lider mondial spiritual, politic și militar fără precedent și fără egal.
5. El se va ridica după o perioadă de mare tulburare și suferință pe pământ.

³⁶Izzat și 'Arif, *Al Mahdi and the End of Time*, pag. 40.

³⁷Ibid., pag. 16.

6. El va institui dreptatea și neprihănirea în lume și va eradica tirania și opresiunea.
7. El va fi califul și imamul (viceregentul și conducătorul) musulmanilor din toată lumea.
8. El va conduce o revoluție mondială și va institui o nouă ordine mondială.
9. El va întreprinde acțiuni militare împotriva tuturor celor ce îi opun rezistență.
10. El va invada multe țări.
11. El va încheia un tratat de pace de șapte ani cu un evreu de neam preoțesc.
12. El va cuceri Israelul pentru islam și va conduce „musulmanii credincioși” într-o ultimă bătălie/măcel împotriva evreilor.
13. El va institui sediul noii lumi islamice la Ierusalim.
14. El va domni timp de șapte ani (posibil chiar opt sau nouă).
15. El va face ca islamul să fie singura religie practică pe pământ.
16. El își va face apariția călare pe un cal alb (posibil simbolic).
17. El va descoperi niște manuscrise biblice nemaidescoperite până atunci, pe care le va folosi ca să poarte dispute cu evreii și îi va determina pe unii dintre aceștia să îmbrățișeze calea islamului.
18. De asemenea, va redescoperi Chivotul Legământului în Marea Galileei, pe care îl va aduce la Ierusalim.
19. El va avea putere supranaturală de la Allah peste vânt, peste ploaie și peste recolte.
20. El va poseda și va distribui bogății enorme.
21. El va fi iubit de toți oamenii de pe pământ.

ANTICRISTUL BIBLIC VERSUS MAHDI

Mulți dintre cei ce nici măcar n-au citit Biblia au auzit de omul cunoscut în popor drept „Anticristul”. În cuvinte simple, conform Bibliei, Anticristul va fi principalul agent uman al lui Satan pe pământ în zilele din urmă. Interesant este că Biblia îl numește doar de două ori cu această sintagmă specifică (1 Ioan 2:18). Sub alte nume, însă, sunt numeroase referințe la Anticrist. Câteva dintre diversele nume pe care Biblia i le atribuie sunt „Fiara” (Apocalipsa 13:4), „urâciunea pustiirii” (Matei 24:15), „unul care pustiește” (Daniel 9:27), „omul păcatului”, „omul fărădelegii”, „fiul pierzării” (2 Tesaloniceni 2), „cornul cel mic” (Daniel 7:8), „Asirianul” (Mica 5:5; Isaia 10:5; 14:25), „asupritorul”, „regele Babilonului” (Isaia 14) și chiar și misteriosul „Gog” (Ezechiel 38:1; Apocalipsa 20:7). Mai sunt și alte nume pe care Scriptura le folosește vorbind despre Anticrist.

Dar, dincolo de toate aceste nume neobișnuite, cine este, mai precis, Anticristul? În capitolul acesta, vom trece în revistă câteva dintre principalele descrieri și acțiuni care definesc întocmai cine este Anticristul, conform Bibliei. Vom explora, de asemenea, mai multe similarități foarte specifice între Anticrist și Mahdi.

UN LIDER MONDIAL POLITIC ȘI MILITAR PUTERNIC

Din Biblie aflăm că, în zilele din urmă, Anticristul va apărea ca un bărbat care va conduce un imperiu mondial foarte puternic, cum nu s-a mai văzut în istorie. Acest puternic rol de conducere al lui Anticrist este descris clar pentru prima dată în Biblie de către profetul Daniel. În capitolul 7 al cărții Daniel, profetul descrie o viziune a patru „fiare” foarte bizare și înfiorătoare. După ce le prezintă pe primele trei, despre cea de-a patra Daniel spune următoarele:

După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor și, dinaintea acestui corn, au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie. (Daniel 7:7-8)

Apoi, în versetele 15-16, Daniel îi cere unui înger din viziunea lui să-i explice semnificația viziunii cu cele patru fiare. Îngerul interpretează că cele patru fiare reprezintă patru împărații sau imperii foarte mari:

Eu, Daniel, m-am tulburat cu duhul și vedeniile din capul meu m-au înspăimântat. M-am apropiat de unul din cei ce stăteau acolo și l-am rugat să-mi dea lămuriri temeinice cu privire la toate aceste lucruri. El mi-a vorbit și mi le-a tâlcut astfel: „Aceste patru fiare mari sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ.” (Daniel 7:15-17)

De fapt, este destul de direct. Daniel întreabă din nou îngerul în mod specific despre cea de-a patra fiară și îndeosebi despre „cornul cel mic” care a dezdăcinat trei coarne. Îngerul îi răspunde din nou cu o explicație foarte clară și directă:

El mi-a vorbit așa: „Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi. Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintașii lui și va doborî trei împărați.” (Daniel 7:23-24)

În esență, îngerul explică faptul că cea de-a patra împărăție va aduce o mare distrugere pe tot pământul. La început, aceasta va fi constituită din zece regi. Apoi se va ridica un alt rege, al unsprezecelea, care va lua locul a trei dintre regii dinainte. Acest al unsprezecelea rege este Anticristul, numit mai întâi „cornul cel mic”. Așadar, vedem că, pe baza viziunii avute de Daniel, Anticristul este un viitor rege care va dobândi mai întâi controlul peste trei alte împărății sau națiuni și, în cele din urmă, peste zece, formând astfel viitorul imperiu al „fiarei”, din zece națiuni – un imperiu de o putere și ferocitate fără precedent și fără egal, care „va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi”.

În ultima parte a capitolului 7 din Daniel, îngerul descrie acțiunile acestui împărat, precum și care îi va fi sfârșitul:

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme. Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta! (Daniel 7:25-27)

Despre regele acesta se spune că îi va asupra pe sfinții lui Dumnezeu pentru o perioadă de timp asupra căreia majoritatea erudiților biblici cad de acord că este de trei ani și jumătate (o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme). Dar, în cele din urmă, stăpânirea îi va fi luată și locul său va fi luat de Împărăția Dumnezeului „Celui Preaînalt”.

Câteva sute de ani mai târziu, în cartea Apocalipsa, apostolul Ioan descrie Anticristul și împărăția „fiarei” în termeni foarte similari:

Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard, avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare... Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse

puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?” I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat. (Apocalipsa 13:2, 4-8)

Deși limbajul simbolic din acest text este oarecum dens, dacă înțelegem uzanța biblică a anumitor termeni simbolici, imaginea devine relativ clară. „Fiara” se referă din nou la Anticrist, împărat peste un imperiu din zece națiuni. Coarnele reprezintă autoritate și putere. Zece coarne vorbesc despre un grad ridicat de autoritate, precum și despre numărul națiunilor și al regilor lor, care se vor uni formând împărăția fiarei. „Balaurul” care îi dă fiarei autoritatea lui este Satan. Satan este înfățișat adesea în Biblie ca un balaur sau șarpe. Impactul mondial al acestei împărății a fiarei se vede lămurit din următoarea frază: „I s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.” Vedem că întrebarea specifică pe care o pun oamenii pământului este: „*Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?*” Celor de pe pământ li se pare că fiara este absolut de necombătut. Și, din nou, regăsim aceeași perioadă specifică de timp care i-a fost dată fiarei pentru a persecuta poporul lui Dumnezeu, și anume patruzeci și două de luni. Patruzeci și două de luni înseamnă trei ani și jumătate. Aceeași durată apare și în pasajul citat anterior, din Daniel 7:25.

Așadar, Biblia profetește că Anticristul va fi un conducător politic și militar cu o putere neîntrecută de niciun alt lider mondial din istorie.

MAHDI CA STĂPÂNITOR AL LUMII

Tradițiile islamice și erudiții musulmani susțin că Mahdi, la fel ca Anticristul, este, conform profețiilor, un lider mondial politic și militar fără precedent în istoria lumii. Se spune că Mahdi „luptă împotriva forțelor răului, conduce o revoluție mondială și întemeiază o nouă ordine mondială bazată pe justiție, dreptate și virtute.”¹ În vremea aceea, spune tradiția, Mahdi va prezida peste tot pământul în calitate de ultim calif al islamului. Și, după cum am văzut în ultimul capitol, musulmanii vor „lua în mâinile lor administrarea lumii, iar islamul va fi victorios peste toate celelalte religii.” Fără îndoială, islamul îl vede pe Mahdi ca pe unul a cărui domnie se va extinde peste tot pământul. Vedem limpede, deci, că Anticristul și Mahdi sunt amândoi descriși ca fiind niște lideri politici și militari cum nu au mai existat pe lume. Deși, de-a lungul istoriei, au existat mulți lideri puternici, după descrierile privitoare la Anticrist și la Mahdi, aceștia îi întrec pe toți ceilalți dinaintea lor. Însă, atât Mahdi, cât și Anticristul sunt descriși ca fiind mai mult decât simpli lideri politici și militari – amândoi sunt considerați a fi și lideri religioși supremi.

ANTICRISTUL CA LIDER SPIRITUAL MONDIAL

Biblia stabilește faptul că Anticristul va fi un lider spiritual a cărui autoritate va fi recunoscută peste tot în lume. După ce examinează rolul lui Anticrist de conducător religios universal, mulți specialiști în profeții biblice vorbesc despre venirea unei „religii mondiale unice” sau a „falsei biserici”, pe care Anticristul o va crea și o va impune pe tot pământul.

Concepția unei viitoare religii mondiale dominante, de inspirație demonică, derivă în parte din frecventele referințe la închinare asociate cu Anticristul în Scripturi. În cartea Apocalipsa, citim că Anticristul deopotrivă va inspira și va pretinde închinare. Această închinare va fi orientată atât către Satan, numit „balaurul”, cât și către Anticrist, numit „fiara”:

Și au început să se închine balaurului, pentru că
dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine

¹Al-Sadr și Mutahhari, *The Awaited Savior*, p. 4-5.

fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?”... Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat. (Apocalipsa 13:4, 8)

Pe lângă faptul că va stârni o mișcare mondială de închinare, Anticristul mai este văzut ca un conducător spiritual universal și pentru că, afirmă Biblia, va fi ajutat de un bărbat desemnat prin sintagma „prorocul mincinos”. Firește, însuși titlul de *proroc* mincinos presupune că acest om are o fire religioasă. Unul dintre rolurile fundamentale ale acestui fals profet este de a înfăptui „semne și minuni” înșelătoare, care vor cântări greu în convingerea locuitorilor pământului să-i aducă închinare lui Anticrist/fiarei:

Și fiara a fost prinsă. Și, împreună cu ea, a fost prins prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă. (Apocalipsa 19:20)

Este clar, deci, că Biblia învață că Anticristul va conduce o mișcare mondială de închinare religioasă, care va încerca să o înlocuiască și să o uzurpe pe cea adusă Dumnezeuului Bibliei. Această închinare va fi atunci oferită atât lui Anticrist, cât și lui Satan – spiritul nevăzut, provocatorul și mânuitorul de marionete ce îl motivează, abilitază și autorizează pe Anticrist să-i îndeplinească misiunea la nivelul lumii întregi.

MAHDI CA LIDER SPIRITUAL MONDIAL

În același fel, aproape că este de la sine înțeles că și Mahdi al islamului va fi conducătorul unei mișcări de închinare de talie mondială, care va urmări să-i determine pe toți cei ce practică altă religie decât islamul să se lepede de credința lor și să se închine lui Allah, dumnezeul islamului. După cum am văzut în capitolul precedent, Mahdi „va governa poporul prin Sunna Profetului lor și va institui islamul pe

pământ.”² Iar „islamul va ieși victorios peste toate celelalte religii.”³ Vedem, așadar, că Mahdi conduce o revoluție mondială care va institui o „nouă ordine mondială” bazată pe religia islamului. Islamul va fi singura religie permisă. Atât Anticristul, cât și Mahdi, se spune, sunt liderii necalificați ai unei mișcări religioase globale, care vor căuta să își atribuie închinarea care I se cuvine Dumnezeuului din Biblie și Fiului Său, Isus Cristos. După cum vom vedea deslușit în celelalte capitole, în venerarea lui Allah din contextul islamului este inerentă o tăgăduire directă a Dumnezeuului Bibliei și a Fiului Său, Isus Cristos. De fapt, acesta este și motivul pentru care unii musulmani au sentimente atât de puternice și vehemente, care îi determină să afirme că Mahdi va „eradica pe acei porci și câini” – adică pe creștinii și evreii care refuză să se convertească la islam. Ajungem, astfel, la următoarea asemănare dintre Anticrist și Mahdi.

CAMPANIA SPECIFICĂ A LUI ANTICRIST ÎMPOTRIVA EVREILOR ȘI CREȘTINILOR

Biblia afirmă foarte clar că Satan, prin Anticrist, va urmări, în mod specific, omorârea mai întâi a evreilor și, apoi, a creștinilor. În cartea Apocalipsa, capitolele 12 și 13, găsim un alt pasaj profetic încărcat de simbolism de limbaj. La prima vedere, pare oarecum greu de înțeles, dar odată deslușite simbolurile, totul devine foarte clar:

În cer s-a arătat un semn mare – o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. (Apocalipsa 12:1)

„Femeia” înfățișată simbolic aici este familia sau națiunea lui Israel, poporul evreu. Vedem că poartă o cunună de douăsprezece stele. Acestea îi reprezintă pe fiii lui Israel, care devin douăsprezece triburi formând familia sau națiunea lui Israel (Geneza 35:23-26).

Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete,

²*Sunan Abu Dawud*, cartea 36, nr. 4273, narat de Umm Salamah, Ummul Mu'ninin.

³Al-Sadr și Mutahari, *The Awaited Savior*, prolog, pag. 4, 5.

zece coarne și șapte cununi împărățești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. (Apocalipsa 12:2-5)

Femeia – Israelul – rămâne însărcinată și dă naștere unui „fiu, un copil de parte bărbătească”, care „are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier”. Aceasta este o referire clară la Isus, Mesia al evreilor (vezi Psalmul 2:9). Balaurul menționat aici este identificat în versetul 9 drept „șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume”. Vedem că Satan ar vrea să-L omoare pe Isus, dar Isus este „răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.” Aceasta este o referire la ascensiunea lui Isus la ceruri după înviere (Faptele Apostolilor 1:8). După aceea,

...balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satan, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui... Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească. Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui... Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos. (Apocalipsa 12:9, 13-14, 17)

Vedem că Satan este „mâniat pe femeie” (Israel) și „s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos”. „Cealaltă progenitură” a lui Israel sunt acei creștini care cu adevărat „păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos”. Acesta este singurul pasaj care precizează că Satan țintește specific deopotrivă evreii și creștinii.

Și știm că el vorbește specific despre vremurile sfârșitului, pentru că menționează de două ori perioada de trei ani și jumătate (1.260 zile și „o vreme, două vremi și jumătate de vreme”) în care Anticristul va avea autoritatea să poarte război cu sfinții:

I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. (Apocalipsa 13:5-7)

Și profetul Daniel a văzut că Anticristul va avea această autoritate de a purta război cu „sfinții” și de a-i birui. *Sfinții* mai este redat și prin „cei sfinți” în unele traduceri și se referă, în principal, la adevărații urmași ai lui Isus, care Îl cunosc și Îl slujesc pe singurul Dumnezeu adevărat.

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme. (Daniel 7:25)

Vedem din nou aici referința la perioada de trei ani și jumătate în care Anticristul îi va persecuta pe cei care îi opun rezistență.

Biblia vorbește limpede, deci, că Anticristul îi va avea în vizor, în mod specific, pe aceia care se opun încercărilor lui de a-și impune religia pe tot pământul. Din cartea Apocalipsei, precum și din cea a profetului Daniel, vedem că cele două grupuri care stârnesc furia cea mai aprigă a lui Satan sunt evreii și creștinii.

CAMPANIA LUI MAHDI ȚINTEȘTE ÎN MOD SPECIFIC EVREII ȘI CREȘTINII

Destul de interesant, tradiția islamică vorbește mult despre chemarea specială a lui Mahdi de a converti creștinii și evreii la islam, și foarte

puțin despre convertirile de la alte credințe. S-ar părea că principalul atac evanghelistic al lui Mahdi va fi convertirea creștinilor și a evreilor la islam. Următorul citat din Ayatollah Ibrahim Amini articulează limpede această viziune:

Mahdi va oferi religia islamului evreilor și creștinilor; dacă o acceptă, aceștia vor fi cruțați, altfel, vor fi uciși.⁴

Și, bineînțeles, nu putem da uitării faimosul hadith care a devenit preferatul multor antisemiți musulmani. Din nou, observați că este vorba, specific, despre „ceasul din urmă”:

Ceasul cel din urmă nu va veni decât dacă musulmanii vor lupta cu evreii și îi vor ucide până acolo încât evreii se vor ascunde după o piatră sau după un copac, iar piatra sau copacul va spune: musulmanule, sau slujitor al lui Allah, în dosul meu este un evreu, vino și ia-i viața; dar copacul Gharqad nu va spune așa, căci este copacul evreilor.⁵

După ce vor fi comentat pe marginea acestui hadith în particular, mai mulți autori musulmani se vor grăbi să sublinieze faptul foarte „interesant” că acest copac anume, „Gharqad” (aparent, copacul de box), este plantat în prezent din abundență de evrei în Israel. Ideea este că musulmanii se așteaptă ca acest ultim holocaust să aibă loc între actualele granițe ale statului Israel. Lucrul acesta corespunde, firește, unei alte foarte specifice similarități între Anticristul biblic și Mahdi.

UN ATAC MILITAR ÎMPOTRIVA ISRAELULUI ȘI INSTITUIREA SCAUNULUI DE AUTORITATE PE MUNTELE TEMPLULUI

Biblia învață că Anticristul, împreună cu coaliția sa multinațională, va ataca Israelul, mai specific Ierusalimul, cucerindu-l:

Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile, batjocorite; jumătate din cetate va merge

⁴Amini, *Al-Imam Al-Mahdi*.

⁵Sahih Muslim, cartea 041, nr. 6985.

în robie, dar rămășița poporului [cei care se supun domniei lui Anticrist] nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate. (Zaharia 14:2)

«Tu [Gog – numele dat în Ezechiel lui Anticrist] te vei sui, vei înainta ca o furtună, vei fi ca un nor negru care va acoperi țara, tu cu toate oștile tale și multe popoare cu tine. Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: În ziua aceea, multe gânduri îți vor veni în minte și vei urzi planuri rele. Vei zice: „Mă voi sui împotriva țării acesteia deschise, voi năvăli peste oamenii aceștia liniștiți, care stau fără griji în locuințele lor, toți în locuințe fără ziduri și neavând nici zăvoare, nici porți! Mă voi duce să iau pradă și să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme și moșii și locuiește în mijlocul pământului.» (Ezechiel 38:9-12, NASB)

Conform Bibliei, după acest atac, Anticristul își va așeza „tronul”, în mod specific, în „Templul lui Dumnezeu”. Apostolul Pavel expune foarte clar acest lucru:

...potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. (2 Tesaloniceni 2:4)

Locația Templului evreiesc a fost dintotdeauna Muntele Moria din Ierusalim. Astăzi, Templul care se afla odinioară pe Muntele Moria nu mai există; a fost distrus de împăratul roman Titus, în anul 70, conform profeției lui Isus:

La ieșirea din Templu, pe când mergea Isus, ucenicii Lui s-au apropiat de El ca să-I arate clădirile Templului. Dar Isus le-a zis: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată.” (Matei 24:1-2)

Astăzi, Muntele Moria, cunoscut uneori și ca Muntele Templului (sau în arabă *Haram Ash-Sharif*), este locația a două moschei și cel de-al treilea loc sfânt al islamului. Se fac nesfârșite speculații despre Muntele Templului în ce privește locul exact în care a fost cândva Templul iudeilor sau legate de întrebarea dacă acolo va fi reconstruit în viitor un Templu evreiesc. Cu siguranță, versetul apostolului Pavel pare să indice că, într-adevăr, va apărea în Ierusalim un Templu al iudeilor reconstruit. Apostolul Pavel spune că Anticristul „se va așeza în Templul lui Dumnezeu”, sau, literal, „își duce scaunul în Templul lui Dumnezeu”. Este vorba aici nu atât de mult despre o așezare propriu-zisă, cât despre ocuparea unei poziții de autoritate. Așadar, vedem că Anticristul va face din Muntele Moria și, mai specific, din Templul evreiesc reconstruit, sediul specific al domniei sale. Isus a avertizat asupra acestui eveniment, în urmă cu două mii de ani. Referindu-se la faptul că Anticristul se va așeza în Templul iudeilor și la evenimentele imediat următoare, Isus a spus:

...atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei să nu se coboare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele ce vor da țâță în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat. Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate. (Matei 24:16-22)

Vedem aici că Isus numește ocuparea Templului de către Anticrist „urâciunea pustiirii”. „Pustiirea” se referă la haosul și apriga prigoană ce vor urma imediat după ce va fi descoperită adevărata identitate a lui Anticrist. După campania militară contra Ierusalimului, Anticristul va face din însuși Muntele Templului baza sa de autoritate. Este limpede că, la vremea aceea, sentimentele răuvoitoare ale lui Anticrist față de Israel vor deveni pe deplin manifeste, întrucât Isus îi avertizează pe locuitorii Ierusalimului să fugă numaidecât în munți.

ATACUL LUI MAHDI ASUPRA IERUSALIMULUI ȘI STABILIREA CALIFATULUI ISLAMIC LA IERUSALIM

Tot astfel, se spune că Mahdi va ataca Ierusalimul și îl va recuceri pentru islam, cu scopul de a-și institui de acolo domnia islamică peste pământ:

[Armata purtând] steaguri negre vor veni din Khurasan [Iran]. Nicio putere nu va fi în stare să le oprească și, în cele din urmă, vor ajunge la Eela [Domul Stâncii din Ierusalim], unde își vor înălța steagurile.⁶

Ierusalimul va fi locația califatului drept călăuzit și centrul domniei islamice, care va fi condus de către Imam al-Mahdi.⁷

De asemenea, după cum am văzut în secțiunea precedentă, Mahdi nu-și va finaliza campania contra Ierusalimului pe cale pașnică. Versiunea islamică a vremurilor din urmă se încheie când ultimii câțiva supraviețuitori evrei se ascund după pietre sau copaci de teama sabiei islamului. În același fel, campania militară contra Ierusalimului și instituirea califatului islamic acolo nu vor avea ca rezultat o domnie benevolă a lui Mahdi peste evrei, întrucât, după cum am văzut deja, ultimul citat continuă:

...care va aboli conducerea evreilor... și va pune capăt dominației Satanelor ce scuipă rău în oameni și produc coruperea pământului.⁸

În ce privește atacarea locuitorilor Israelului există, destul de interesant, o altă corelație foarte specifică între acțiunile lui Mahdi și acțiunile Anticristului biblic. Dacă similaritățile dintre cei doi pe care le-am discutat până aici sunt uluitoare, caracterul specific al următoarei paralele este, pur și simplu, incredibil.

⁶Tirmidhi citat în Zubair, *Signs of the Qiyamah*, pag. 42, și Abdullah, *Islam, Jesus, Mehdi, Qadiyanis, and Doomsday*, pag. 54.

⁷Izzat și 'Arif, *Al-Mahdi and the End of Time*, pag. 40.

⁸Ibid.

TRATATUL DE ȘAPTE ANI ÎNCHEIAT DE ANTICRIST CU ISRAELUL

Se spune că, odată ajuns la putere și ca un preludiu la invadarea Israelului, Anticristul va iniția un tratat de pace cu națiunea lui Israel, pentru șapte ani:

El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât. (Daniel 9:27)

În context, versetul ne arată că Anticristul va încheia un „legământ” cu Israelul pentru șapte ani, insuflându-le israelienilor un fals sentiment de siguranță.

Cuvântul ebraic specific folosit în acest verset și tradus prin „săptămână” este *shabuwa*, care poate însemna o „săptămână” de zile sau una de ani. O perioadă de șapte ani, în gândirea ebraică, este similară cu deceniul pentru noi. În Vest, tindem să numărăm anii cu un sistem zecimal bazat pe adăugiri de zeci, măsurând în schimb zilele în succesiuni de câte șapte (săptămână). Evreii măsoară și zilele, și anii în adăugiri de câte șapte. Cuvântul tradus prin „săptămână” în Daniel 9:27 se referă la șapte ani. Aceasta este perioada specifică de timp stabilită de Anticrist pentru tratatul său de pace cu Israelul. Apoi, la mijlocul celor șapte ani, Anticristul își va renega tratatul și va opri ofrandele și jertfele aduse în Templul iudeilor, proclamându-se nu doar stăpânul lumii, ci Dumnezeu Însuși. Profetul Isaia menționează acest „legământ” și muștră Israelul pentru a-l fi încheiat: de fapt, îl numește chiar „legământ cu moartea” (Isaia 28:14-15).

TRATATUL DE ȘAPTE ANI ÎNCHEIAT DE MAHDI

Din nou, în mod similar, se spune că Mahdi inițiază al patrulea și cel din urmă tratat dintre „romani” și musulmani. (Din nou, „romani” ar trebui înțeles ca fiind creștinii sau Vestul, în general – călăii lui Nicholas Berg i s-au adresat președintelui Bush, în declarația dinaintea execuției, prin „Tu, câine al romanilor”.) Interesant este că acest al patrulea tratat, se spune, este încheiat cu un descendent al fratelui lui Moise, preotul Aaron. Un astfel

de descendent ar fi un *cohen*, adică un preot. Doar *cohanim* dintre iudei pot oficia îndatoririle preoțești ale Templului. Lucrul acesta capătă importanță în lumina faptului că mulți specialiști în profeții și mulți teologi creștini au speculat că tratatul pe care Anticristul îl va iniția cu Israelul va include un acord care le va permite evreilor să-și reconstruiască Templul. Dar probabil că aspectul extraordinar al acestui tratat încheiat de Mahdi cu acest iudeu de descendență preoțească este durata. Durata tratatului este exact aceeași cu a tratatului de pace încheiat de Anticrist – șapte ani! Citând hadith-uri care vorbesc despre emergența și domnia lui Mahdi, Muhammad Ali ibn Zubair relatează următoarea tradiție uimitoare:

Profetul a spus: Vor fi patru acorduri de pace între voi și romani. Cel de-al patrulea va fi mijlocit de o persoană care va fi *din descendența lui Hadrat Aaron* [Onorabilul Aaron – fratele lui Moise] și va fi ținut *timp de șapte ani*. Oamenii au întrebat: „O, profetule Mahomed, cine va fi imam-ul [conducătorul] poporului la vremea aceea?” Profetul le-a răspuns: Va fi dintre urmașii mei și va avea fix vârsta de 40 de ani. Fața lui va străluci ca o stea...⁹ (sublinierea adăugată)

SCHIMBAREA LEGILOR ȘI A VREMURILOR

Un alt scop al lui Anticrist, conform cărții lui Daniel, este acela de a „schimba vremurile și legile”:

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme. (Daniel 7:25)

Aici întrezărim, de fapt, ceva din persoana Anticristului, întrucât acțiunile lui ne oferă un indiciu asupra originii sale. Se spune că acesta va dori să schimbe două lucruri – vremurile și legile. Acum, am văzut deja că Mahdi va schimba legea instituind legea islamică,

⁹Tabarani citat de Mufti A.H.Elias și Muhammad Ali ibn Zubair Ali, Imam Mahdi, articol online preluat de la: <http://www.islam.tc/prophecies/imam.html>.

șaria, pe tot pământul, dar nu am găsit nicio dovadă în literatura apocaliptică islamică cum că ar schimba și „vremurile”. Întrebarea simplă, însă, este: cine altcineva decât un musulman ar dori să schimbe „vremurile și legile”? Pe lângă calendarul gregorian folosit de Occident, mai sunt, printre altele, calendarele evreiesc, hindus și musulman. Evreii și hindușii, însă, nu ar dori să-și impună legile religioase sau calendarele lor asupra restului lumii. Islamul, pe de altă parte, are deopotrivă propriile legi și propriul calendar și pe amândouă *ar vrea* să le impună asupra întregii lumi. Calendarul islamic se bazează pe cariera lui Mahomed. El începe cu migrarea (*hijra*) lui Mahomed de la Mecca la Medina. Calendarul musulman este obligatoriu de ținut pentru toți musulmanii. Dr. Waleed Mahanna articulează poziția islamică față de calendarul islamic *hijra*:

Este considerată o poruncă divină să fie folosit calendarul [*hijra*] cu douăsprezece luni [pur] selenare, fără intercalare, după cum reiese din... sfântul Coran.¹⁰

Nu doar că islamul vede ca fiind un imperativ divin folosirea unui calendar religios unic, ci, mai mult, acesta are și propria săptămână. Spre deosebire de ritmul vestic al unei săptămâni – unde corpul săptămânii de lucru este perioada cuprinsă între ziua de luni și cea de vineri, urmat de două zile libere, sâmbătă și duminică, pe care iudaismul, respectiv creștinismul, le folosesc ca zile de închinare – în islam ziua sacră a rugăciunii este ținută vinerea. Aceasta este ziua în care musulmanii se întrunesc la moschee ca să se roage și să asculte o predică.

Așadar, este destul de plauzibil că referința biblică la încercarea lui Anticrist de a „schimba vremurile și legile” descrie un musulman. Dacă ne uităm la imaginea de ansamblu, doar islamul se încadrează ca fiind sistemul ce are propriul calendar, o săptămână bazată pe propria istorie religioasă și un sistem clar de legi pe care dorește să le impună asupra întregului pământ. În mod sigur, dacă vreun musulman ajunge să fie atât de puternic pe cât este Mahdi, va încerca să instituie în toată lumea legea islamică – precum și calendarul și săptămâna islamice.

¹⁰Dr. Waleed A. Muhanna, „O scurtă introducere în calendarul islamic (Hijri)”, disponibil online la: http://fisher.osu.edu/~muhanna_1/hijri-intro.html.

CĂLĂREȚUL PE UN CAL ALB

Ultima similaritate între Anticrist și Mahdi pe care o vom supune discuției în acest capitol este aceea că atât Anticristul, cât și Mahdi sunt identificați printr-un pasaj biblic ce descrie un călăreț pe un cal alb. Deși acesta ar putea fi înțeles la propriu, cel mai probabil este vorba despre o imagine simbolică a celor doi bărbați. Uimitor este că originea tradiției biblice a Anticristului pe un cal alb și originea tradiției islamice a lui Mahdi în aceeași ipostază provin din același pasaj biblic. Imaginea simbolică a lui Anticrist, respectiv a lui Mahdi, venind călare pe un cal alb își are obârșia în capitolul 6 din Apocalipsa. Aici, apostolul Ioan descrie viziunea pe care a avut-o despre desfășurarea evenimentelor care marchează începutul vremurilor din urmă. Imaginea este cea a lui Isus care ține în mână un sul – pe partea exterioară a sulului sunt șapte peceti din ceară. Ruperea fiecărei peceti pune în mișcare un eveniment specific și distinct, legat de sfârșitul vremurilor:

Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceti, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: „Vino și vezi!” M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască. (Apocalipsa 6:1-2)

Pecetile care urmează acestui călăreț sunt:

1. Pacea este luată de pe pământ;
2. Foamete;
3. Molimă și moarte;
4. Prigoană și martiraj pentru poporul lui Dumnezeu;
5. Un mare cutremur de pământ;
6. Mânia lui Dumnezeu.

Vedem, deci, că odată intrat în scenă călărețul, lumea începe să fie, în esență, în cădere liberă, în haosul ce definește ceasul din urmă. Interpretarea pe care mulți erudiți ai Bibliei o dau acestui pasaj este următoarea: calul alb este o imitație a calului alb pe care va călări Isus

la întoarcerea Sa (Apocalipsa 19:11). Așadar, călărețul acesta este o imitație a lui Cristos, un impostor – un Anticrist. Arcul fără săgeți din mâna lui reprezintă o pace falsă. Călărețul poartă, odată cu accederea lui la putere, o falsă promisiune de pace. Lucrul acesta se aliniază cu – și poate fi o referință directă la – tratatul de falsă pace pe care Anticristul îl va încheia cu Israelul la începutul perioadei de șapte ani a domniei lui. Coroana de pe capul acestuia se referă, evident, la poziția sa de autoritate și conducere. Și vedem că adevărata motivație și tendință a acestui călăreț este de a cuceri. Așadar, în lumina identității și activității lui, nu suntem surprinși să aflăm că evenimentele ce urmează emergenței sale pe scena lumii nu inaugurează o epocă de pace, ci mai curând o perioadă de haos apocaliptic. Din câte se pare, lucrul acesta nu constituie o problemă pentru erudiții islamici, care adoptă, în general, o abordare foarte arbitrară și capricioasă a Bibliei. Căci, în Anticristul ce vine călare pe calul alb, cu o coroană pe cap și pornit să cucerească, erudiții musulmani văd o imagine clară a lui Mahdi. După cum am amintit adineauri în capitolul despre Mahdi, primul transmitător musulman al hadith-urilor, Ka'b al Ahbar, este citat că ar fi spus:

Îl găsesc pe Mahdi consemnat în cărțile profeților... De pildă, în cartea Apocalipsa spune: „Și m-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce ședea pe el... a pornit biruitor și ca să cucerească.”¹¹

În concluzie, mai multe dintre aspectele unice și distinctive ale persoanei, misiunii și acțiunilor Anticristului biblic se potrivesc într-o măsură extraordinar de mare cu descrierile rezervate lui Mahdi în tradițiile islamice. Mai mult, vedem că până și erudiții musulmani aplică versetele biblice despre Anticrist salvatorului așteptat de ei, lui Mahdi. Lucrul acesta trebuie văzut ca fiind o ironie, dacă nu chiar, fără doar și poate, profetic.

¹¹Izzat și 'Arif, *Al Mahdi and the End of Time*, pag. 15, 19.

ISUS AL MUSULMANILOR

După emergența sau „ridicarea” lui Mahdi, al doilea cel mai important eveniment dintre semnele majore este revenirea lui Isus Cristos. Creștinii care Îl iubesc pe Isus se entuziasmează – lucru de înțeles – de prospectul că musulmanii Îl așteaptă și tânjesc după întoarcerea Lui. Din nefericire, credința islamică cu privire la cine este acest Isus care vine și ce face El odată revenit este drastic diferită de credința creștină despre Isus.

Primul lucru pe care trebuie să-l înțeleagă creștinii referitor la credința islamică despre Isus este că musulmanii resping ideea că Isus a fost sau este Fiul lui Dumnezeu. În islam, Isus nu este, după cum articulează Biblia, Dumnezeu întrupat. În al doilea rând, în credința islamică, Isus nu a murit niciodată pe o cruce pentru păcatele omenirii. Coranul neagă în mod explicit că Isus a fost vreodată crucificat sau că ar fi experimentat vreodată moartea. Musulmanii cred că, după ce Allah l-a izbăvit, ca prin minune, de moarte, Isus s-a înălțat la cer viu, într-o manieră similară lui Ilie din istorisirea biblică. De atunci, cred musulmanii, Isus a rămas cu Allah, așteptându-și oportunitatea de a se întoarce pe pământ ca să-și sfârșească lucrarea și să-și încheie viața. Ca atare, în mintea musulmanului, Isus nu a fost nicidecum un „mântuitor”. Pentru musulmani, n-a fost decât un alt profet din lungul șir de profeți pe care Allah i-a trimis omenirii. Titlul special de Mesia, deși reținut și în tradiția islamică, este, în esență, golit de orice caracteristici mesianice definite în Biblie. Conform textelor sacre ale islamului, după cum vom vedea, când Isus se va întoarce, în mod categoric *nu* se va poziționa pentru restaurarea Israelului către poporul evreu. Tot așa cum scopul său nu va fi nici să-i salveze și să-i scape pe credincioșii săi ucenici de prigoana neîntreruptă din partea lui Anticrist. Ca să putem pricepe sensurile revenirii lui Isus în concepția islamică, trebuie să ne între bine-n cap că *Isus se va întoarce ca musulman radical!*

Capitolul acesta va schița tradițiile islamice privitoare la întoarcerea lui Isus. Multe dintre hadith-urile ce urmează și fac referire la Isus nici nu-l numesc astfel, ci Isa. Ocazional, de dragul nostru, musulmanii vor vorbi despre El cu numele lui englezesc, însă cel care îi este dat în Coran și pe care îl folosesc majoritatea musulmanilor este Isa (sau Eesa) al-Maseeh (Mesia). Alte titluri comune pentru Isus în islam sunt Hadrat Isa (Onorabilul Isus), Isa bin Maryam (Isus, fiul Mariei) sau Nabi Isa (profetul Isus). O parte din acestea vor fi redate și mai jos.

REVENIREA LUI ISUS AL MUSULMANILOR

Conform tradițiilor sacre ale islamului, revenirea lui Isus este descrisă de obicei ca având loc chiar la ieșirea din Damasc:

În vremea aceasta, Allah îl va trimite pe Cristos, fiul Mariei, iar acesta va coborî la *minaretul* alb, în partea de răsărit a Damascului, purtând două veșminte vopsite în nuanțe palide de șofran și așezându-și mâinile pe aripile a doi îngeri. Când își va pleca capul, broboane de sudoare îi vor picura de pe cap, iar când își va ridica capul, mărgele ca perlele se vor împrăștia de pe el.¹

SUPUSUL LUI MAHDI

În vremea aceasta, Isus coboară să întâmpine armata lui Mahdi, care se va pregăti de război. Va fi chiar înainte de timpul de rugăciune:

Musulmanii se vor mai pregăti încă de luptă, strângând rândurile. În mod cert, va veni timpul rugăciunii și atunci Isus, fiul Mariei, se va pogorî.²

Pe baza hadith-ului relevant, erudiții islamici par a fi toți de acord că Mahdi îi va cere lui Isus să conducă rugăciunile. Atunci, Isus va refuza cererea și va lăsa în seama lui Mahdi să conducă rugăciunea:

Solul lui Allah a spus: O parte din poporul meu nu va înceta să se lupte pentru adevăr și va triumfa până în

¹Sahih Muslim, cartea 041, nr. 7015.

²Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies*, pag. 351.

ziua învierii. El a spus: Isus, fiul Mariei, se va pogori atunci și comandantul lor [Mahdi al musulmanilor] îl va invita să vină și să-i conducă în rugăciune, dar acesta va spune: Nu, unii dintre voi sunt comandanți peste câțiva.³

Elementul important de accentuat aici este că Isus se va ruga atunci în spatele lui Mahdi, ca o declarație directă a inferiorității sale de rang în fața acestuia:

Isus Cristos va declina oferta și invitația lui Imam Mahdi de a veni și de a conduce musulmanii în rugăciune și își va spune rugăciunea în spatele lui Imam Mahdi.⁴

Isus (pacea fie cu el) va veni și își va spune rugăciunile obligatorii în spatele lui Mahdi și îl va urma.⁵

[Isus] îl va urma pe Mahdi, stăpânul din acea vreme, și de aceea își va aduce rugăciunile în spatele lui.⁶

ISUS, MUSULMANUL CREDINCIOS

După întoarcerea lui, în acord cu identitatea sa de musulman credincios, Isus va întreprinde pelerinajul ritualic la Mecca, numit *hajj*:

Profetul a spus: Fără îndoială, Isa ibn Maryam se va pogori în calitate de judecător echitabil și domnitor cinstit. El își va croi drum în *hajj* [pelerinaj] și va veni la mormântul meu să mă salute, iar eu sigur îi voi răspunde!⁷

ISUS VA INSTITUI LEGEA ISLAMICĂ

Deși în Islam, Mahdi, calif (viceregent) și imam (conducător) al musulmanilor, este clar superior lui Isus, rămâne și acesta un lider al

³Sahih Muslim, cartea 001, nr. 0293, narată de Jabir bin 'Abdullah.

⁴Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies*, pag. 350.

⁵Sais I-Nursi, „A cincea rază”, în *The Rays*, pag. 493, citat în Yahya, *Jesus Will Return*, pag. 66.

⁶Al-Sadr și Mutahhari, *The Awaited Savior*, prolog, pag. 3.

⁷Hakim Mustadrak (2:651) #4162 relatat de Abu Harayra, citat în Kabbani, *Approach of Armageddon?*, pag. 237.

comunității musulmane. Conform tradițiilor islamice, principalul său scop va fi să supervizeze instituirea și aplicarea legii islamice *șaria* în toată lumea:

Ibn Qayyim a menționat în *Manar al-munif* că liderul... este Mahdi, care îi va cere lui Isus să conducă musulmanii în rugăciune. Isus va rămâne pe pământ, nu ca profet, ci ca unul din comunitatea [*ummah*] profetului Mahomed. Musulmanii îl vor urma ca pe conducătorul lor. După Shalabi, Mahdi va conduce musulmanii în rugăciune, iar Isus va domni peste musulmani potrivit legii divine [*șaria*].⁸

Isus, fiul Mariei, se va pogori și îi va conduce judecând în mijlocul lor conform sfântului Coran și Sunnei profetului Mahomed.⁹

ISUS, MARELE EVANGHELIST MUSULMAN

Tradiția islamică învață că, fiindcă Isus se va declara musulman, îi va face pe mulți creștini să se convertească la islam. Coranul afirmă despre cei ce nu se convertesc la islam că, în Ziua Judecății, Isus va fi martor împotriva lor:

Nu este unul din Poporul Cărții [creștini și evrei], dar vor crede în el înainte de moartea lui, iar în Ziua Învierii El va fi martor împotriva lor. (Sura 4:159)

Comentând pe marginea acestui verset, Mufti Muhammad Shafi și Mufti Mohammad Rafi Usmani, în cartea *Signs of the Qiyama* [judecata finală] *and the Arrival of the Maseeh* [Mesia] [Semnele judecății finale și sosirea lui Mesia], explică faptul că fraza „vor crede în el înainte de moartea lui” înseamnă că creștinii și evreii:

...vor confirma că el este viu și că nu a murit și că nu este Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu, ci [doar] robul

⁸Sahih Ashrat as-Sa'at, citat în Kabbani, *Approach of Armageddon?*, pag. 236.

⁹Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies*, pag. 351.

și solul lui [Allah], iar Isa [Isus] va depune mărturie împotriva celor care l-au numit fiul lui Dumnezeu, creștinii, și împotriva celor care l-au repudiat, evreii.¹⁰

Sheikh Kabbani, președinte al Consiliului Islamic Suprem al Americii (ISCA), articulează limpede perspectiva islamică asupra rolului evanghelistic pe care îl va avea Isus când se va întoarce:

Ca toți profeții, profetul Isus a venit cu mesajul divin al supunerii înaintea Dumnezeului Atotputernic, care este mesajul islamului. Versetul acesta arată că, la întoarcerea sa, Isus în persoană va corecta reprezentările greșite despre sine. El va afirma mesajul adevărat pe care l-a adus în timpul în care era profet și faptul că niciodată nu a pretins a fi Fiul lui Dumnezeu. Mai mult, la a doua sa venire, va reafirma cele profețite la prima venire, aducând mărturie în favoarea peceții Solului, profetul Mahomed. La a doua sa venire, mulți nemusulmani îl vor accepta pe Isus ca slujitor al lui Allah cel Atotputernic, ca musulman și membru al comunității lui Mahomed.¹¹

Al-Sadr și Mutahhari articulează aceeași așteptare:

Isus se va pogorî din cer și va îmbrățișa cauza lui Mahdi. Creștinii și evreii îl vor vedea și vor recunoaște adevăratul lui statut. Creștinii își vor abandona credința în dumnezeirea lui [*sic*].¹²

ISUS VA ABOLI CREȘTINISMUL

Este de o importanță crucială să înțelegem că, potrivit tradiției și credinței islamice, la întoarcerea lui, Isus nu va veni să convertească *majoritatea* creștinilor la islam, ci să abolească creștinismul cu totul.

¹⁰Shafi și Usmani, *Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh*, pag. 60.

¹¹Kabbani, *Approach of Armageddon?*, pag. 237.

¹²Al-Sadr și Mutahhari, *The Awaited Savior*, prolog, pag. 3.

Acest fapt reiese din analiza unei tradiții foarte cunoscute și foarte citate, care vorbește despre patru lucruri specifice pe care le va face Isus la întoarcerea sa. Se spune că Isus:

1. Va sfărâma crucele.
2. Va omorî toți porcii.
3. Va aboli taxa *jizya* (o taxă impusă de musulmani nemusulmanilor).
4. Îl va omorî pe anticristul musulman și pe urmașii acestuia.

Profetul a spus: Nu este niciun profet între mine și el, adică Isus. El se va pogorî [pe pământ]... El va sfărâma crucea, va omorî porcii și va aboli *jizya*. Allah va nimici toate religiile cu excepția islamului.¹³

Cele trei acțiuni, de sfărâmare a crucii, de omorâre a porcilor și de abolire a taxei *jizya*, derivă din ideea că Isus va elimina toate celelalte religii de pe pământ în afară de islam. Shafi și Usmani explică faptul că „a sfărâma crucea” înseamnă „a aboli închinarea crucii”. Mai mulți prieteni musulmani cu care am vorbit și-au exprimat modul în care înțeleg ei această tradiție, și anume că Isus va sfărâma sau va înlătura toate crucile de pe acoperișurile și turlele tuturor bisericilor de pe pământ. Acțiunea aceasta va însemna, deci, o declarație clară de dezaprobare a noțiunii false că Isus ar fi fost răstignit cândva pe o cruce. Omorârea porcilor se va petrece pentru ca „credința creștină a legalității lor să fie negată”.¹⁴

Motivul pentru abolirea taxei *jizya* (impozitul pe cap de locuitor cu caracter obligatoriu pe care trebuie să-l plătească nemusulmanii pentru a trăi într-o țară musulmană) ține de ideea că, la întoarcerea lui Isus, taxa *jizya* nu va mai fi acceptată și singura alegere pentru creștini va fi să accepte islamul sau să moară. După cum declară Sideeque M.A. Veliankode în *Doomsday Portents and Prophecies* [Semnele și profețiile legate de Ziua Judecării]:

¹³*Sunan Abu Dawud*, cartea 37, nr. 4310, narat de Abu Hurayrah. Vezi și Sahih Bukhari, vol. 3, cartea 43, nr. 656.

¹⁴Shafi și Usmani, *Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh*, pag. 59.

Isus, fiul Mariei, se va coborî curând în mijlocul musulmanilor ca drept judecător... Isus va judeca, deci, potrivit cu legea islamului... *tuturor oamenilor li se va cere să îmbrățișeze islamul și nu va mai exista o alternativă.*¹⁵ (sublinierea adăugată)

Până și Harun Yahya afirmă această credință în cartea sa, *Jesus Will Return* [Isus se va întoarce], când spune că „Isus va înlătura toate sistemele de necredință în acea perioadă.”¹⁶ Juriștii musulmani confirmă și ei aceste interpretări – luați în considerare, de exemplu, decizia judecătorească a lui Ahmad ibn Naqib al-Misri (mort în 1368) din *The Reliance of the Traveller* [Nădejdea călătorului], manualul clasic al lui Shafi de jurisprudență islamică:

Timpul și locul pentru [impozitul pe cap de locuitor] este înainte de ultima coborâre a lui Isus (pacea fie cu el). *După ultima lui venire, nimic în afara islamului nu va mai fi acceptat de la ei*, pentru că perceperea impozitului pe cap de locuitor este în vigoare doar până la coborârea lui Isus (pacea fie cu el și cu Profetul nostru)...¹⁷ (sublinierea adăugată)

ISUS, ASASINUL EVREILOR

În afară de „realizarea” de a fi abolit creștinismul la scară mondială, o altă sarcină a lui Isus este uciderea un personaj cunoscut sub numele de Dajjal, sau versiunea musulmană a lui Anticrist. Mai mult, Isus nu îl va omorî doar pe Dajjal, ci și pe toți urmașii acestuia, în majoritatea lor evrei. Muhammad Ali Ibn Zubair elaborează pe marginea acestui lucru, într-un articol intitulat „Cine este Dajjal cel rău?”:

Principalii urmași ai lui [Dajjal] vor fi Yahudis [evreii] din Isfahaan. Pe lângă că urmașii lui vor fi preponderent Yahudi, între aceștia se vor număra și multe femei.¹⁸

¹⁵Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies*, pag. 358.

¹⁶Yahya, *Jesus Will Return*, pag. 52.

¹⁷Al-Misri, *Reliance of the Traveller*, pag. 603.

¹⁸Muhammad Abi Ibn Zubair, „Cine este Dajjal cel rău (anticristul)?”, articol online preluat de la: <http://www.islam.tc/prophecies/masdaj.html>.

Veliankode explică faptul că unul dintre principalele motive pentru care Isus se va întoarce este „să combată evreii în controversatul subiect al uciderii lui Isus... Dar Isus îi va omorî pe ei și pe Anticrist, conducătorul lor.”¹⁹ Înșirând evenimentele zilelor din urmă în ordinea desfășurării lor, Muhammad Ali Ibn Zubair, autorul cărții *The Signs of Qiyama* [Semnele Zilei Judecății], începe:

Urmașii lui, Yahudis, vor număra șaptezeci de mii... [Atunci] Hadrat Isa [Onorabilul Isus] îl va omorî pe Dajjal la Poarta lui Hudd, lângă un aeroport israelian, în valea lui „Ifiq”. Va urma războiul final cu Yahudis, iar musulmanii vor ieși victorioși.²⁰

Vom discuta mai în amănunt despre acest „război final” între evrei și musulmani, într-un capitol ulterior. Deocamdată, însă, este important să ne amintim că, atunci când va avea loc acest război final (sau, mai corect, măcelul final), conform tradiției islamice, Isus va fi principalul instigator.

ISUS, UN BUN FAMILIST MUSULMAN

Se cuvine să amintim un ultim aspect legat de întoarcerea lui Isus al musulmanilor. Se spune că, după ce convertește lumea la islam și îi omoară pe necredincioși, pe Dajjal și pe urmașii acestuia, Isus se va căsători, va avea copii și, în cele din urmă, va muri:

Profetul a spus: Nu există niciun profet între mine și el, Isus... El îl va nimici pe Anticrist și va trăi pe pământ timp de patruzeci de ani, după care va muri. Musulmanii se vor ruga pentru el.²¹

După pogorârea lui pe pământ, Isus se va căsători. Va avea copii și va rămâne pe pământ timp de nouăsprezece ani după căsătoria lui. Își va da duhul, iar musulmanii îi

¹⁹Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies*, pag. 360; Sahih Bukhari, vol. 3, cartea 43, nr. 656.

²⁰Zubair, *Signs of Qiyama*.

²¹Sunan Abu Dawood, cartea 37, nr. 4310, narat de Abu Hurayrah.

vor oficia rugăciunea funerară și îl vor îngropa alături de profetul Mahomed.²²

SUMAR

În încheiere, să recapitulăm caracteristicile și acțiunile definitorii ale lui Isus al musulmanilor după întoarcerea acestuia pe pământ:

1. Isus se va întoarce pe pământ în zilele din urmă lângă o moschee din Damasc.
2. Va sosi la momentul când Mahdi și armata lui se vor pregăti de rugăciune.
3. Mahdi îi va cere lui Isus să conducă rugăciunea, dar Isus va declina, în directă deferență față de Mahdi, pe care Isus îl declară a fi conducătorul musulmanilor. Apoi se va ruga în spatele lui Mahdi, ca un supus.
4. Va fi un musulman credincios.
5. Va face un pelerinaj la Mecca.
6. Va vizita mormântul lui Mahomed și îl va saluta pe Mahomed, iar Mahomed îi va întoarce salutul din mormânt.
7. Va distruge creștinismul.
8. Va abroga taxa *jizya*, lăsând evreilor și creștinilor singurele opțiuni de a se converti la islam sau de a muri.
9. Va institui legea islamică *șaria* pe întreg pământul.
10. Îl va ucide pe Anticrist și pe adepții lui, constituiți în mare parte din evrei și femei.
11. Va rămâne pe pământ aproximativ patruzeci de ani, timp în care se va căsători, va avea copii și apoi va muri.

După cum am văzut, Isus al musulmanilor este, prin natura și acțiunile lui, *de departe foarte* diferit de Isus al Bibliei. În loc să vină să domnească în calitate de rege și Mesia peste tot pământul, din Ierusalim, Isus vine să convertească lumea la islam – sau să-i omoare pe aceia care refuză să o facă. În loc să vină să salveze și să scape creștinii și evreii credincioși, el vine să-i măcelărească. Vom discuta mai mult într-un alt capitol despre ce are Biblia de spus pe tema întoarcerii lui Isus.

²²Tirmidhi, citat în „Isus (Isa) A.S. în Islam, și A Doua Venire a sa” de Mufti A.H. Elias, la <http://www.islam.tc/prophecies/jesus.html>.

PROROCUL MINCINOS VERSUS ISUS AL MUSULMANILOR

În *mod uimitor*, similaritățile între narațiunile biblice legate de vremurile din urmă și cele islamice nu se sfârșesc la Anticrist și la Mahdi. Dacă ar fi așa, ar fi, poate, mai ușor să punem toate aceste asemănări pe seama unor coincidențe. Paralelismele, însă, nu se opresc aici, ci se extind, din nou, destul de clar, la persoana bărbatului cunoscut în Biblie ca fiind prorocul mincinos și cel cunoscut în islam ca fiind Isa al-Maseeh – Isus Mesia.

Biblia articulează clar planul specific întocmit de Satan de-a lungul epocilor istorice. Ea învață că Satan va ridica nu unul, ci doi oameni care să fie agenții lui pe pământ și să amăgească oamenii, îndepărtându-i de închinarea înaintea singurului Dumnezeu adevărat. Primul om de care se va folosi Satan va fi Anticristul. Am examinat deja rolul lui în Capitolul 5. Cel de-al doilea este cunoscut în Biblie sub denumirea de „prorocul mincinos”. În continuare, vom vedea care este rolul acestuia.

PARTENERIATUL PROFAN DINTRE ANTICRIST ȘI PROROCUL MINCINOS

Prorocul mincinos din Biblie și Anticristul se află într-o relație de parteneriat criminal, ca să zic așa. Aflăm despre acest proroc mincinos abia în ultima carte a Bibliei. Apostolul Ioan a fost primul și singurul autor al Scripturii care a primit revelația despre acest asistent al lui Anticrist.

În Apocalipsa 13, Ioan ne face cunoștință cu un om care este descris ca „o altă fiară”, dar care mai târziu în carte este numit „prorocul mincinos”:

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei... (Apocalipsa 13:11-14)

Din pasajul acesta, putem stabili câteva lucruri despre prorocul mincinos. Mai întâi, acesta este numit fiară – este, la fel ca Anticristul, un om posedat de Satan. Și el este un pion uman al balaurului, exercitând voința acestuia pe pământ. Dar în loc de zece coarne, are doar două. Coarnele semnifică autoritate. Puterea și autoritatea prorocului mincinos este clară, dar nu este nici pe departe egală cu cea a lui Anticrist, care are zece coarne. Vedem, de asemenea, că prorocul mincinos poate înfăptui minuni. Dintre multele minuni pe care se spune că le poate săvârși, una este specificată: se spune că face să cadă foc din cer. Principalul motiv pentru care prorocul mincinos săvârșește semne miraculoase este acela de a-i face pe locuitorii pământului să-l urmeze și să-l venereze pe Anticrist. Cei doi sunt înfățișați ca fiind o echipă, un parteneriat cu scopuri comune – înșelarea, amăgirea și îndepărtarea tuturor de închinarea înaintea lui Iahve, Dumnezeuul Bibliei.

PARTENERIATUL PROFAN DINTRE MAHDI ȘI ISUS AL MUSULMANILOR

În același fel, în versiunea islamică a zilelor din urmă nu există un singur personaj care vine să scape lumea, ci regăsim o echipă. Îi găsim atât pe Mahdi, cât și pe Isus al musulmanilor. Și, la fel ca în cazul lui Anticrist și al prorocului mincinos, unul îndeplinește un rol clar de susținere, iar celălalt conduce. În timp ce Mahdi este descris limpede ca fiind „viceregentul [califul] lui Allah”,¹ Isus este doar unul care „va

¹Ibn Maja, Kitab al-Fitan 4084, citat în Kabbani, *The Approach of Armageddon?*, pag. 231.

îmbrățișa cauza lui Mahdi”² și „îl va urma”³ Parteneriatul dintre Mahdi și Isus este unul dintre un lider și subordonatul lui. După cum am văzut deja și vom vedea și în continuare, parteneriatul dintre Mahdi și Isus este cu adevărat unul profan – mai cu seamă dacă nu ești musulman și nici nu ai de gând să te faci. Dacă așa stau lucrurile, atunci ești însemnat pentru moarte – pur și simplu. Isus al musulmanilor este o versiune distorsionată a lui Isus al Bibliei, care a spus:

Căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. (Ioan 6:38-40)

În loc să îmbrățișeze „cauza” Tatălui, Isus cel musulman aderă la cauza lui Mahdi. În loc să-i mântuiască pe urmașii lui pe care Tatăl i-a pus în supravegherea lui, Isus cel musulman îi măcelărește pe cei care rămân credincioși cuvintelor lui Isus consemnate în Biblie. Isus al musulmanilor nu este păstorul cel tandru, dar puternic, prezentat în evangheliile, ci mai degrabă însuși *lupul* îmbrăcat în haine de păstor.

PROROCUL MINCINOS CA PRIM EXECUTANT AL LUI ANTICRIST

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți. (2 Tesaloniceni 2:9-12)

Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un

²Al-Sadr și Mutahhari, *The Awaited Savior*, prolog, pag. 3.

³Sais I-Nursi, „A cincea rază”, în *The Rays*, pag. 493, citat în Yahya, *Jesus Will Return*, pag. 66.

balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. (Apocalipsa 13:11-12)

Vedem în Biblie că prorocul mincinos va veni cu „tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării”. El va face „semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului...” Dar, după ce puterea lui săvârșitoare de minuni nu va izbuti să convertească toți oamenii până la cel din urmă de pe pământ, își va canaliza toată energia înspre punerea la punct a unui sistem în care locuitorii pământului să aibă doar două opțiuni: venerarea lui Anticrist sau moartea. Prorocul mincinos, ni se spune, va făuri un fel de „icoană”, posibil în forma unui idol sau a unei statui, care are abilitatea de a „vorbi”. Ce va fi, mai precis, această icoană rămâne de văzut.

I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. (Apocalipsa 13:15, sublinierea adăugată)

Este ceva cu totul neobișnuit la această imagine care poate „să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei”. Într-un fel sau altul, icoana însăși va avea puterea de a aplica legea prorocului mincinos; va avea abilitatea de a face ca oamenii să fie omorâți. Aceasta pare a lucra în tangență cu infamul „semn al fiarei”, care face parte din sistemul prorocului mincinos. Toți locuitorii pământului vor fi forțați, „mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și *nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta*, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei” (Apocalipsa 13:17, sublinierea adăugată). Așadar, biblic vorbind, prorocul mincinos consolidează mișcarea globală de închinare înaintea lui Anticrist. Imaginați-vă, pentru o clipă, un evanghelist făcător de minuni, complet posedat de Satan, care nu acceptă să fie refuzat, amenințând cu moartea. Exact așa va fi prorocul mincinos.

ISUS AL MUSULMANILOR, MÂNA DREAPTĂ A LUI MAHDI

Isus cel fals al musulmanilor va fi, conform islamului, cel mai mare evanghelist pe care lumea l-a văzut vreodată. El cadrează cu descrierea prorocului mincinos în această privință, până la ultima literă! Vedem că Isus al musulmanilor vine, asemenea prorocului mincinos, să convertească creștinătatea la o nouă religie. Firește, în cazul lui Isus cel musulman, religia este islamul.

Atunci când se va întoarce, Isus în persoană va corecta reprezentările eronate și interpretările greșite despre sine. El va afirma mesajul adevărat pe care l-a adus în vremea când era profet și faptul că niciodată nu a pretins a fi fiul lui Dumnezeu. Mai mult, la a doua lui venire, va reafirma cele profețite cu prilejul primei sale veniri, aducând mărturie peceții Solului, care este Profetul Mahomed. La a doua venire, mulți nemusulmani îl vor accepta pe Isus ca slujitor al lui Allah cel Atotputernic, ca musulman și ca membru al comunității lui Mahomed.⁴

Din această descriere, puterea lui Isus de a converti pare a ține mai mult de simplul fapt al persuasiunii cuvintelor, prezenței și acțiunilor sale decât de vreo mențiune specifică a miracolelor. Întocmai ca prorocul mincinos, însă Isus al musulmanilor nu acceptă să fie refuzat. Alături de Mahdi, el instituie legea islamică pe tot pământul. Procedând astfel, abolește taxa *jizya*, pe care, de-a lungul istoriei, nemusulmanii au avut opțiunea de a o plăti ca bani de „protecție”.

Taxa aceasta seamănă, în mare parte, cu banii de „protecție” pe care șefii Mafiei îi impun afacerilor din zonele controlate de ei. După abolirea taxei *jizya*, „tuturor oamenilor li se va cere să îmbrățișeze islamul și nu va mai exista o alternativă.”⁵ Dar ce va fi dacă unii refuză, chiar și așa, să se convertească? Atunci, după cum am văzut deja, conducătorii așa-zisei „religii a păcii”, Mahdi și Isus cel musulman, îi vor executa.

⁴Kabbani, *The Approach of Armageddon?*, pag. 237.

⁵Shafi și Usmani, *Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh*, pag. 59.

PROROCUL MINCINOS CA GÂDE

Din descrierea pe care o face Biblia prorocului mincinos, aflăm că unul dintre principalele motive din spatele planului acestuia de a făuri o „icoană în cinstea fiarei” este de a-i ucide pe cei ce refuză să i se închine.

Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. (Apocalipsa 13:14-15)

Ulterior, se face o referire specifică la maniera exactă în care vor muri acești oameni:

Și am văzut sufletele celor ce *li se tăiase capul* din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. (Apocalipsa 20:4, sublinierea adăugată)

Biblia ne spune că cei ce refuză să ia parte la sistemul instituit de prorocul mincinos, cei care refuză să se închine lui Anticrist sau icoanei lui, vor muri. Moartea specifică indicată de Biblie este decapitarea. Vom discuta despre acest lucru mai amănunțit într-un alt capitol. Prorocul mincinos va fi călăul cel mai infam pe care l-a văzut vreodată omenirea.

ISUS AL MUSULMANILOR PE POST DE CĂLĂU

Și cât de diferit este Isus cel musulman? Am văzut deja tradițiile islamice care stabilesc că Isus va aboli taxa *jizya*, lăsându-le creștinilor și evreilor din lume doar două opțiuni: convertirea la islam sau moartea.

Isus, fiul Mariei, se va pogorî curând în mijlocul musulmanilor ca drept judecător... Isus va judeca, așadar, conform legii islamului... tuturor oamenilor

li se va cere să îmbrățișeze islamul și nu va mai fi o alternativă.⁶

Timpul și locul pentru [impozitul pe cap de locuitor] este înainte de pogorârea finală a lui Isus. *După venirea lui finală, nimic în afara islamului nu va fi acceptat din partea lor*, pentru că perceperea taxei pe cap de locuitor este în vigoare doar până la coborârea lui Isus⁷ (sublinierea adăugată).

Am văzut, de asemenea, tradițiile islamice care îl înfățișează pe Isus în fruntea unei armate ce măcelărește zeci de mii de evrei care, se spune, îl urmează pe Dajjal (Anticrist).

Yahudis [evreii]... vor fi principalii lui urmași.⁸

Isa [Isus] îl omoară pe Dajjal la Poarta lui Hudd, lângă un aeroport israelian, în valea lui „Ifiq”. Va urma apoi războiul final cu Yahudis, iar musulmanii vor ieși victorioși.⁹

În ceasul din urmă, musulmanii vor lupta cu evreii. Întrucât evreii fac parte integrantă din armata lui Dajjal, iar musulmanii sunt soldații profetului Isus, aceștia se vor bate unii cu alții, iar musulmanii vor ieși triumfători, până acolo încât până și pietrele și copacii vor spune: vino aici, musulmanule, iată că în spatele meu se ascunde un evreu; ia-i viața.¹⁰

Prorocul mincinos din Biblie și Isus al musulmanilor sunt amândoi descriși ca instituind un sistem de lege care va aplica executarea în masă a tuturor celor care refuză să se convertească la noua religie mondială.

⁶Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies*, pag. 358.

⁷Al-Misri, *The Reliance of the Traveller*, pag. 603.

⁸Zubair, „Cine este Dajjal cel rău (anticristul)?”

⁹Zubair, *Signs of Qiyama*.

¹⁰Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies*, pag. 218.

UN BALAUR ÎN HAINE DE OAIÉ

Cu toții am auzit expresia „lup în haine de oaie”. Cei mai mulți oameni nu știu că Isus a inventat-o. Interesant este că, atunci când a inventat El această sintagmă, ea făcea referire în mod specific la profeții falși. Formularea exactă a fost: „Păziți-vă de prorocii mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori” (Matei 7:15). În același fel, apostolul Ioan îl descrie pe prorocul mincinos, pentru care toți ceilalți proroci mincinoși nu sunt decât o umbră, ca pe unul care „avea două coarne ca de miel, dar vorbea ca un balaur” (Apocalipsa 13:11).

Asta vrea să spună că prorocul mincinos va părea blând și curtenitor – o persoană „gen miel” – dar pe dinăuntru va fi posedat de Satan însuși. Va fi plin de înșelare, crimă, furie și ură. Scopul lui va fi să amăgească pe cât mai mulți oameni cu putință făcându-i să-i aducă închinare balaurului.

Înfățișarea de „miel” a prorocului mincinos ar putea să trimită la ideea că prorocul mincinos va pretinde a fi *Mielul*, Isus Cristos (Ioan 1:36; Apocalipsa 5:6, 13). Ar avea sens să fie așa dacă ne uităm mai de aproape la avertismentele pe care le dă Isus ucenicilor Săi în Matei 24. Isus Și-a avertizat ucenicii, în repetate rânduri, asupra nenumăraților proroci mincinoși care vor veni în zilele din urmă, însă când ei Îl întreabă despre natura ultimului ceas al istoriei dinainte de întoarcerea Sa, primul Său avertisment este: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: «Eu sunt Hristosul!» Și vor înșela pe mulți” (Matei 14:4-5). Deși nu cred că fiecare așa-zis proroc ce va apărea în zilele din urmă va pretinde a fi Cristos Însuși, din pasaj reiese limpede că unii o vor face. Iar dacă prorocul mincinos din Apocalipsa 13 este arhetipul și modelul pentru toți ceilalți falși profeți, atunci este lesne de înțeles că prorocul mincinos ar putea tot atât de bine să pretindă a fi Isus Cristos în persoană. Iată, desigur, un plan de o desăvârșită strălucire (deși unul de o răutate fără margini). Cine ar putea fi un mai bun om de rezervă și principalul ministru al propagandei decât cineva pe care mare parte a lumii îl crede a fi Însuși Isus Cristos? Se pare că acesta este planul lui Satan cu Anticristul/Mahdi.

CONCLUZIE

Musulmanii sunt foarte încântați să se folosească de Isus ca de o unealtă evanghelică în mijlocul creștinilor. Numeroase cărți de-ale lor preamăresc măreția lui Isus și exprimă o adâncă iubire față de El. Un website musulman are îndrăzneala de a proclama chiar că „Isus m-a condus la islam.” Musulmanii îl folosesc pe Isus pe post de momeală ca să-i atragă pe creștini, ca să-i convingă de adevărul din islam. Dar Isus cel căruia îi face reclamă islamul este diferit ca de la cer la pământ de Isus al musulmanilor, care vine să-și dezvăluie adevărata identitate de cel mai radical dintre fundamentalistii musulmani. Isus care se întoarce în tradiția musulmană îl face pe Osama bin Laden să pară un papă-lapte. El este înfățișat ca unul care vine să instituie legea islamică pe toată fața planetei și să legalizeze executarea tuturor celor ce refuză să se convertească la islam. Este descris ca fiind cel ce se află în fruntea armatei ce va măcelări zeci de mii de evrei care, se spune, îl urmează pe Dajjal. Dacă ar exista vreun om pe care să-l poți descrie, pe drept cuvânt, ca fiind o „bestie” (fiară), atunci cu siguranță Isus al musulmanilor ar fi acesta.

Musulmanii așteaptă un om care va pretinde că este Isus Cristos. Acesta se va prezenta ca un miel. Dacă va exista vreodată un astfel de om, conform tradiției islamice, el va afirma sus și tare că, în ultimii două mii de ani, a trăit în cer, în așteptarea întoarcerii și încheierii vieții și misiunii sale pe pământ. Un asemenea om ar fi un mincinos – un adevărat discipol al stăpânului pe care îl slujește și care este tatăl minciunii. El va veni să împlinească ceea ce Biblia descrie a fi dorințele cele mai fierbinți ale lui Satan: fie să determine prin înșelăciune creștinii și evreii – și, de altfel, tot pământul – să i se închine lui, fie să-i măcelărească. Vedem din Biblie că tocmai aceste scopuri le are în minte Satan atunci când își dă puterea lui prorocului mincinos. Prorocul mincinos din descrierea biblică și Isus cel musulman din tradiția islamică sunt, în toate punctele esențiale, identici.

DAJJAL, ANTICRISTUL ISLAMULUI

Al treilea personaj principal care domină escatologia islamică este un bărbat al cărui titlu complet este Al-Maseeh (Mesia) Ad-Dajjal (Mincinosul/Înșelătorul). De obicei numit simplu Dajjal, acesta este un personaj bizar a cărui descriere și a cărui poveste par de departe mai fantastice decât cea a lui Mahdi și cea lui Isus cel musulman laolaltă. Hadith-urile ce conțin descrieri ale lui Dajjal sunt numeroase. Aici vom vorbi doar în treacăt despre cele mai comune dintre aceste tradiții pentru a schița o imagine de ansamblu a misterului care învăluie această figură ieșită din tipare.

MARELE ÎNȘELĂTOR

Dajjal este descris ca fiind un înșelător cu puteri miraculoase care va deține, temporar, puterea întregului pământ:

Profetul ne avertiza că, în zilele din urmă, va fi cineva care va înșela întreaga omenire. Dajjal va deține puterea peste lumea aceasta. Așadar, musulmanii trebuie să fie atenți să nu aibă în inimile lor dragostea de lume ca nu cumva să-și părăsească religia și să-l urmeze. El va fi în stare să vindece bolnavii ștergându-și mâna de ei, cum a făcut Isus, dar cu această înșelare Dajjal va conduce oamenii pe drumul iadului. Astfel, Dajjal este falsul Mesia sau Anti-Cristul [Massih ad-Dajjal]. El va pretinde a fi Mesia și va înșela oamenii arătându-le puteri uimitoare.¹

¹Kabbani, *The Approach of Armageddon?*, pag. 223.

ORB DE UN OCHI

Probabil referința citată cel mai frecvent este aceea că Dajjal este orb de un ochi. Hadith-urile, însă, sunt contradictorii în ce privește care dintre ochi:

Solul lui Allah a făcut o mențiune la Dajjal în prezența poporului și a zis: Allah nu este chior, dar iată că Dajjal este *orb de ochiul drept*, iar ochiul lui este precum o boabă de strugure plutitoare.²

Solul lui Allah a spus: Dajjal este *orb de ochiul stâng*, cu păr gros, și cu el va fi o grădină și foc, iar focul lui va fi o grădină și grădina lui va fi un foc.³

NECREDINCIOS

Dajjal este uneori înfățișat ca având cuvântul „necredincios” (*Kaafir*) scris între ochi, posibil pe frunte, cu mențiunea că acest cuvânt va fi perceptibil numai și numai pentru adevărații musulmani:

Solul lui Allah a spus: Dajjal este orb de un ochi și între ochii săi stă scris cuvântul „*kaafir*” [necredincios/ infidel]. Apoi a scris cuvântul sub forma k.f.r., pe care fiecare musulman va putea să-l citească.⁴ Foarte important este că acest cuvânt „*kaafir*” va fi lizibil doar pentru credincios, fie el alfabetizat sau analfabet. Necredinciosul, chiar și educat la Oxford sau la Harvard, nu va putea să-l citească.⁵

UN FALS FĂCĂTOR DE MINUNI

Sheikh Kabbani descrie câteva dintre puterile miraculoase ale lui Dajjal:

Dajjal va avea puteri de la diavolul. Va teroriza musulmanii ca să-l urmeze, convertindu-i la necredință

²Sahih Muslim, cartea 041, nr. 7005, raportat de Ibn Umar.

³Sahih Muslim, cartea 041, nr. 7010, raportat de Hudhalfa.

⁴Sahih Muslim, cartea 041, nr. 7009, raportat de Anas b. Malik.

⁵R'ad, *Freemasons and Dajjal*, pag. 173.

Va ascunde adevărul și va aduce cu el minciuna. Profetul a spus că Dajjal va avea putere să arate pe mâna lui, ca pe un ecran de televizor, imaginea unuia dintre strămoșii lui morți. Rubedenia aceasta va spune: „O, fiul meu! Omul acesta are dreptate. Sunt în Paradis pentru că am fost bun și am crezut în el.” În realitate, rubedenia aceasta se afla în iad. Dacă ea spune: „Crede în omul acesta, eu sunt în iad pentru că n-am crezut”, trebuie să-i spunem lui Dajjal: „Nu, este în paradis. Lucrul acesta este fals.”⁶

Profetul a spus că Dajjal îi va spune unui arab beduin: „Ce vei crede dacă îi aduc pe tatăl și pe mama ta înapoi la viață pentru tine? Vei mărturisi că sunt stăpânul tău?” Beduinul va spune: „Da.” Atunci, doi diavoli vor lua înfățișarea tatălui și a mamei sale și îi vor zice: „O, fiul meu, urmează-l pe el, căci este stăpânul tău...”⁷

DAJJAL VA PRETINDE A FI ISUS CRISTOS ȘI VA PRETINDE A FI DE ORIGINE DIVINĂ

Această tradiție arată că semnele înșelătoare ale lui Dajjal îi vor determina pe oameni să creadă că Dajjal este, în fapt, „stăpânul” lor. Erudiții musulmani au conchis în unanimitate că Dajjal va pretinde că este de sorginte divină. Conform foarte cunoscutului erudit musulman Abu Ameenah Bilal Phillips, Dajjal „va pretinde că este Dumnezeu”⁸

Deși nu există tradiții specifice care să afirme direct acest lucru, ca urmare a faptului că Dajjal este, în tradiția islamică, Mesia cel fals al evreilor care se crede Dumnezeu, majoritatea musulmanilor au dedus că Dajjal va susține a fi, după nume, Isus Cristos.

DAJJAL ȘI CATÂRUL LUI MAGIC

Eruditul musulman Muhammad Ali ibn Zubair Ali spune despre Dajjal: „Va călători cu mare viteză, iar mijlocul său de locomoție va fi

⁶Kabbani, *The Approach of Armageddon?*, pag. 223-224.

⁷Sunan Ibn Majah 4067, relatat de Abu Umamam Al-Bahili, citat în Kabbani, *The Approach of Armageddon?* pag. 225.

⁸Phillips, *Ad-Dajjal, the Antichrist*.

un catâr uriaș... Va străbate lumea în lung și-n lat.”⁹ Oricât de bizar ar părea, și acest lucru aduce vag cu Isus Mesia, care a călărit pe un măgăruș când a intrat în Ierusalim, în ultima săptămână a lucrării Sale, înainte de răstignire.

CETĂȚILE DE REFUGIU

Se spune că sunt trei orașe în care Dajjal nu poate intra: Mecca, Medina și Damasc. Musulmanii sunt încurajați să caute adăpost din calea lui Dajjal într-unul din aceste trei orașe.

Profetul a spus: „Ad-Dajjal va veni la Medina și va găsi orașul păzit de îngeri. Așadar, prin voia lui Allah, nici Ad-Dajjal, nici molima nu vor putea să se apropie de el.”¹⁰

Venirea lui Anticrist [Dajjal] trebuie să aibă loc în Zilele din urmă. Acest eveniment îngrozitor se apropie, iar în vremea aceea doar trei cetăți vor oferi siguranță: Makka, Madina și Sham [Damasc]. Cine vrea să fie în siguranță în vremea aceea va trebui să fugă într-una din aceste trei cetăți.¹¹

Cu excepția acestor trei cetăți, se spune că Dajjal va intra în fiecare cetate, oraș și sat din lume ca să testeze și posibil chiar să înșele pe fiecare om aflat în viață.¹²

O SURA DE PROTECȚIE

Musulmanii cred că dacă învață pe de rost o anumită porțiune din Coran vor fi păziți de Dajjal. Seamănă oarecum cu o amuletă verbală care protejează de puterile răului.

Dacă Dajjal vine la cineva care a învățat pe de rost primele zece versete din *Surat al-Kahf* [Capitolul Vacii], nu-i poate face rău. Și oricine învață pe de rost

⁹Zubair, *Signs of Qiyama*, pag. 17.

¹⁰Sahih Bukhari, vol. 9, cartea 88, nr. 248, narat de Anas bin Malik.

¹¹Kabbani, *The Approach of Armageddon?*, pag. 227.

¹²Philips, *Ad-Dajjal, the Antichrist*.

ultimele versete din *Surat al-Kahf* va avea lumină în ziua Judecății.¹³

DAJJAL VA FI EVREU ȘI VA FI URMAT DE EVREI ȘI DE FEMEI

Pe baza diverselor tradiții islamice, musulmanii cred că Dajjal va fi evreu. Titlul unei cărți aparținând unui autor musulman pe nume Matloob Ahmed Qasmi, *Emergence of the Dajjal, the Jewish King* [Apariția lui Dajjal, regele evreu], ilustrează cât se poate de clar acest lucru. Imam Sheikh Ibrahim Mahdi, de la Autoritatea Palestiniană, a articulat chiar bine perspectiva islamică asupra așteptării poporului evreu, într-una din predicile sale:

Evreii îl așteaptă pe falsul Mesia al evreilor, în timp ce noi îi așteptăm, cu ajutorul lui Allah... pe Mahdi și pe Isus, pacea fie cu el. Mâinile pure ale lui Isus îl vor omorî pe falsul Mesia al evreilor. Unde? În cetatea lui Lod, din Palestina. Palestina va fi, așa cum a fost și în trecut, un cimitir pentru invadatori.¹⁴

Într-un studiu academic pe escatologia islamică, Samuel Shahid, un erudit arab creștin, afirmă despre Dajjal că va fi „întruchiparea nădejzii și tânjetului evreilor. Grosul armatei lui este alcătuit din recruți evrei.”¹⁵

După cum am amintit și în capitolul precedent, ucenicii lui Dajjal vor fi, în mare parte, evrei și femei. Se menționează că femeile vor fi foarte ignorante și ușor de dus în rătăcire. Veliankode spune: „Între timp, femeile vor cădea și ele pe linia deviantă a lui Anticrist, din cauza necunoașterii și ignoranței lor cu privire la islam.”¹⁶

¹³Suyuti, Durr al-Manthur, citat în Kabbani, *The Approach of Armageddon?*, pag. 227.

¹⁴Extrase dintr-o predică de vineri aparținând unei autorități palestinieni, imam Sheikh Ibrahim Mahdi la Moscheea Sheikh 'Ijlin din orașul Gaza, difuzată în direct în data de 12 aprilie 2002 de către televiziunea Autoritatea Palestiniană <http://memri.org/bin/articles.cgi?Page=archives&Area=sd&ID=SP37002>.

¹⁵Shahid, *The Last Trumpet*, pag. 254.

¹⁶Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies*, pag. 312.

OMORÂT DE ISUS CEL MUSULMAN

După cum am menționat în capitolul anterior, Isus al musulmanilor îi va ucide pe Dajjal și pe ucenicii acestuia.

Solul lui Allah a spus: ...va sosi ceasul rugăciunii și atunci Isus, fiul Mariei, se va pogori și îi va conduce în rugăciune. Când inamicul lui Allah [Dajjal] îl va vedea... Allah îi va ucide cu mâna lui [a lui Isus] și le va arăta sângele lor pe lancea sa [lancea lui Isus Cristos].¹⁷

¹⁷Ibid.

ISUS AL BIBLIEI VERSUS DAJJAL

Cea de-a treia paralelă uimitoare între escatologia biblică și cea islamică este persoana lui Dajjal, figura anticristică din islam. În ciuda tuturor descrierilor de o fantezie neîmplănită ale lui Dajjal, dacă reducem credința musulmanilor la forma ei cea mai simplă și la termenii cei mai importanți, avem în Dajjal un om care va pretinde că este Dumnezeu și va susține că este Isus Cristos, Mesia al evreilor. El va apăra Israelul de Mahdi și de Isus al musulmanilor și îi va înșela pe mulți să părăsească islamul.

Deși, în mod categoric, nu cred că va veni vreodată în lume un personaj precum cel descris în tradițiile islamice – un mare înșelător, orb de un ochi, care va zbura în lungul și-n latul pământului pe un soi de catâr gigant – va veni Isus (cel adevărat), care va împlini, în multe aspecte esențiale, așteptările pe care le au musulmanii de la Dajjal.

ÎNTOARCEREA LUI ISUS CRISTOS

Adevăratul Isus, însă, va veni, într-adevăr, ca un apărător divin al Israelului și al poporului Său, precum și al copiilor spirituali ai Israelului, creștinii. Dacă profețiile islamice se împletesc cu adevărat în desfășurarea profețiilor biblice, atunci putem vedea că parte din strategia lui Satan este ca, la întoarcerea adevăratului Isus, să existe *deja* un lider religios de talie mondială care pretinde că este Isus, și anume prorocul mincinos. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci musulmanii de pretutindeni l-ar acuza pe adevăratul Isus că este Dajjal, Anticristul/ Marele Înșelător. Musulmanii ar fi cu atât mai convinși de aceasta cu cât evreii supraviețuitori de pe pământ Îl vor recunoaște pe Isus ca fiind Mesia al lor. Cu cel puțin 600 de ani înainte de a exista islamul, profeții și apostolii evrei au descris evenimentul întoarcerii lui Isus la Israel, înfrângerea dușmanilor acestuia și câștigarea, în cele din urmă, a unei acceptări depline în sânul poporului evreu:

În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului. Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor plânge amar, cum plânge cineva pe un întâi născut. (Zaharia 12:9, 10)

Iată, vine ziua Domnului, când toate prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău... Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. *Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor.* (Zaharia 14:1, 3-4, sublinierea adăugată)

Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.” (Romani 11:26)

Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!... Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii *din toate semințiile fiilor lui Israel...* Apoi m-am uitat și iată că Mielul [Isus Mesia] stătea pe Muntele Sionului și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său... *Cântau o cântare nouă...* (Apocalipsa 7:3-4; 14:1, 3, sublinierile adăugate)

Vedem că, la întoarcerea Lui, Isus va „nimici toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului”, „picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor”. Isus va fi prezent în mod fizic în Israel. În vremea aceea, ni se spune, evreii care locuiesc în Israel Îl vor vedea și își vor da seama că El este acela „pe care L-au străpuns” și „Îl vor plânge”. Așadar, recunoașterea lui Isus ca fiind adevăratul Mesia al evreilor și Mântuitorul divin le va umple inimile și astfel „tot Israelul va fi mântuit”.

TRADIȚIILE ISLAMICE

Firește, pe baza tradițiilor islamice, musulmanii se așteaptă ca evreii să-l recunoască pe Dajjal ca fiind Mesia cel divin al evreilor; prin urmare, în mintea musulmanilor, Isus din tradiția biblică va împlini cele trei mari așteptări pe care musulmanii le au de la Dajjal. Este limpede că aceste tradiții vor fi folosite de Satan nu doar pentru a-i împiedica pe musulmani să-L primească pe adevăratul Isus când Acesta va veni, ci și să-i instige la atac împotriva Lui. Complotul pare că devine din ce în ce mai intens. Gândiți-vă la următoarea declarație aparținând binecunoscutului apologet musulman, Osamah Abdallah. Întrebarea ce îi fusese pusă este: „Ce cred musulmanii despre sfârșitul lumii și rolul lui Isus în el?” Răspunsul lui este cu atât mai uimitor cu cât are legătură cu discuția noastră:

Pe scurt, creștinii cred că Isus va coborî pe pământ și va lupta pentru statul Israel... Ce îmi pare oarecum ironic este că evreii pentru care se spune că va lupta Isus nici măcar nu-L cred a fi Dumnezeu Însuși și niciun Mesager al lui Dumnezeu... *Isus niciodată nu i-a avut la inimă pe evreii...* Acum, fără a fi părtinitori, noi, musulmanii, avem o poveste care are mult mai mult sens și este lipsită de contradicții! Noi credem că Isus va veni pe pământ în preajma sfârșitului lumii ca să lupte cu armata lui Satan, alcătuită în mare parte din evreii „răi” sau „evreii sioniști”, după cum îi numim noi astăzi, și din cei înșelați dintre creștinii politeiști sau creștinii trinitarieni și din politeiștii păgâni, precum hindușii, budiștii etc... Unii evreii și mulți dintre creștini se vor număra printre cei buni și binecuvântați care vor lupta alături de Isus. *Armata lui Satan va fi condusă de o persoană care va pretinde că este Isus Însuși. Musulmanii îl vor numi Dajjal sau Înșelătorul. Armata adevăratului Isus se va bate cu armata lui Dajjal și îl va înfrânge. Imperiul lui Israel va cădea, iar religia islamului va ieși triumfătoare.*¹ (sublinierea adăugată)

¹Shahih Muslim, cartea 041, nr. 6924, raportat de Abu Huraira.

Iată un lucru cu adevărat uimitor! Vedem că rezultatul direct al tradițiilor apocaliptice musulmane este că musulmanii așteaptă să vină doi Isuși: unul real, iar altul fals. După cum recunoaște d-l Abdallah, Isus al musulmanilor va fi identificabil după faptul că nu-i are la inimă pe evrei; ba chiar se așteaptă de la el să-i atace și să-i măcelărească pe aceștia. În același fel, Isus cel „fals” (în tradiția islamică) va fi în mod clar identificabil după faptul că va lua apărarea evreilor. Așadar, după cum am văzut, dl Abdallah și musulmanii de pretutindeni așteaptă un Isus musulman care, împreună cu conducătorul său, Mahdi, să atace Israelul și să facă război cu Cel pe care creștinii Îl înțeleg a fi adevăratul Isus. Bătălia de la Armaghedon, profețită în Biblie, prinde contururi foarte clare.

IMPERIUL ISLAMIC RESUSCITAT AL LUI ANTICRIST

Deși informațiile pe care le-am acoperit până acum sunt, în mod sigur, interesante, în ultimă instanță, dacă islamul este, cu adevărat, principalul vehicul de care se va folosi Satan pentru a-și duce la îndeplinire răzvrătirea finală împotriva lui Dumnezeu, Biblia trebuie să fie principalul test de turnesol. Ce spune Biblia despre natura și alcătuirea imperiului lui Anticrist?

Biblia abundă în dovezi ce atestă că imperiul lui Anticrist va consta doar din națiuni care sunt, astăzi, islamice. Am avea nevoie de foarte mult timp să studiem pe îndelete toate exemplele diverse din profeții evrei. Dar, de dragul de a fi succint și raportându-ne la obiectivele acestei cărți, ne vom limita argumentarea la câteva porțiuni din Scriptură, din cartea Ezechiel și din Apocalipsa. În ciuda numeroaselor argumente, dominante în cercurile creștine, pentru emergența unui imperiu european (roman) resuscitat ca bază a puterii lui Anticrist, națiunile specifice pe care Biblia le identifică în componența imperiului anticristic sunt astăzi, toate, musulmane.

Destul de simplu. Astfel, rămân doar două opțiuni viabile. Cea dintâi este să presupunem că, înainte de venirea lui Anticrist, majoritatea acestor națiuni islamice vor experimenta o transformare semnificativă și își vor părăsi rădăcinile islamice. Această opțiune ridică probleme. Deși există rapoarte ample despre musulmani care vin să-L urmeze pe Isus de pe tot cuprinsul lumii musulmane, în realitate nu există semne concrete cum că vreuna dintre aceste națiuni din care provin acești indivizi și-ar abandona rădăcinile islamice la scară largă. De fapt, multe dintre națiunile pe care le vom analiza se confruntă în prezent cu o renaștere a fundamentalismului islamic, ce ia cu asalt teritoriile lor. Cu toate acestea, ani de-a rândul, am auzit profesori biblici exprimându-și părerea că, înainte de venirea zilelor din urmă, islamul ca religie se va stinge încet și va deveni cu totul

lipsit de relevanță. Însă realitatea prezentă și tendințele statistice de lungă durată pur și simplu nu susțin această ipoteză.

Cealaltă opțiune, de departe mult mai rezonabilă, este să conchidem că imperiul lui Anticrist va fi, într-adevăr, islamic. Chiar și numai faptul acesta ar trebui să-i determine pe cei mai mulți erudiți și studenți ai escatologiei biblice să supună considerației, cu toată seriozitatea, rolul pe care îl va juca islamul în zilele din urmă. În capitolul acesta, vom examina națiunile moderne despre care Biblia spune că vor juca roluri principale în imperiul lui Anticrist de la sfârșitul vremurilor.

IDENTIFICAREA DIN EZECHIEL

Profetul Ezechiel enumeră națiunile acestui imperiu final într-o manieră destul de explicită atunci când profețește despre viitorul atac al lui Anticrist contra Israelului. În capitolul 38, Ezechiel începe cu o adresare directă lui Anticrist, la care Domnul face referire prin numele neobișnuit de „Gog”. Acesta este un titlu specific pentru un conducător din ținutul Magog. Seamănă întrucâtva cu ceea ce este faraonul pentru Egipt. Faraon este un titlu antic atribuit conducătorului Egiptului, iar Gog este un titlu atribuit conducătorilor Magogului:

Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog, din țara lui Magog, spre domnul Roșului, Meșecului și Tubalului, și prorocește împotriva lui! Și spune: Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului! Te voi târi și-ți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine și toată oastea ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut și pavăză și care toți mânuiesc sabia; împreună cu ei voi scoate pe cei din Persia, Etiopia și Put, toți cu scut și coif: Gomerul cu toate oștile lui, țara Togarmei, din fundul miazănoaptei, cu toate oștile sale, popoare multe împreună cu tine! Pregătește-te dar, fii gata, tu și toată mulțimea adunată în jurul tău! Fii căpetenia lor!»” (Ezechiel 38:1-7)

Vă încurajez să deschideți Biblia și să citiți întregul capitol 38 din Ezechiel fără grabă. Specificitatea cu care Ezechiel descrie Israelul modern este uimitoare. Profetându-i lui Anticrist, el spune: „În anii viitori, vei invada o țară care se recuperează după război, al cărei popor a fost strâns din multe neamuri înapoi în munții lui Israel, care fuseseră multă vreme pustii.” Israelul este descris ca fiind „dărâmaturi locuite din nou” și „poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme și moșii”. În mod clar, descrierea vizează Israelul din zilele noastre.

Așadar, Ezechiel ne dă numele specifice ale țărilor implicate în invazia Israelului în fruntea cărora se află Gog. Enumerate în ordine, acestea sunt: Magog, Meșec, Tubal, Persia, Cuș, Put, Gomer și Bet Togarma, precum și „multe popoare împreună cu tine”.

ESTE GOG ANTICRISTUL?

Profesorii de profeții și erudiții Bibliei au opinii împărțite în ce privește identificarea lui Gog și a coaliției sale de națiuni. Poziția majoritară în ultimele câteva decenii, însă, a fost aceea că armata invadatoare a națiunilor descrise în Ezechiel 38 și 39 nu este armata lui Anticrist, ci o alta, condusă de un alt lider mondial. În ce mă privește, resping această idee cum că Gog ar fi altcineva decât Anticristul. Deși s-ar putea scrie o cărțuție din expunerea tuturor motivelor pentru care cred acest lucru, deocamdată vom supune examinării, foarte succint, două dintre acestea.

SĂ NU AI ALT GOG

Sunt două mențiuni specifice ale lui Gog și Magog în Biblie. Gog este pomenit nu doar în Ezechiel, ci și în Apocalipsa. Iată pasajul din Apocalipsa:

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a

coborât un foc care i-a mistuit. Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor. (Apocalipsa 20:7-10)

Chiar și după domnia pământească de o mie de ani a lui Cristos din Ierusalim, Biblia spune că se va forma o altă armată care va ataca cetatea sfântă a Ierusalimului. Din nou, liderul acestei armate este numit Gog, iar armata lui, Magog. Cei ce adoptă poziția potrivit căreia Gog nu este Anticristul trebuie să dea explicații pentru că acest Gog și armatele sale sunt înviate, ca să spun așa, la cel puțin o mie de ani după primul Gog. Grea sarcină. În mod evident, primul „Gog și Magog” are în comun mai mult decât un simplu nume cu cel de-al doilea „Gog și Magog”. Există o corelație între cele două entități, care se extinde dincolo de acest titlu foarte neobișnuit. Cei ce îl văd pe Gog și pe Anticrist ca fiind două entități separate trebuie să poată să explice care sunt similaritățile dintre Gog-ul din Ezechiel și Gog-ul din Apocalipsa, în baza cărora aceștia merită să poarte același nume.

În realitate, ca să putem estima cine este Gog, tot ce trebuie să facem cu adevărat este să vedem cine este Anticristul. Simplu spus, Anticristul este diavolul încarnat – sau, cel puțin, cineva care se apropie cel mai mult de acest lucru. Unele pasaje din Scriptură chiar trec de la descrierea lui Satan la cea a lui Anticrist fără a marca vreo distincție, ca și când cei doi sunt unul și același lucru (vezi, de pildă, Isaia 14). Și, după cum am văzut, Satan își va împărți închinarea primită cu Anticristul. În cuvinte simple, Anticristul este marioneta pe care Satan o va pune să atace Ierusalimul. Și, cel puțin în cartea Apocalipsa, Gog este și el marioneta lui Satan, servindu-i la atingerea aceluiași scop. În termeni de rol și funcție, Anticristul și Gog din Apocalipsa sunt, în esență, unul și același. În același fel în care Satan va ridica un om care să-i îndeplinească lucrarea în zilele ce vor veni, tot așa va mai ridica un om, la sfârșitul Mileniului, care să-i ducă la capăt răzvrătirea finală împotriva lui Dumnezeu. În ambele dați, conducătorul rebeliunii satanice împotriva Ierusalimului este numit Gog, iar armata lui, Magog. De ce am considera că natura fundamentală a celui dintâi Gog este în vreun fel diferită de a celui de-al doilea? Aceia care îl văd pe Gog din Ezechiel ca pe un competitor al lui Anticrist se găsesc într-o poziție foarte inconsecventă.

Dar, dacă tot nu sunteți convinși, luați în considerare acest al doilea punct. Ezechiel precizează că despre Gog au vorbit și profeții din vechime:

Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Nu ești tu acela despre care am vorbit odinioară, prin robii Mei prorocii lui Israel, care au prorocit atunci ani de zile că te voi aduce împotriva lor?” (Ezechiel 38:17)

În acest caz, se impune o întrebare – dacă Gog și Magog au fost pomeniți de profeții evrei dinaintea lui Ezechiel, atunci unde sunt toate aceste referințe? Am fi greu încercați să găsim vreuna fără a întinde la modul serios sensurile Scripturilor. Dar dacă adoptăm poziția potrivit căreia Gog este Anticristul, atunci putem lesne găsi în paginile profețiilor numeroase pasaje despre Anticrist și despre armata lui invadatoare.

Mai sunt și alte argumente, numeroase și foarte bune, în sprijinul acestei poziții, dar voi presupune că cele de mai sus ajung și voi trece mai departe. Gog și Anticristul sunt unul și același. Să vedem, în continuare, care națiuni, în mod specific, vor intra în coaliția lui Gog.

ROSH

Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog, din țara lui Magog, spre domnul Roșului, Meșecului și Tubalului, și proorocește împotriva lui! (Ezechiel 38:2)

Unele traduceri ale Bibliei diferă în interpretările date sintagmei „domnul Roșului” [în engleză literal „mai-marele prinților..”] din acest verset. În ebraică, cuvântul tradus prin „domnul” este *rosh*. Problema este că, deși *rosh* înseamnă cel mai probabil „prinț” sau „căpetenie”, unii susțin că ar trebui tratat ca substantiv propriu, desemnând numele unui loc. Aceia ce simt că este vorba de un loc folosesc cuvântul *Roșu* pentru a include și Rusia între aceste națiuni. Temeiul pentru a proceda astfel este în mare parte pronunția similară a celor două cuvinte. Opinia aceasta este sprijinită și de faptul că Ezechiel precizează că Gog va veni de la miazănoapte. În timp ce Rusia se situează, într-adevăr, perfect la nord de Israel, interpretarea

propriu-zisă a cuvântului *rosh* este, însă, bazată pe un principiu fals. Nu putem lua, pur și simplu, un cuvânt dintr-o limbă semitică străveche (în cazul acesta, ebraica) și să găsim o corelație cu un nume modern dintr-o limbă drastic diferită (în cazul acesta, o formă timpurie de limbă scandinavă), doar în baza faptului că cele două cuvinte „sună la fel”.

Cuvântul ebraic *rosh* este folosit de mai bine de 500 de ori în Biblie și de fiecare dată este interpretat cu sensul de „căpetenie, mai-mare, vârf, cel mai bun” sau ceva similar. Este același *rosh* pe care îl găsim și în *Rosh Hashana* – „prima zi din an” – Anul Nou evreiesc. De asemenea, țineți cont și de următorul lucru: din cele opt națiuni menționate, toate, cu excepția uneia, reprezintă nepoții lui Noe. Excepția este Persia. Persia, însă, era o națiune foarte bine cunoscută în zilele lui Ezechiel, care fusese înainte capul Imperiului Medo-Persan ce stăpânise peste întregul Orient Mijlociu. Acum, juxtapuneți asta cu Rusia, care nici măcar nu exista pe vremea lui Ezechiel. Încercarea de a arunca, pur și simplu, un *Rosh* în amestec, un nume care nu desemnează nici pe un descendent al lui Noe, nici vreo națiune bine-cunoscută în zilele acelea, pare, pur și simplu, nelalocul ei. După cum admite eruditul biblic Dr. Merrill F. Unger: „Dovada lingvistică pentru ecuația [Rosh însemnând Rusia] este, în chip mărturisit, doar prezumptivă.”¹

În timpul Războiului Rece, firește, opinia aceasta era una populară. Mulți argumentau că, întrucât Rusia conducea marea Uniune Sovietică comunistă (a se citi: ateistă), cu siguranță un astfel de imperiu anti-Dumnezeu împlinea profeția biblică. Dar nu se cuvine să citim în Scriptură propriile noastre presupuneri sau evenimente moderne. Trebuie să-i dăm voie Scripturii să vorbească de la sine. Din nefericire, mulți profesori biblici încă par a se agăța de interpretarea aceasta. Noțiunea că Ezechiel a menționat în mod specific Rusia este o exagerare puternică, dacă nu chiar iresponsabilă – o simplă speculație clădită pe o temelie foarte fragilă.

COALIȚIA DE VOINȚE A LUI SATAN

Să purcedem acum la identificarea națiunilor. Dintre cele opt amintite – Magog, Meșec, Tubal, Persia, Cuș, Put, Gomer și Togarma – șapte sunt menționate în cartea Geneza ca fiind descendenții lui Noe

¹Unger, *Beyond the Crystal Ball*, pag. 81.

și ai celor trei fii ai săi. Erudiții Bibliei și istoricii pot face legătura între numele fiilor lui Noe și anumite grupuri de popoare și regiuni, identificându-le astfel cu națiuni moderne. Deși identificarea unora dintre aceste grupuri de popoare este întrucâtva discutabilă, există totuși o măsură de consens general.

MEȘEC ȘI TUBAL

În ce privește Meșecul și Tubalul, găsim din nou câțiva profesori de profeții care le atribuie o identificare rusească. Mulți dintre aceștia, de altfel foarte cunoscuți, își întemeiază opiniile în principal pe faptul că Biblia de Studiu Scofield identifică aceste două „națiuni” ca aflându-se în corelație cu orașele moderne Moscova și Tobolsk. Problema este, din nou, aceea că baza acestei interpretări vine în principal din pronunția similară a cuvintelor Meșec – Moscova și Tubal – Tobolsk. Deși pe unii i-ar putea convinge acest argument, am discutat deja slăbiciunea lui. Din nou, dacă nu putem trasa în mod legitim rădăcinile unui anumit cuvânt până la originea lui ebraică, atunci argumentul este clădit pe o dovadă foarte slabă. Seamănă cu forțarea unei piese de puzzle într-un loc în care nu se potrivește în mod firesc.

Mark Hitchcock, un renumit profesor biblic, atrage atenția, în mod corect, că Ezechiel 27:13 descrie Meșecul și Tubalul ca fiind parteneri comerciali cu Tirul antic, în Libanul de azi. „Este foarte îndoielnic”, spune Hitchcock, „că Tirul din vechime făcea negoț cu un popor aflat atât de departe spre nord cum este Moscova și Tobolskul.” De fapt, nici nu știm dacă aceste zone erau foarte bine populate în vremea lui Ezechiel. Hitchcock conchide că:

Un studiu atent al acestor nume dezvăluie faptul că Meșec și Tubal sunt Moschi/Mushki și Tubalu/Tibarieni din vechime, popoare care au locuit la sud de Mările Neagră și Caspică, în vremea lui Ezechiel. Aceste națiuni se află astăzi în Turcia modernă, posibil chiar și în părți din sudul Rusiei și din nordul Iranului.²

Meșecul era situat lângă Frigia de astăzi, în centrul și vestul Asiei Mici, în timp ce Tubalul era așezat în estul Asiei Mici. Așadar, Meșecul

²Hitchcock, *The Coming Islamic Invasion of Israel*, pag. 44, 45.

și Tubalul formează porțiuni din Turcia modernă. În zilele noastre, regiunea aceasta este predominant islamică. Deși Turcia modernă a suferit, în ultimul secol, o secularizare drastică, în ultimii câțiva ani, ea a fost martora unor tendințe tăcute, dar foarte puternice, de întoarcere la o mai puternică identificare cu islamul.³

MAGOG

În privința identității lui Magog, sunt diferențe de opinie în rândurile profesorilor biblici și ale istoricilor. Referindu-se la magogiți, *Matthew Henry Complete Commentary on the Whole Bible* tratează această diversitate de opinie:

Unii cred că îi găsesc [pe Gog și Magog] hăt departe, în Scitia, Tartaria și [sudul] Rusiei. Alții cred că îi găsesc mai aproape de țara Israelului, în Siria și Asia Mică [Turcia].⁴

Cei ce pledează pentru o conexiune cu Scitia își găsesc argumentul cel mai bun într-o referință din Iosefus, istoricul evreu antic, care a scris: „Magog a întemeiat magogienii, numiți astfel după el, dar care de greci sunt numiți sciți.” Hitchcock spune despre sciți:

Sciții antichi erau un trib nomad numeros care locuia în teritoriul antic cuprins între Asia centrală și părțile sudice ale Rusiei antice. Descendenții lui Magog erau locuitorii originari ai platoului Asiei centrale. În zilele noastre, ținutul lui Magog este locuit de fostele republici sovietice ale Kazakhstanului, Kyrgystanului, Uzbekistanului, Turkmenistanului, Tajikistanului și posibil chiar de părțile nordice ale Afghanistanului modern.⁵

Walid Shoebat, un musulman convertit la creștinism, este de acord. El atrage atenția asupra faptului că:

The Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, citând scrierile asiriene antice, plasează locația lui

³Roger Hardy, „Islamic affairs analyst: Islam in Turkey: Odd One Out”, BBC, 26 septembrie 2003.

⁴*Matthew Henry Complete Commentary on the Whole Bible*, Ezechiel 38, <http://bible.crosswalk.com/Commentaries>.

⁵Hitchcock, *The Coming Islamic Invasion of Israel*, pag. 31.

Magog în teritoriile cuprinse între Armenia și Media antică – pe scurt, republicile de la sudul Rusiei și de la nord de Israel, alcătuite din Azerbaijan, Afghanistan, Turkestan, Cecenia, Turcia, Iran și Daghestan. În mod semnificativ, toate acestea sunt națiuni musulmane.⁶

Așadar, deși națiunile specifice care alcătuiesc Magogul ar putea fi, parțial, puse la îndoială, există un consens asupra aceleiași regiuni generale. Avem de-a face cu Asia Mică și posibil cu părți din Asia centrală – unele dintre regiunile sudice ale fostei Uniuni Sovietice. Astăzi, islamul domină această regiune în întregime.

Cum ar fi dacă am adopta interpretarea alternativă a unora dintre erudiții biblici – potrivit căreia Magog este Siria? Chiar dacă așa ar sta lucrurile, avem, și aici, o națiune islamică.

Dar iată care este adevărata cheie pentru identificarea Magogului: *identificarea Meșecului și a Tubalului*, pe care am făcut-o deja. Motivul este formularea lui Ezechiel: „Gog, din țara lui Magog, maimarele [sau căpetenia] Meșecului și Tubalului”. Magog este „capul” țării lui Meșec și a lui Tubal. Am văzut deja că Meșecul și Tubalul sunt situate în Turcia modernă.

Așadar, ar fi o nesăbuință să presupunem că Magog, în calitate de „cap” al lor, se află într-o altă regiune sau într-o națiune îndepărtată. Deși pare mult mai probabil că Magog este ori o porțiune a Turciei, ori un conglomerat din fostele republici sovietice turcice terminate în „-istan”, indiferent dacă este vorba de acestea sau de Siria, avem o entitate islamică.

Punctul acesta este esențial. Știind că Gog – Anticristul – va veni din țara lui Magog, în mod hotărât o regiune islamică, pare foarte improbabil că va fi altceva decât musulman. Chiar dacă, presupun, orice este posibil, mai ales în viitorul îndepărtat, îmi vine foarte greu să-mi imaginez că un nemusulman – sau cel puțin cineva care nu pozează ca musulman – va domni peste vreuna dintre aceste națiuni. Acum, să trecem la identificarea celorlalte state membre ale coaliției lui Anticrist.

⁶Shoebat, Why I Left Jihad, www.shoebat.com; Islam and the Final Beast, <http://www.answering-islam.org/Walid/gog.htm>.

PERSIA

Persia este foarte ușor de identificat. În esență, este vorba de Iranul modern. Mulți iranieni din America, întrebați fiind de unde sunt, vor răspunde că din Persia. De fapt, până în 1935, Iranul era numit Persia. Evident, Iranul este o națiune predominant musulmană. Deși sunt câteva semne minunate de schimbare în Iran, datorate unei nemulțumiri crescânde față de islam în rândul populației tinere masive a Iranului, nu pare probabil că o majoritate de iranieni își vor lăsa în urmă rădăcinile islamice, în viitorul apropiat.⁷

CUȘ

Și Cuș este relativ ușor de identificat. Unele traduceri ale Bibliei interpretează Cuș ca fiind Etiopia, deși nu este corect. Cuș din vremea lui Ezechiel era situat mult mai departe spre nord-vest decât Etiopia zilelor noastre. Scriptura adesea asociază țara lui Cuș cu Egiptul, cu care se învecina:

Țara Egiptului va ajunge o pustietate și un pustiu și vor ști că Eu sunt Domnul, pentru că a zis: „Nilul este al meu, eu l-am făcut!” De aceea, iată că am necaz pe tine și pe râurile tale și voi preface țara Egiptului într-un pustiu și într-o pustietate, de la Migdol [nordul Egiptului] până la Siena [în engleză Aswan, azi în sudul Egiptului] și până la hotarele Etiopiei [în engleză Cuș]. (Ezechiel 29:9-10, sublinierea adăugată)

O altă caracteristică definitorie a țării lui Cuș erau râurile sale (Isaia 18:1). Deoarece Cuș se învecina cu Egiptul, râurile erau, cel mai probabil, cei cinci afluenți ai Nilului. Bineînțeles, în Ezechiel este cel mai nimerit context în care să interpretăm zona la care se referea Isaia. Dacă ne uităm pe hartă, fluviul Nil curge direct la granița sudică a Egiptului venind dinspre națiunea modernă a Sudanului. În Sudan, cinci râuri se îmbină și se varsă în Nil, în partea de nord.

Singura identificare legitimă a lui Cuș, deci, este Sudanul modern, cunoscut oficial, din 1989, sub denumirea de Republica Islamică a

⁷Mostaghim, „Ruling Shiites’ Influence Eroded by Other Faiths”

Sudanului. Guvernul sudanez este islamist până în măduva oaselor și o cloacă a opresiunii islamice față de minoritatea creștină a Sudanului. După cum se exprimă Mark Hitchcock foarte corect: „Cu greu am putea găsi astăzi un dușman al Israelului și al Occidentului mai înverșunat decât Sudanul.”

PUT

Biblic vorbind, Put (sau Puth) este regiunea aflată la vest de Egipt. Astăzi, este națiunea Libiei. Septuaginta traduce cuvântul *Put* aici prin *Libue*. Majoritatea erudiților moderni par a se învoi asupra acestei interpretări. Shoebat, însă, include și Algeria, Marocul și Tunisia alături de Libia. Oricum am lua-o, avem o altă regiune sau națiune în întregime islamică.

GOMER

Erudiții par a fi aproape în mod universal de acord că Gomer „se referă la cimerienii celtici din Crim-Tartaria”⁸. Cât despre identificarea lui Gomer, pastorul baptist Fred Zaspel atrage atenția, pe bună dreptate, că:

Gomer este bine cunoscut în lumea antică drept Gimarrai în centrul și nordul Asiei Mici [Capadocia]. Acești oameni mai sunt cunoscuți și sub numele de cimerieni. Aceasta pare a fi interpretarea cea mai simplă și mai evidentă.⁹

Așadar, Gomer este Gimarra; Gimarra este Cimeria; Cimeria este Capadocia. Capadocia este, simplu spus, Turcia centrală, o altă regiune islamică.

TOGARMA

Zaspel rezumă și identitatea Togarmei destul de corect:

Togarma a fost un descendent al lui Noe pe linia lui Iafet și apoi a Gomerei (Geneza 10:1-3). El este cunoscut în arhivele asirienilor drept Tilgarimmu... Tilgarimmu este un oraș-stat din Anatolia de est [Asia Mică,

⁸Mostaghim, „Influența șiiților conducători erodată de alte credințe”.

⁹<http://www.blueletterbible.org>.

Turcia modernă], mai precis, după cum afirmă Ryrie, „partea de sud-est a Turciei, lângă granița cu Siria”. Această identificare este în general admisă de toți.¹⁰

Încă o dată, avem o regiune din Turcia zilelor noastre.

O EVALUARE A CELOR OPT NAȚIUNI

Așadar, în evaluarea finală, cinci dintre cele opt națiuni menționate de Ezechiel ocupă Turcia modernă și posibil câteva regiuni din sudul Rusiei, lângă Munții Caucaz, precum și câteva națiuni turcice din Asia centrală. În mod evident, Domnul l-a dirijat pe Ezechiel să scoată în evidență importanța Turciei. Celelalte trei națiuni precizate – Libia, Sudan și Iran – formează, împreună cu Turcia, un cerc perfect în jurul Israelului. Turcia acoperă întregul orizont al Israelului spre nord, în timp ce Iranul se întinde în est, Sudanul, la sud, iar Libia, la vest. Israelul se găsește înconjurat din toate cele patru părți de națiunile islamice ale imperiului lui Anticrist.

Deși mulți învățători biblici au profetit, ani de-a rândul, o viitoare invadare a Israelului condusă de Rusia, vedem că Biblia pur și simplu nu fundamentează această poziție. De fapt, ar fi cinstit să spunem că întregul argument în favoarea unei implicări primare a Rusiei derivă dintr-o slabă erudiție și, în realitate, presupune o încălcare a normelor lingvistice de bază. În schimb, eu văd o invazie islamică a Israelului, care este, cel mai probabil, condusă de Turcia și implică, la modul minimal, trei sau mai multe alte națiuni islamice. Deși există întotdeauna ispita de a citi în Scripturi propriii inamici, ar trebui, pur și simplu, să luăm Biblia așa cum este. Chiar dacă în prezent nimic nu ne constrânge să vedem Turcia ca fiind conducătoarea unui imperiu mondial iminent, asta este, totuși, ceea ce a profetit Ezechiel. Și, după cum vom vedea imediat, și alte pasaje din Scriptură confirmă acest lucru.

CARE SUNT AL ȘAPTELEA ȘI AL OPTULEA IMPERIU?

Înainte de a purcede, doresc să îmi exprim recunoștința față de o persoană care a avut o contribuție semnificativă la înțelegerea pe care

¹⁰Fred G. Zaspel, „Națiunile din Ezechiel 38-39: Cine va participa la luptă?”
<http://www.biblicalstudies.com/bstudy/eschatology/ezekiel.htm>

am dobândit-o asupra acestei chestiuni, și anume prietenul meu Walid Shoebat. Acesta a fost terorist palestinian și este autorul cărții *Why I Left Jihad* [De ce am părăsit Jihadul]. Recomand cu mare căldură cartea lui, care poate fi comandată prin website-ul www.shoebat.com.

Dincolo de identificarea națiunilor din Ezechiel 38, cartea Apocalipsa confirmă și ea această concepție potrivit căreia, într-adevăr, regiunea Turciei va fi capul viitorului imperiu al lui Anticrist. Să examinăm pasajele cu pricina. „Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne” (Apocalipsa 17:3).

Vedem aici imperiul final al „fiarei”, al lui Anticrist. Fiara are șapte capete și zece coarne. Știm deja din cartea lui Daniel că cele zece coarne reprezintă cele zece națiuni sau cei zece regi care vor intra în componența imperiului lui Anticrist. Dar cele șapte capete simbolizează șapte imperii ce au existat în istorie. Toate sunt o prefigurare a imperiului final ce urmează să apară. Ca de obicei, ori de câte ori Biblia dă o profecție cu un simbolism dificil, tot ea ne lămurește simbolurile și ne explică pasajul:

Aici este mintea plină de înțelepciune. Cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă și, când va veni, el va rămâne puțină vreme. Și fiara, care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte și merge la pierzare. (Apocalipsa 17:9-11)

Acum, cele șapte capete sunt numite șapte munți. Biblia adesea folosește munții ca un simbol reprezentând o împărăție sau un imperiu. Dar partea cea mai importantă este că pasajul acesta ne oferă informația că, înainte de întoarcerea lui Isus, vor fi existat un total de opt imperii ale „fiarei”. Cel de-al optulea va fi condus de Anticrist. Cum ne poate ajuta pasajul acesta la identificarea imperiului final al lui Anticrist? Mai întâi vedem că, la vremea când l-a scris Ioan, cinci dintre imperii căzuseră deja. Vedem lucrul acesta din expresia „cinci au căzut”. Aceste imperii sunt, în general, acceptate de profesorii biblici ca fiind următoarele:

1. Imperiul egiptean
2. Imperiul asirian
3. Imperiul babilonian
4. Imperiul persan
5. Imperiul grec

După acestea cinci, îngerul îi spune lui Ioan că un imperiu „este”. La vremea când scria Ioan cartea Apocalipsa, Roma „era”. Aceasta stăpânea peste Orientul Mijlociu, Nordul Africii și peste mare parte din Europa. Următorul imperiu, bineînțeles, este al șaptelea, iar al optulea va fi imperiul lui Anticrist. Așadar, rămâne să identificăm cel de-al șaptelea imperiu, pentru că, conform acestui verset, cel de-al optulea va fi o resuscitare sau o versiune renăscută a celui de-al șaptelea: „Și fiara, care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat.” Dați-mi voie să parafrazez această porțiune pentru mai multă claritate: „A șaptea fiară [imperiu] care a existat, dar nu exista pe atunci, va reveni ca un al optulea imperiu.”

Așadar, dacă acum așteptăm al optulea imperiu final, atunci care a fost cel de-al șaptelea? Ce imperiu a urmat după cel roman?

Din cauza naturii puternic antisemite a celui de-al Treilea Reich german, unii profesori biblici au speculat că Germania a fost cel de-al șaptelea imperiu și, ca atare, tot Germania va reveni ca cel de-al optulea.¹¹

Credința cea mai obișnuită, însă, îmbrățișată în mod aproape universal de profesorii biblici, este că imperiul lui Anticrist va fi un Imperiu Roman resuscitat. Există, însă, câteva probleme bătătoare la ochi cu această teorie. Mai întâi, Roma a fost al șaselea imperiu. Dacă Roma a fost al șaselea și va fi și cel din urmă, atunci ce s-a întâmplat cu al șaptelea? Teoria aceasta are goluri tot mai mari. Este Roma al șaselea, al șaptelea și al optulea imperiu? Nici Scriptura, nici istoria, nici bunul simț nu susțin această idee. În al doilea rând, fiecare dintre cele șase imperii precedente a stăpânit peste Orientul Mijlociu, inclusiv peste Ierusalim. *Lucrul acesta este foarte important!* Trebuie să ne amintim întotdeauna că Biblia este puternic Ierusalimo-centrică. Nu este nici Americano-centrică, nici

¹¹Vezi, de exemplu, Robert Van Kampen, *The Sign* (Crossway, Wheaton, Illinois, 1992).

Occidental-centrică. În paradigma biblică a lucrurilor, Ierusalimul este centrul pământului. Nu am putea sublinia îndeajuns această idee. Orice teorie ce gravitează în jurul unui Imperiu Roman înviat, cu baza în Europa – de exemplu în Piața Comună Europeană – este o concepție străină Bibliei. În afara cazului în care imperiul stăpânește peste Ierusalim sau îl afectează în mod direct, este în fapt lipsit de relevanță pentru mentalitatea biblică.

În al treilea rând, dacă ne uităm la primele șase imperii, fiecare imperiu succesori a distrus, ori a absorbit imperiul ce l-a precedat. Există o succesiune foarte naturală. Dacă ne uităm la fiecare imperiu, vedem că toate au împlinit aceste două caracteristici: au stăpânit peste Ierusalim și și-au înfrânt sau absorbit predecesorul. Imperiul Egiptean a stăpânit peste tot Egiptul, precum și peste Israel. Însă Imperiul Asirian a înfrânt Imperiul Egiptean și, în același fel, a stăpânit peste o mare parte din Orientul Mijlociu, inclusiv peste Israel. După aceea, Imperiul Babilonian a înfrânt Imperiul Asirian și a devenit chiar mai întins decât predecesorul său, stăpânind, din nou, și peste Israel. Tiparul se repetă cu fiecare imperiu succesori: Imperiul Medo-Persan a succedat Imperiul Babilonian, fiind urmat, la rândul său, de Imperiul Grec. Imperiul Grec a fost, și el, succedat de Imperiul Roman. Și cu acesta, ajungem la cel de-al șaptelea imperiu. Cine a învins Imperiul Roman? Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să recapitulăm, pe scurt, căderea Imperiului Roman. Ce s-a întâmplat, mai precis?

În 395 d.Hr., Imperiul Roman a fost împărțit în două: partea de răsărit și partea de apus. Imperiul Roman de Răsărit a ajuns cunoscut drept Imperiul Bizantin. În 410 d.Hr., capitala vestică a Romei a avut parte de invazia unor triburi germanice cunoscute ca vizigoți sau barbari. Jumătatea de apus/europeană a imperiului, inclusiv capitala ei, căzuseră, însă Imperiul Roman a continuat să existe, în ciuda acestui lucru. Cum așa? Pur și simplu, și-a mutat capitala și tronul de la Roma la Constantinopol – o mie de mile mai la est. Partea vestică, europeană, a Imperiului Roman a căzut, dar partea estică, bizantină, a continuat să existe timp de încă o mie de ani, avându-și capitala la Constantinopol. În realitate, Imperiul Roman nu s-a prăbușit cu totul până când nu a căzut, în cele din urmă, și partea răsăriteană a imperiului, în 1453, sub turci. Imperiul Turc/Otoman a succedat Imperiul Roman și a stăpânit peste întregul Orient Mijlociu, inclusiv

peste Ierusalim, timp de aproape 500 de ani.¹² Imperiul Turc a existat până în 1909.

Prin urmare, vedem că singurul imperiu care se încadrează în tiparele necesare pentru a fi considerat cel de-al șaptelea imperiu este Imperiul Turc/Otoman. Lucrul acesta, firește, corespunde la perfecție cu lista națiunilor din Ezechiel, unde accentul cade atât de pronunțat asupra Turciei.

VIITOAREA RESTAURARE A CALIFATULUI

Imperiul Turc a fost scaunul califatului islamic. Abia în 1923, califatul islamic a fost abolit oficial. Astăzi, lumea islamică așteaptă restaurarea califatului aceluia. Biblia învață că, într-o zi, în viitorul apropiat, Imperiul Turc va fi resuscitat:

Și locuitorii pământului ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni. (Apocalipsa 17:8)

La vremea aceea, ne putem aștepta să vedem califatul islamic restaurat. În cele din urmă, se va ridica un om în această poziție, la care lumea musulmană face referire cu numele de Mahdi, dar oamenii cu discernământ îl vor identifica drept cel cunoscut în Biblie ca Anticristul.

¹²<http://www.worldhistory.com/ancientrome.htm>.

NATURA ÎNTUNECATĂ A REVELAȚIILOR LUI MAHOMED

Pornim în aprofundarea critică a islamului de la persoana lui Mahomed și de la revelațiile lui, întrucât de acolo a început totul. Dacă ne așteptăm să discernem corect spiritul islamului, trebuie să o luăm de la fundație; trebuie să examinăm sămânța. Mahomed este fondatorul islamului, iar musulmanii cred că el este singurul instrument uman care a „primit” cuvintele Coranului direct de la Allah. Capitolul acesta va recapitula natura întâlnirilor spirituale ale lui Mahomed, care au determinat cariera sa de „profet” și au dat naștere religiei ce acum are parte de atenția lumii întregi.

NAȘTEREA CORANULUI

Musulmanii cred că, atunci când a primit revelațiile care alcătuiesc Coranul, Mahomed le-a primit cuvânt cu cuvânt, direct de la Allah. Prin urmare, în mintea musulmanilor, Allah este autorul de fapt al Coranului. Așadar, Coranul este menit a fi citit ca și când Allah ar vorbi direct la persoana întâi. Mahomed este privit a fi doar mesagerul uman, sau apostolul lui Allah (*rasul-allah*). În formularea unui teolog musulman, „Profetul a fost pur pasiv – ba chiar inconștient: Cartea nu a fost în niciun sens a lui, nici gândurile, nici limbajul, nici stilul: *totul* a fost de la Dumnezeu, iar Profetul n-a fost decât o peniță ce înregistrează.”¹ Aceasta se distinge de perspectiva creștină asupra naturii inspirației Bibliei. Creștinii înțeleg că, deși Dumnezeu a *insuflat* autorii Scripturii ca să transmită gândurile și cuvintele Lui, fiecare autor în parte a adus Scripturilor propriul stil și propria personalitate. Dumnezeu a folosit agenți umani ca vase ale Sale, dar nu i-a călcat în picioare. După cum vom vedea, nu aceasta a fost maniera revelațiilor lui Mahomed.

¹W.H.T. Gairdner, *The Reproach of Islam* (Foreign Mission Committee of the Church of Scotland, 1911), pag. 158.

Karen Armstrong, scriitoare populară și empatică cu islamul și cu Mahomed, relatează următoarele despre maniera în care a avut loc întâlnirea inițială dintre Mahomed cu ceea ce musulmanii cred a fi fost îngerul Gabriel (Jibril), în Peștera din Hira:

Mahomed a fost smuls din somn în peștera din munți și s-a simțit copleșit de o prezență divină devastatoare. Mai târziu, a explicat această inefabilă experiență spunând că un înger îl învăluisese într-o terifiantă îmbrățișare până când a simțit că suflarea îi era împinsă cu forța afară din trup. Îngerul i-a dat următoarea poruncă tăioasă: „*Iqra!*” „Recită!” Mahomed a protestat că nu poate recita; el nu era un *kahin*, unul dintre profetii extatici ai Arabiei. Dar, a spus el, îngerul pur și simplu l-a cuprins din nou în îmbrățișarea lui până când, chiar în clipa când crezuse că nu mai putea îndura, s-a trezit că i se revarsă pe gură cuvintele de inspirație divină ale unei noi scripturi.²

În mod eronat, însă, Armstrong nu menționează că Mahomed a început să recite abia după ce „îngerul” l-a strangulat a treia oară, cerându-i să recite.³ Întâlnirea aceasta contrastează izbitor cu natura blândă a întâlnirilor angelice și divine pe care le regăsim pe paginile Bibliei, unde îngerii (sau Domnul Însuși) își încep conversațiile aproape întotdeauna cu reconfortanta expresie: „Nu te teme!” (Geneza 15:1; 26:24; 46:3; Daniel 8:15-19; 10:12, 19; Matei 28:5, 10; Luca 1:13, 26-31; 2:10; Apocalipsa 1:17).

N-ar trebui să ne surprindă, deci, să aflăm că, după terifianta și violenta întâlnire cu spiritul din peșteră, Mahomed credea că era posedat de demoni. Mahomed a devenit atât de tulburat încât a început să aibă gânduri sinucigașe. Din traducerea lui Guillaume a faimoasei biografii timpurii a lui Mahomed, *Sirat-Rasul*, aparținând lui Ibn Ishaq, citim:

Așadar, eu [Mahomed] am citit-o, iar el [Gabriel] a plecat de la mine. Și m-am trezit din somnul meu și era ca și

²Armstrong, *Muhammad*, pag. 46.

³Guillaume, *Life of Muhammad*, pag. 106.

când cuvintele acestea îmi erau scrise în inimă... Acum, niciuna dintre faptele lui Dumnezeu nu-mi era mai odioasă decât un poet [extatic] sau un om demonizat: nu mă puteam nici uita la ele. M-am gândit: „Vai de mine, sunt poet sau posedat – să nu zică Quarrysh [un trib din vremea lui Mahomed] așa ceva despre mine! Mă voi urca pe culmea muntelui și mă voi arunca de acolo, ca să mor și să-mi capăt liniștea.” Așadar, am pornit într-acolo și, apoi, pe când mă aflam la jumătatea drumului, am auzit un glas din cer spunând: „O, Mahomed! Tu ești apostolul lui Dumnezeu, iar eu sunt Gabriel.”⁴

Referința la „poet sau posedat” provine de la ideea că arabii contemporani cu Mahomed credeau că poezii își creau poezia sub inspirația demonilor. At-Tabari, unul dintre cei mai respectați istorici timpurii ai islamului, afirmă: „Arabii pre-islamici credeau în demonul poeziei și considerau că un poet mare era inspirat în chip nemijlocit de demoni...”⁵

După teribila experiență, Mahomed s-a întors acasă la soția lui, Khadija, într-o stare de adâncă tulburare.

Atunci, apostolul lui Allah s-a întors cu Inspirația, iar mușchii gâtului îi zvâcneau de groază până când a intrat în casă la Khadija spunând: „Acoperă-mă! Acoperă-mă!” Ea l-a acoperit până când i-a trecut frica și apoi el a zis: „O, Khadija, ce se întâmplă cu mine?” Apoi, i-a povestit tot ce pățise și a spus: „Mi-e teamă să nu mi se întâmple ceva rău.”⁶

Dar nu doar Mahomed suspecta o sursă demonică pentru revelațiile lui; este limpede că și mulți dintre contemporanii săi socoteau că experiențele sale revelatorii erau demonice și că era posedat de demon:

„Și totuși, ei îi întorc spatele și spun: «Pregătit [de alții], un om posedat!»», (Sura 44:14; Yusuf Ali)

⁴Ibid.

⁵At-Tabari, *The History of at-Tabari*, vol. 9, pag.167, nota 1151.

⁶Sahih Bukhari, vol. 6, cartea 60, nr. 478.

Și spun: „Ce? Să ne lepădăm de zeii noștri de dragul unui poet îndrăcit?” (Sura 37:36; Yusuf Ali)

După câte s-ar părea, a fost nevoie ca Allah să vină în apărarea lui Mahomed și să răspundă criticilor săi în însuși cuprinsul Coranului:

Nu, compatriotul vostru [Mahomed] nu a înnebunit. El l-a văzut [pe Gabriel] clar la orizont. El nu se împotrivescete secretelor nevăzutului, iar aceasta nu este rostirea unui diavol blestemat. (Sura 81:22-25)

Aceasta [Coranul] nu este vorbire de poet: Mică vă este credința! Nu este divinația unui prezicător: Cât de puțin gândiți! Este descoperire de la Domnul Universului. (Sura 69:41, 42)

Mulți erudiți au ajuns să fie convinși că Mahomed era ori epileptic, ori posedat de un demon, ori amândouă.⁷ Dacă studiem natura experiențelor sale revelatorii și citim comentariile contemporanilor săi, lucrul acesta nu surprinde câtuși de puțin. De fapt, după ce a discutat câteva dintre manifestările fizice specifice experiențelor lui Mahomed, John Gilcrest, un autor creștin sud-african și o autoritate în materie de islam, și-a finalizat analiza diverselor fenomene fizice ce au însoțit experiențele revelatorii ale lui Mahomed astfel:

Ar trebui punctat faptul că bărbații pot fi supuși unui tip diferit de atac cerebral care seamănă foarte mult cu epilepsia. În timpul vieții lui Isus, a fost adus la El un băiețel care era „epileptic” (Matei 17:15) și suferea de o formă extremă de epilepsie (se prăbușea deodată la pământ, avea convulsii și nu putea vorbi). Nu încapă îndoială, însă, că această epilepsie nu era indusă în mod natural, ci demonic, întrucât toate cele trei consemnări ale incidentului (în Matei 17, Marcu 9 și Luca 9)

⁷Gilcrest, *Jesus to the Muslims*. O versiune online intitulată *Muhammad and the Religion of Islam* este disponibilă la <http://answering-islam.org.uk/Gilchrist/Vol1/3b.html>. De asemenea, pentru o discuție despre activitatea demonică din viața lui Mahomed, vezi articolul „Mahomed și demonii”, de Silas, la <http://www.answering-islam.org/Silas/demons.htm>.

declară că Isus a scos un duh necurat din copil și a vindecat băiatul. Fără a emite vreo judecată la adresa lui Mahomed, se cuvine totuși să spun că oricine este supus unor influențe oculte ar putea tot atât de bine să afle că, din când în când, apar convulsii similare crizelor epileptice, care, în loc să cauzeze o pierdere a memoriei, pot avea efectul invers, lăsând impresii puternic induse în mintea recipientului. Peste tot în lume, misionarii au relatat cazuri de această natură. Până în zilele noastre, astfel de fenomene nu sunt deloc neobișnuite în rândul extaticilor și misticilor orientali, fiind raportate în număr considerabil.⁸

Așadar, în timp ce apostolul Petru descrie experiența autorilor Scripturilor biblice vorbind despre niște oameni care „au vorbit de la Dumnezeu” după cum au fost „mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21), experiența lui Mahomed a fost mult mai directă, extatică și întunecată. Este important să notăm că niciunul dintre profetii biblici nu s-a îndoit vreodată de sursa revelațiilor lui. Experiența lui Mahomed a fost de departe mai similară experienței unui spiritist sau a unuia care ia legătura cu spiritele decât celei a unui profet biblic.

ALTE FENOMENE STRANII

Întâlnirile înspăimântătoare de factură spirituală ale lui Mahomed nu s-au sfârșit odată cu aceste exemple. Cu altă ocazie, Mahomed a fost „vrăjit”, timp în care a crezut că întreține relații sexuale cu soțiile lui, fără ca în realitate să fie așa. Guillaume notează că un erudit musulman susține că vraja a durat un an întreg. Acest episod din viața lui Mahomed este documentat temeinic în tradițiile sacre ale islamului:

Aisha [una dintre soțiile lui Mahomed] povestea: Apostolului lui Allah i s-au făcut vrăji, astfel încât credea că avea relații sexuale cu soțiile lui, când, în realitate, nu avea.⁹

⁸Ibid. (Gilcrest).

⁹Sahih Buhkari, vol. 7, cartea 71, nr. 660.

Această porțiune absolut bizară din viața lui Mahomed ar trebui să fie motiv de șovăire pentru toți cei ce ar putea să-l considere pe Mahomed un adevărat profet al lui Dumnezeu – darămite cel mai mare dintre toți profetii, după cum pretind musulmanii. Nu se poate conchide decât că, pentru a fi căzut într-o stare atât de amăgitoare, Mahomed era ori posedat demonic, ori grav bolnav, ori și una, și alta. În lumina aparițiilor oculte care au definit primele experiențe „revelatorii” ale lui Mahomed, concluzia nu este greu de atins pentru oricine posedă vreo urmă de discernământ spiritual autentic. Firește, contrastul de aici este izbitor dacă ne uităm la viața lui Isus, care, în loc să se afle sub vreo influență demonică, a eliberat pe mulți dintr-o astfel de opresiune.

CONCLUZIE

Ca evaluare finală, vedem că revelațiile lui Mahomed – semințele din care a răsărit islamul – au început în mijlocul unei întâlniri violente și întunecate cu o formă de ființă spirituală, în Peștera din Hira. Am mai văzut și că viața lui Mahomed a avut perioade fie de amăgire semnificativă, fie de opresiune spirituală strigătoare la cer. Observați această dimensiune a vieții lui Mahomed pe măsură ce dezvoltăm tema mai amplă a acestei cărți. De asemenea, în efortul de a discerne prima sursă spirituală a islamului, este esențial să sesizăm nu doar natura întunecată a seminței de început, ci și, cu atât mai mult, viziunea finală asupra viitorului – fructul ei adus la deplina maturitate – pentru că revelațiile demonice și anti-biblice care își au obârșia în Peștera din Hira culminează cu omorârea evreilor, a creștinilor și a altor nemusulmani din lume până la cel din urmă.

SPIRITUL ANTICRISTIC AL ISLAMULUI

Dacă până acum am discutat despre persoana propriu-zisă a lui Anticrist, trebuie să știm că Biblia vorbește și despre *un duh al lui Anticrist*. Dincolo de acea referință directă din Biblie la *Anticrist*, mai sunt alte patru dăți când apostolul Ioan folosește cuvântul într-un sens mai general. De fiecare dată o face cu referire la un anumit duh. Acest duh se definește prin negarea unor aspecte foarte specifice ale naturii lui Isus și ale relației Sale cu Dumnezeu Tatăl. Redau mai jos versetele care descriu duhul lui Anticrist:

...și orice duh care nu mărturisește pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum. (1 Ioan 4:3)

Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl. (1 Ioan 2:22-23)

Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată antihristul! (2 Ioan 1:7)

Din aceste versete, aflăm că anticristul este un duh identificat ca fiind „mincinos” și „amăgitor” și care neagă, în mod specific, următoarele:

1. Că Isus este Cristosul/Mesia (salvatorul/mântuitorul lui Israel și al lumii).
2. Pe Tatăl și pe Fiul (Trinitatea sau faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu).

3. Că Isus a venit în carne și oase (înruparea – faptul că Dumnezeu S-a făcut om).

SPIRITUL ANTICRISTIC AL ISLAMULUI

Religia islamului, mai mult decât orice altă religie, filosofie sau sistem de credințe, se încadrează în descrierea spiritului lui Anticrist. Ea are ca prioritate de prim rang negarea tuturor celor trei puncte privitoare la Isus și la relația Lui cu Tatăl. De fapt, putem afirma în mod cinstit că islamul este un răspuns polemic direct împotriva acestor doctrine creștine esențiale. Cât despre punctele enumerate adineauri, însă, musulmanii se vor grăbi să susțină că islamul învață că Isus este cu adevărat Mesia. Dar acesta este, în realitate, doar un tertip. Deși rămâne adevărat faptul că islamul îi reține lui Isus titlul de Mesia, dacă îi cerem unui musulman să definească ce înseamnă de fapt titlul de „Mesia” în islam, definițiile date sunt întotdeauna superficiale și lipsite cu desăvârșire de adevărata substanță mesianică. În islam, Isus este un simplu profet dintr-un lung șir de profeți. Biblic vorbind, însă, rolul lui Mesia presupune, printre altele, faptul că este un salvator de sorginte divină și de rang preoțesc, un izbăvitor și regele iudeilor. După cum am văzut în capitolele anterioare, în loc să-i scape pe ucenicii săi, Isus al musulmanilor îi conduce pe dușmanii Israelului împotriva acestuia și vrea să-i convertească sau să-i omoare pe toți evreii și creștinii. Acesta ar fi echivalentul numirii lui Adolf Hitler drept izbăvitorul lui Israel, în locul lui Moise. Însă apostolul Ioan ne informează că, în ceasul din urmă, va veni un om care va personifica pe deplin spiritul lui Anticrist și va nega multe dintre doctrinele biblice esențiale cu privire la identitatea și misiunea lui Isus. Omul acesta va fi *Anticristul*.

TAWHID ȘI SHIRK

Ca să putem pricepe corect spiritul anticristic al islamului, trebuie să înțelegem mai întâi două doctrine. *Tawhid* se referă la credința în absoluta unicitate a lui Dumnezeu. Islamul aderă la cea mai strictă formă de monoteism unitarian posibilă. În *islam*, *Dumnezeu este cu desăvârșire singur*.

Dar ca să înțelegem *tawhid*, este nevoie să ne între bine-n cap că este mai mult decât o doctrină; în islam, credința în *tawhid* este o

poruncă absolută. Iar dacă azeziunea la *tawhid* este porunca cea mai mare și mai importantă din islam, atunci păcatul cel mai mare este *shirk*. *Shirk* este, în esență, idolatrie. Scrisoarea de informare publicată de o grupare musulmană din Toronto, intitulată „Invitație la islam”, conține o declarație foarte grăitoare care ne ajută să înțelegem exact cum este văzut *shirk* de către musulmani:

Omucidere, viol, molestarea copiilor și genocid. Toate acestea sunt crime odioase ce se petrec în lume azi. Mulți ar putea crede că acestea sunt cele mai rele infracțiuni care ar putea fi comise vreodată. Dar există ceva ce întrece toate aceste ticăloșii puse laolaltă: este crima lui *shirk*.¹

Ca atare, mulți musulmani consideră că a crede în Trinitate sau a-I atribui lui Isus un caracter divin se numără printre cele mai mari păcate imaginabile. De fapt, a crede în aceste doctrine creștine esențiale este mai mult decât un păcat; *este cea mai haină dintre toate ticăloșiile!* În mintea musulmanului, *shirk* se referă nu doar la credințele politeiștilor sau ale păgânilor, ci și la doctrinele esențiale istorice ale credinței creștine. Vom examina aceste trei doctrine esențiale și modul specific în care islamul le neagă.

ISLAMUL NEAGĂ CALITATEA DE FIU A LUI CRISTOS

Religia islamului are drept credință fundamentală o tăgăduire directă a lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu. Această negare se găsește de mai multe ori în Coran:

În blasfemie se află aceia care zic că Dumnezeu este Cristos, fiul Mariei. (Sura 5:17; Yusuf Ali)

Ei spun: „Dumnezeu a născut un fiu!” – Slava să fie a Lui! El este suficient sieși! Ale Lui sunt toate lucrurile din ceruri și de pe pământ! Nu aveți nicio garanție pentru aceasta! Spuneți voi despre Allah ceva ce nu cunoașteți? (Sura 10:68; Yusuf Ali)

¹<http://www.troid.org/articles/islaamicinfo/Islaamingeneral/shirk/theultimatecrime.htm>.

Ei au spus: „Cel Prea Îndurător a născut un fiu!” Crasă blasfemie ați rostit! Cerurile sunt pe cale să se clatine, pământul să se rupă în bucăți, iar munții, să se surpe. Pentru că ei pretind că Cel Prea Îndurător a născut un fiu. Nu este potrivit pentru Cel Prea Îndurător să aibă un fiu. (Sura 19:88-92; Rashad Khalifa)

Creștinii îl numesc pe Cristos, fiul lui Allah. Este o vorbă din gura lor; [în aceasta] ei nu fac decât să imite ceea ce ziceau necredincioșii din vechime. *Blestemul lui Allah să cadă peste ei: cât sunt de amăgiți și de departe de Adevăr!* (Sura 9:30; Yusuf Ali, sublinierea adăugată)

Coranul rostește un blestem asupra celor ce cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Oamenii care spun asemenea lucruri rostesc „blasfemii crase” și sunt asemănați cu „necredincioșii” sau infidelii. Fără îndoială, deci, în această privință, islamul este un sistem religios anticristic. Vă amintiți comentariile lui Jim Hacking, din Capitolul 1? Acesta era un preot în formare care s-a convertit la islam. „Lucrul cu care întotdeauna am rezonat este că există un singur Dumnezeu, nu are egali și *nu are nevoie de un fiu care să vină să facă treaba în locul lui.*” Islamul vrea să creeze o formă acceptabilă de închinare monoteistă, însă nu numai că lasă pe din afară aspectele esențiale ale unei relații mântuitoare cu Dumnezeu, ci și confruntă aceste lucruri în mod direct și le consideră a fi formele cele mai înalte de blasfemie. „Departate de Dumnezeu să aibă un fiu!” Aceste cuvinte înconjoară pereții interiori ai Moscheii de pe Domnul Stâncii din Ierusalim – însăși locația în care, secole de-a rândul, evreii, poporul lui Dumnezeu, s-au închinat în Templul lor, în așteptarea lui Mesia al lor. Tot acesta este și locul din care Isus, *Fiul lui Dumnezeu* și Mesia al evreilor, va conduce, într-o bună zi, pământul întreg. Islamul a construit un monument de sfidare supremă a acestei realități viitoare.

ISLAMUL NEAGĂ TRINITATEA

Islamul extinde acuzația de blasfemie și asupra celor ce cred în Trinitate:

Blasfemie rostesc cei ce spun: Allah este unul din trei, într-o Treime: căci nu există alt dumnezeu decât Unul,

Allah. Dacă nu se dezic de vorba lor [de blasfemie], fără doar și poate o cumplită pedeapsă va cădea peste blasfemiatorii din mijlocul lor. (Sura 5:73; Yusuf Ali)

Așadar, credința în Trinitate este definită și ea drept blasfemie. Dar care este „cumplita pedeapsă” ce va cădea asupra celor ce cred aceste lucruri?

Ei bine, după cum am văzut în capitolele precedente, mulți musulmani, în mod ironic, așteaptă și ei o versiune proprie a lui Isus care să se întoarcă și să-i omoare pe acești „creștini trinitarieni politeiști”.

Iar Coranul nu se oprește la negarea faptului că Isus este Fiul lui Dumnezeu sau că Dumnezeu există în sânul unei Trinități.

ISLAMUL NEAGĂ CRUCEA

Cu ochii în lacrimi, apostolul Pavel i-a avertizat pe filipeni că sunt „mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Cristos” (Filipeni 3:18). N-ar trebui să ne surprindă, deci, că islamul neagă și evenimentul central din toată istoria răscumpărării: răstignirea lui Isus. Vorbind despre evreii din vremea lui Isus, Coranul spune:

Asta au spus ei [lăudându-se]: „Noi L-am omorât pe Isus Cristos, fiul Mariei, solul lui Allah”; dar nu L-au ucis, nici nu L-au răstignit, ci așa a fost făcut să li se înfățișeze lor, iar cei ce au altă părere în această privință sunt plini de îndoieli, lipsiți de o cunoaștere [certă], urmând doar o presupunere, căci cu siguranță ei nu L-au ucis: Nu, Allah L-a ridicat la sine; iar Allah este înălțat în putere, înțelept. (Sura 4:157-158; Yusuf Ali)

Erudiții islamici avansează teorii conflictuale pe seama a ce s-a întâmplat mai precis cu Isus. (În mod ironic, în această privință ei sunt aceia ce „urmează doar o presupunere”).

În ciuda incapacității musulmanilor de a ajunge la o formă de consens asupra a ceea ce s-a întâmplat cu Isus, cel puțin asupra unui lucru sunt cu toții foarte învoiați: *Isus nu a fost răstignit!* Pasajul acesta din Coran lămurește cel puțin atâta lucru.

CUM ÎI AFECTEAZĂ SPIRITUL ANTICRISTIC AL ISLAMULUI PE MUSULMANI?

Vedem, aşadar, că islamul neagă foarte specific și deliberat toate cele trei doctrine despre care apostolul Ioan spune că vor fi negate de spiritul lui Anticrist. Coranul nu numai că nu se mulțumește să nege aceste doctrine, ci exprimă și un profund dispreț față de ele, mergând până acolo încât îi blestemă pe cei ce cred aceste lucruri, sub acuzația de blasfemie crasă. Dar atunci, cum îi afectează aceste atitudini ale Coranului pe musulmani? Poate că declarația aceasta va părea puternică, dar în toți anii pe care i-am petrecut în cercetare, în dialog între credințe și în conversații ocazionale cu necreștini, cele două grupuri pe care le-am auzit cu urechile mele exprimând cel mai mare dispreț și cea mai mare batjocură față de Evanghelie au fost sataniștii și musulmanii. (Da, credeți sau nu, am avut câteva conversații realmente pasionate cu mai mulți sataniști.) Acum, dați-mi voie să afirm răspicat că nu încerc în niciun fel să-i asemăn pe toți musulmanii cu sataniștii. Am întâlnit mulți musulmani minunați și decenti care nu ar da glas niciodată vreunei forme de crasă lipsă de respect față de doctrinele creștine, chiar dacă în secret ar nutri astfel de sentimente. Dar vorbesc în tot adevărul spunând că, în experiența mea, când am fost martor la atacuri împotriva mesajului Evangheliei, doar sataniștii și musulmanii au exprimat un nivel atât de ridicat de dezgust veninos.

Deși există multe religii și sisteme de credință care nu sunt de acord cu doctrinele creștinismului – iar multe dintre acestea nici măcar nu cred în Dumnezeu – doar islamul îndeplinește rolul unei religii ce există pentru a tăgădui convingeri creștine de esență. Și, firește, urmând îndemnul Coranului, cele trei doctrine atacate și batjocorite cel mai grav și mai des de către musulmani sunt doctrina Trinității, a întrupării divine și a jertfei ispășitoare/răstignirii lui Isus. De curând, am văzut pe Internet, în cadrul unei discuții de grup, o sugestie de autocolant pentru mașini venind din partea unui musulman. Pe acesta scria: „Culmea nebuniei divine: Dumnezeu a murit pe o cruce ca să-Și salveze propria creație de urgia Lui.” Un prieten musulman ține morțiș să-L numească pe Isus „un sandwich dumnezeu-om”. Am îndurat nenumărate acuzații cum că, crezând în Dumnezeul creștin

istoric, nu sunt cu nimic mai bun decât un închinător la idoli, un păgân și un politeist. De multe ori, mi s-a spus că doctrina jertfei ispășitoare a lui Isus este tot atât de arhaică și păgână pe cât este un sacrificiu uman adus vreunui soi de „zeu vulcan”. Am fost acuzat că cred într-un Dumnezeu care este un „abuzator sadic de copii”. Am văzut încercări de a asemăna moartea lui Isus pe cruce cu detonarea sinucigașă a unei bombe. Am îndurat până și batjocorirea Dumnezeului creștin cu eticheta de „vampir însetat de sânge”.

Dacă ești creștin și Îl iubești pe Dumnezeu, sunt convins că aceste afirmații îți îngreunează sufletul tot atât cât mă mâhnesc pe mine și îmi cer iertare pentru că le reiau aici. Nu redau aceste atacuri câtuși de puțin cu scopul de a provoca sentimente negative față de musulmani. Vă rog, nu nutriți asemenea sentimente! Motivul pentru care vă povestesc aceste exemple este ca să vă fac cunoștință cu nerușinatul spirit al lui Anticrist ce sălășluiește în religia islamului și pe care îl manifestă, tocmai de aceea, mulți musulmani. N-ar trebui să fim surprinși, deci, să aflăm că una dintre descrierile lui Anticrist este că se va da în vânt după rostirea de mari blasfemii împotriva Dumnezeului Bibliei:

Împăratul va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor. (Daniel 11:36)

El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt. (Daniel 7:25)

Coranul însuși exprimă asemenea blasfemii. Ca unul care mă aflu într-un dialog neîntrerupt cu numeroși musulmani din toată lumea, pot depune mărturie că spiritul anticristic nerușinat pe care l-am văzut exprimat în pasajele citate adineauri din Coran înflorește adesea într-un dispreț fățiș și într-o sfidare extremă nu doar față de credințele creștine, ci și la adresa creștinilor. Deși nu se întâmplă întotdeauna așa, ar trebui oare să ne surprindă că musulmanii se dezlănțuie împotriva celor pe care Coranul îi blestemă numindu-i blasfemiatori infideli și idolatri?

Și dacă tot suntem realiști, ar trebui să ne așteptăm ca viitorul islamului să aparțină acelor musulmani care se identifică cu disprețul

Coranului față de creștini sau celor ce arborează o atitudine amiabilă în ciuda blestemelor cuprinse în propria lor carte sfântă?

Cât despre dilema dacă islamul este sau nu, în mod specific, *acel* sistem anticristic pe care îl prezice Biblia, nu poate exista îndoială că acesta, religia numărul doi din lume, având rata cea mai mare de creștere, este și a fost încă de la început chintesența spiritului anticristic însuși, asupra căruia ne-a pus în gardă apostolul Ioan.

URA STRĂVECHE A ISLAMULUI FAȚĂ DE EVREI

Deși islamul prevede ziua când creștinii și evreii se vor converti la islam *en masse*, narațiunea islamică privitoare la sfârșitul lumii operează o distincție între destinul final al creștinilor și între cel al evreilor. În versiunea islamică a zilelor din urmă, vedem că toți creștinii fie vor accepta islamul, fie vor fi omorâți. Categoriec, cu ochii pironiți la această imagine finală, este imposibil să afirmăm că islamul are vreo afinitate reală pentru creștini sau creștinism. Dar când analizăm învățătura și tradițiile islamice referitoare la evrei, deslușim cu înfrigurare sentimentul că unicul destin pe care islamul îl rezervă evreilor este acela al unui absolut și total măcel. Vedem în tradițiile islamice o ură înverșunată și din cale-afară de îndărătnică față de evrei, aproape identică cu ideologia exprimată prin nazism. Coranul și tradițiile islamice sprijină pe deplin și cultivă această ideologie a urii. De pildă, vorbind de evrei, Coranul spune:

Între ei și noi [Allah] a așezat dușmănie și ură până în Ziua Judecării. Ori de câte ori ei aprind focul războiului, Allah îl stinge; dar ei se căznesc [fără încetare] să pricinuiască rău pe pământ. Iar Allah nu-i are la inimă pe aceia care fac rău. (Sura 5:64; Yusuf Ali)

Versetul acesta ne lămurește că va exista „dușmănie și ură” față de evrei până la sfârșitul erei acesteia. Și cam până aici le-a mers celor ce pretind că disprețul Coranului față de evrei se limitează doar la incidentele istorice specifice din cariera lui Mahomed. Coranul nu doar că îi portretizează pe evrei ca fiind cei ce încep războaie și umplu pământul de rele, ci susține și că Allah a fost atât de dezgustat de ei încât i-a blestemat și i-a prefăcut pe mulți dintre ei în „maimuțe și porci”, atribuindu-le „rangul” cel mai de jos în rândul oamenilor:

Când în insolența lor au încălcat [toate] interdicțiile, le-am spus: „Fiți maimuțe, disprețuiți și respinși.” (Sura 7:166; Yusuf Ali)

Aceia care și-au atras asupra lor blestemul și mânia lui Allah, dintre care pe unii i-a prefăcut în maimuțe și porci, aceia ce se închină răului – aceștia sunt [de multe ori] mai răi în rang și mult mai departe de cărarea cea dreaptă! (Sura 5:60; Yusuf Ali)

Și bine i-ați cunoscut pe aceia dintre voi care au păcătuit în privința Sabatului: Le-am spus: „*Fiți maimuțe, disprețuiți și respinși.*” (Sura 2:65; Yusuf Ali, sublinierea adăugată)

În rândul musulmanilor mai antisemiți și mai vocali, aceste versete au devenit preferatele absolute. Walid Shoebat, fost musulman, a crescut în teritorii palestiniene. Rememorând o excursie școlară la grădina zoologică din Ierusalim, pe când era copil, Walid povestește: „Profesorul islamic obișnuia să ne spună: «Gorila a fost la origine evreu.» Acum mă uit în urmă și mă gândesc că asta învață nazismul – în forma lui cea mai rea. Asta se învață pretutindeni în Orientul Mijlociu.”¹ În timp ce nazismul numea evreii „scursori” subumane pentru a-și justifica tratamentele inumane aplicate evreilor, lumea musulmană urmează exemplul Coranului dezumanizând rasa evreiască.

Acum, în acest punct, apologetul musulman întreprinzător se va grăbi să mă combată susținând că, deși multe versete din Coran înfățișează evreii în această manieră negativă, sunt și altele care vorbesc despre ei în termeni mai pozitivi. Adevărat, dar în același timp înșelător. În cartea sa extrem de informativă, *Islam and the Jews* [Islamul și evreii], Mark A. Gabriel, fost imam musulman și profesor de istorie islamică la prestigioasa Universitate Al-Azhar din Cairo, abordează această înțelegere greșită a dispoziției islamului față de evrei. Gabriel explică faptul că, în acord cu teologia islamică, acele versete din Coran ce par a fi „drăguțe și amabile” față de evrei sunt

¹Walid Shoebat într-un interviu radiofonic cu Joseph Farah, disponibil online la www.shoebat.com.

înțelese a fi fost anulate (*mansookh*) de versetele revelate lui Mahomed mai târziu în cariera sa „profetică”. Asta pe baza ideii de „revelație progresivă” din islam, potrivit căreia, în cazul versetelor aparent contradictorii, revelațiile mai noi încredințate lui Mahomed le neagă sau le anulează pe cele mai vechi. Aceasta este o doctrină consolidată și bine înțeleasă în islam, numită *nasik*.² Multe copii ale Coranului includ chiar și o diagramă la sfârșit care enumeră versetele care sunt mai vechi și pe cele mai noi, pentru ca musulmanii să știe care sunt anulate și care rămân valabile. Din cauză că versetele inflamatorii și agresive față de evrei cad în categoria celor mai noi, ele anulează orice ton care ar fi putut părea mai împăciuitoare. Înțelegerea aceasta este încetățenită în lumea islamică.

Urmărind rădăcinile și dezvoltarea antisemitismului în islam, vedem că, din nefericire, acesta nu se limitează la Coran, ci mai degrabă pare a-și găsi o expresie chiar mai deplină în infamul hadith despre măcelărirea finală a evreilor. Am citat deja această tradiție, în mai multe rânduri, dar o voi relua o ultimă dată aici:

[Mahomed a spus]: Ceasul din urmă nu va veni până când musulmanii nu se vor lupta cu evreii, iar musulmanii îi vor omorî, până acolo încât evreii se vor ascunde după o piatră sau după un copac, iar piatra sau copacul va spune: *Musulmane, sau slujitor al lui Allah, în dosul meu se află un evreu; vino și curmă-i viața*; dar copacul Gharqad nu va spune așa, căci este copacul evreilor.³ (sublinierea adăugată)

Această credință apocaliptică a unei viitoare lupte cu Israelul și omorârea tuturor evreilor este adânc încetățenită între musulmani. Și să nu uităm că aceste tradiții antisemite și aceste versete din Coran datează de mai bine de o mie de ani. Aceste tradiții islamice sacre ale unui măcel final al tuturor evreilor nu pot fi atribuite conflictului actual cu statul Israel. Deși azi mulți încearcă să arunce vina pentru dușmănia musulmanilor față de evrei în exclusivitate în cărca sionismului și a așa-zisului abuz „nazist” al victimizațiilor și asuprițiilor

²Gabriel, *Islam and the Jews*, pag. 46-49.

³Sahih Muslim, cartea 041, nr. 6985.

de palestinieni, pur și simplu nu se poate face asta cu onestitate și în cunoștință de cauză. Ostilitatea islamului față de evrei a existat încă de la începuturile sale. NU este un fenomen nou. Iar astăzi islamul și lumea musulmană sunt, incontestabil, cea mai importantă forță antisemită de pe pământ. Palestiniienii, în particular, folosesc un șablon apocaliptic antisemit ca bază pentru multe din acțiunile pe care le întreprind față de Israel și față de evrei.

Deși acest șablon este, de fapt, unul dintre primii factori ce alimentează actualul conflict din Israel, este și factorul cel mai adesea trecut cu vederea de către observatorii seculari, care își dau silințele să judece prezentul conflict pe baza unei echivalențe morale. Următoarele citate sunt, toate, traduceri ale unor porțiuni de predici din ultimii ani, rostite de Sheikh Ibrahim Madhi, cel numit oficial imam al Autorității Palestiniene. Observați coplesitorul apel la versetele și tradițiile discutate anterior, care sunt folosite pentru a justifica și a întreține ura față de evrei:

Noi, națiunea palestiniană, *soarta hărăzită nouă de Allah este să fim avangarda în războiul contra evreilor până la învierea morților*, după cum spunea profetul Mahomed: „Învierea morților nu va veni până când nu veți lupta cu evreii și îi veți omori...” Noi, palestinienii, suntem avangarda în acest demers și în această campanie, fie că vrem sau nu... (sublinierea adăugată)

O, frații noștri arabi... O, frații noștri musulmani... Nu lăsați palestinienii singuri în războiul contra evreilor... chiar dacă noi am fost hotărâți a fi avangarda... Ierusalim, Palestina și Al Aksa [Muntele Templului], țara pe care Allah o binecuvântă și zonele împrejmuitoare vor rămâne centrul bătăliei dintre Adevăr și Minciună, dintre evrei și ne-evrei, pe această țară sacră, indiferent de câte acorduri se semnează, indiferent de câte tratate și învoieli se ratifică. Fiindcă Adevărul se află în Coran, după cum atestă și cuvintele profetului Mahomed, că bătălia decisivă se va da la Ierusalim și în împrejurimile sale: „Învierea morților nu va veni până când nu veți face război cu evreii...”

Bătălia cu evreii va veni cu siguranță... victoria decisivă a musulmanilor vine fără urmă de îndoială, iar profetul a vorbit despre [ea] în mai multe hadith-uri, iar Ziua Judecății nu va veni fără victoria credincioșilor [musulmanilor] asupra descendenților maimuțelor și porcilor [evreii] și fără anihilarea lor.⁴

O, Allah, acceptă martirii noștri în cerurile cele mai înalte... O, Allah, arată-le evreilor o zi neagră... O, Allah, anihilează evreii și pe sprijinatorii lor... O, Allah, înalță steagul jihad-ului de la un capăt la altul al țării...⁵

Așadar, în timp ce lumea așteaptă și crede cu înfocare într-o coexistență pașnică a poporului evreu cu cel palestinian, imamii, autoritățile religioase ale poporului palestinian, cu susținerea și acordul deplin al conducerii politice, bat fără încetare tobele „războiului final”, al măcelăririi finale a evreilor.

STRĂVECHEA URĂ A LUI SATAN FAȚĂ DE EVREI

Comparând spiritul islamului cu cel pe care îl vedem manifest sub domnia lui Anticrist și a prorocului mincinos, găsim în amândouă aceeași ură străveche împotriva poporului evreu. Această ură străveche își are obârșia în Satan însuși. Din ziua în care Dumnezeu Și-a arătat favoarea față de poporul evreu, Satan a turbat de mânie împotriva lor. Principalele vehicule pe care le-a folosit au fost mai multe imperii mondiale mari. Acestea sunt imperiile „fiară” pe care le-am discutat în Capitolul 10. Peste tot în Biblie, citim despre încercările lui Satan de a extermina sau de a persecuta poporul evreu:

1. Prin Faraon, împăratul Egiptului, când acesta a poruncit omorârea fiecărui copil evreu de sex masculin (Exodul 1:5-22).
2. Prin Salmanasar, împăratul Asiriei, când acesta a cucerit partea de nord a împărăției lui Israel și a luat cu sine și a împărățiat

⁴Palestinian Media Watch, Studii despre cultura și societatea palestiniană, de Itamar Marcus, disponibil online la www.pmw.org.il.

⁵Middle East Media Research, predica de vineri la postul TV Palestinian Authority, 17 aprilie 2002, Imam Sheikh Ibrahim Mahdi la Moscheea 'Ijlin din orașul Gaza, www.memri.org/bin/articles.cgi?Page=archives&Area=sd&ID=SP37002.

- zece dintre cele douăsprezece triburi în exil (2 Împărați 17:5-6).
3. Prin Nebucadnețar, împăratul Babilonului, când acesta a atacat Ierusalimul, capitala împărăției sudice a Iudeei, și a dus restul evreilor în exil (2 Împărați 24:10-16).
 4. Prin Haman, bărbatul numit al doilea om din imperiu, după împăratul Imperiului Medo-Persan, când acesta a încercat să poruncească omorârea tuturor evreilor din imperiu (Estera 3:9).
 5. Prin Antiohus Epifanes, conducătorul grec al Siriei, când acesta a asediat Ierusalimul în ceea ce istoricul evreu Josephus a descris a fi fost unul dintre cele mai sângeroase asedii din istoria Israelului (Daniel 8:23-25; 1 Macabei 1-6).⁶
 6. Prin Titus, împăratul roman care a atacat și capturat Ierusalimul, omorând peste 1,1 milioane de evrei și înrobind mai mult de 97.000 (*Wars of the Jews*, VI, ix, 3).
 7. Prin diverse imperii islamice și creștine, pe care nu putem să le trecem sub tăcere. Până și creștinismul (chiar dacă într-o formă pervertită) a fost *departe* de inocență în istoria însângeraată a poporului evreu.
 8. Prin Hitler, *Führer* al Germaniei, care a ucis peste 6 milioane de evrei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.
 9. Și, în cele din urmă, prin Anticrist și prorocul mincinos și prin viitorul lor imperiu, despre care profeții Zaharia și Ezechiel prezic clar că va ataca Ierusalimul și va omorî două treimi din locuitorii națiunii lui Israel (Zaharia 13:8-9; Ezechiel 38).

Orice persoană cu capul pe umeri trebuie să se oprească în acest punct și să-și pună întrebarea: Cum altfel se explică o istorie atât de consecvent sângeroasă și plină de suferință a unui popor decât printr-o ură inumană, demonică? Cine ar putea instiga un atac atât de întunecat și stăruitor contra unui popor ce reprezintă o fracțiune neînsemnată de unu la sută din populația pământului – indiferent de locul unde trăiește? Cine altcineva dacă nu diavolul însuși? Pentru o minte destupată, istoria poporului evreu de una singură este dovadă că Satan există și că îi urăște pe aceia pe care Dumnezeu îi iubește și pe care îi numește însăși „lumina ochilor Lui” (Zaharia 2:8).

⁶Josephus, *Wars of the Jews*, cartea VI, capitolul V, secțiunea 3.

CONCLUZIE

În istoria naturală, sunt vase care manifestă de bunăvoie ura lui Satan față de poporul evreu. Și, lucru cu atât mai înspăimântător, în textele sacre ale tuturor celor trei religii monoteiste, vedem un alt atac contra evreilor, plasat în viitor, unul mai rău decât toate celelalte ce l-au precedat. În Biblie, pionii lui Satan – Anticristul, prorocul său mincinos și toți cei ce îi urmează – sunt cei care duc la îndeplinire măcelul final. În islam, cei ce săvârșesc aceste atrocități sunt Mahdi, Isus cel musulman și, după cum zice tradiția, „musulmanii credincioși”. Într-adevăr, în această privință, islamul bifează încă o dată una dintre caracteristicile principale ale spiritului lui Anticrist, aceea a unui neostoit spirit antisemit.

MARTIRAJUL ÎN VREMURILE DIN URMĂ

Dacă în *capitolul anterior* am abordat ura concentrată și spiritul criminal al islamului față de poporul evreu, în *capitolul acesta* vom vorbi într-un sens mai general despre persecuția și martirajul la nivel mondial, pe care imperiul lui Anticrist le va pune în mișcare, la sfârșitul veacului, împotriva tuturor celor ce Îl urmează pe Isus sau refuză să se facă musulmani.

DECAPITĂRILE DIN ZILELE DIN URMĂ

În cartea Apocalipsa, *capitolul 12*, apostolul Ioan vede un alai particular de oameni și ne relatează un foarte scurt sinopsis al celor văzute. Îi descrie, în mod specific, pe viitorii martiri ai vremurilor din urmă:

Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. (Apocalipsa 20:4)

Am zăbovit de multe ori îndelung asupra acestui verset. Biblia spune că, în zilele din urmă, decapitarea va fi principala metodă prin care oamenii vor fi martirizați din pricina „mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu”. Este o imagine stranie, dacă stai să ți-o imaginezi. Oare sugerează Biblia o revenire a ghilotinelor în fiecare piață orășenească? Ce anume se va petrece și va avea ca rezultat impunerea la scară largă a decapitării ca mijloc standard de executare a creștinilor? În încercările mele de a-mi imagina natura

vremurilor sfârșitului și cum vor arăta ele, am meditat adesea la acest verset. Și alte pasaje, foarte similare cu acesta, vorbesc despre o viitoare persecuție și o tendință globală de a executa creștinii pentru credința lor în Isus: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omori; veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu” (Matei 24:9).

Aici Isus îi avertizează pe ucenicii Săi că vor fi urâți și, în cele din urmă, dați la moarte ca urmare a identificării lor cu El. Dar apoi urmează o expansiune profetică a acestei predicții. Isus spune că „veți fi urâți *de toate neamurile* pentru Numele Meu”. Isus a prezis în mod specific un element mondial al acestei persecuții viitoare a creștinilor. Următorul pasaj ne oferă un plus de informații:

V-am spus aceste lucruri pentru ca ele să nu fie pentru voi un prilej de cădere. Au să vă dea afară din sinagogi, ba încă va veni vremea când oricine vă va uide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. V-am spus aceste lucruri pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se îplinească, să vă aduceți aminte că vi le-am spus. Nu vi le-am spus de la început, pentru că eram cu voi. (Ioan 16:1-4)

În pasajul acesta din Evanghelia după Ioan, inițial Isus le vorbește ucenicilor Săi în afara unui context strict legat de vremurile din urmă. Mai întâi îi avertizează că, în zilele ce le stau înaintea, ucenicii Lui vor fi dați afară din sinagogi. Această profeție a ajuns la împlinirea ei deplină după ceea ce a devenit cunoscut drept Rebeliunea lui Bar Kochba, în 132-135 AD. În timpul Rebeliunii lui Bar Kochba a avut loc separarea finală dintre biserică și sinagogă. Bar Kochba a fost un fals mesia evreiesc, susținut și aprobat de autoritatea rabinică cea mai înaltă a vremii, și anume de renumitul Rabbi Akiva. În ochii poporului evreu, susținerea de care s-a bucurat Bar Kochba din partea lui Akiva l-a autentificat ca Mesia. Când acesta a condus evreii într-o rebeliune împotriva Romei, toți cei ce nu participaseră au fost considerați trădători ai națiunii evreiești. Evreii care Îl urmau pe Isus, însă, care până atunci frecventaseră cu regularitate slujbele din sinagogi, nu au putut pune umărul la o răzvrătire condusă de cineva pe care îl știau că

este un mesia fals. Urmarea a fost că ucenicii evrei ai lui Isus au fost dați afară *en masse* din sinagogi, împlinind astfel, în secolul al doilea, profeția lui Isus.

Dar în a doua parte a versetului, Isus vorbește despre vremurile din urmă. „De fapt”, continuă El, „vor veni zile când prigonitorii voștri vor face mult mai mult decât să vă dea afară din sinagogă; vă vor ucide.” Aspectul cel mai zăpăcitor și șocant este, însă, în următoarea parte a declarației lui Isus. El spune că cei ce îi vor ucide vor crede că, procedând astfel, îi fac un serviciu lui Dumnezeu. Această parte a versetului este cheia. Cum ar putea să gândească cineva din lumea de azi că Dumnezeu pretinde omorârea unor alte ființe omenești pentru simplul fapt că au altă credință? Este un concept complet străin de mintea celor mai mulți occidentali moderni. Nu, însă, și de istorie. Deopotrivă islamul și creștinismul – catolic și protestant – poartă vina acestui lucru, omorându-i pe aceia ce erau percepuți caeretici și devianți de la singura religie adevărată. Jihadul, Cruciadele, Inchiziția – toate se încadrează în crimă pentru și în numele lui Dumnezeu. Cert este că, în oricare asemenea schimb sângeros, ingredientul absolut necesar ar trebui să fie convingerea fermă că Dumnezeu este de partea cuiva și că El poruncește aceste execuții. Este imposibil să ne imaginăm că oricare sistem de credințe sau filosofie de pe pământ ar putea săvârși asemenea orori, dacă nu ar fi o religie consolidată la nivel mondial. Deși regimurile totalitare sunt, categoric, capabile de așa ceva, versetul acesta precizează că cei ce vor săvârși aceste execuții se vor crede a fi în slujba lui Dumnezeu. Nu, sistemul care va duce la împlinire acest lucru va fi un sistem religios care se consideră administratorul pământesc al vreunei forme de guvernare divină mondială. Trebuie să se vadă a fi singura organizație sau comunitate a lui Dumnezeu de pe pământ. Doar un scenariu de genul acesta poate explica acțiunile despre care citim în aceste versete.

Comparând aceste trei versete, obținem o imagine foarte precisă a chipului pe care îl vor lua persecuția și martirajul în zilele din urmă. Mai întâi, acestea vor fi globale. În al doilea rând, vor necesita un sistem de credințe care se vede ca având un rol guvernamental de sorginte divină pe pământ. În al treilea rând, va implica decapitarea ca principală metodă specifică de execuție. Așadar, avem un sistem religios global care va considera că are o misiune divină pe pământ

și că este autorizat de Dumnezeu să taie capetele celor ce refuză să i se alăture. După cum vom vedea, dintre sistemele religioase existente azi pe pământ, doar religia islamului îndeplinește aceste cerințe.

DECAPITĂRI LA ȘTIRI

La momentul încheierii primului manuscris al acestei lucrări, la sfârșitul lui 2004, se publicau aproape săptămânal știri despre radicali islamici ce decapitau străini și creștini în Irak, Arabia Saudită și alte câteva țări. Acum, patru ani mai târziu, decapitățile continuă să fie o parte normală a vieții în lumea islamică, însă se pare că media occidentală a obosit să le tot raporteze cu același sentiment de șoc pe care îl exprimau cândva. Dezbateră se iscă acum în jurul întrebării dacă această practică este sau nu una cu adevărat „islamică” sau doar una barbară, a câtorva radicali ce încalcă adevăratele principii ale islamului. Între declarațiile publice pe care media occidentală alege să le culeagă se numără obișnuitele denunțări ale unor asemenea incidente ca neavând nimic de-a face cu „adevăratul islam”. În majoritatea cazurilor, media occidentală înghite aceste dezavuări și le retipărește fără multe întrebări. Dar dacă examinăm nu doar tradiția și istoria islamică, ci și sentimentele preluate de „radio șanț” ale acelor musulmani care își fac cunoscute opiniile zilnic, prin mesaje postate pe Internet și pe grupurile de chat, găsim o realitate cu mult diferită. Afișierele islamice de pe Internet dezbat legitimitatea sau ilegitimitatea acestor acțiuni de când au devenit știri de primă pagină. *CBS News* a preluat și el o parte din această sporovăială de pe Internet.

Iar pe forumurile islamice de pe Internet, folosite în mare parte de către radicali, decapitarea a fost un subiect popular în ultimele săptămâni, mulți participanți descriind-o ca fiind metoda „cea mai ușoară” de a omorî un american sau un saudit din familia conducătoare.¹

Singura greșală pe care a comis-o *CBS* este presupunerea că majoritatea celor ce participă și folosesc aceste platforme publice sunt, în fapt, radicali. Eu însumi am participat în mai multe astfel de „comunități” islamice și m-am împrietenit cu mulți musulmani prin

¹*CBS News*, „Cultura decapitării în Arabia Saudită”, 27 iunie 2004.

intermediul unor astfel de grupuri. Mulți dintre cei ce iau parte la aceste forumuri în prezent trăiesc în Statele Unite ale Americii și în Canada și sunt convertiți de la creștinism. În timp ce scriitorul articolului de la CBS presupune că, din cauza naturii barbare a unor asemenea discuții, acești indivizi sunt toți radicali, eu mi-am dat seama că mulți dintre ei pur și simplu își iau în serios credința lor musulmană, după cum eu însumi mi-o iau în serios pe a mea creștină. Deși unii dintre membrii acestor grupuri de discuții par dezgustați și rușinați de creșterea numărului de decapitări, majoritatea copleșitoare pare mult mai concentrată pe probleme doctrinare, precum dacă decapitățile s-au făcut corect sau dacă victimele erau inamici sau părți inocente. Atunci când i s-a dat oportunitatea de a se vâri în vorbă pe această chestiune, într-un articol publicat în *Washington Times*, Sam Hamod, fostul director al Centrului Islamic din Washington, DC, a folosit prilejul nu pentru a condamna decapitățile, ci pentru a face observația că bărbații ce au comis decapitățile din Irak și din alte părți au procedat greșit: „Nu o poți face ca idiotii aceia de la TV. Corect este să crestezi gâtul omului, nu să-i retezi tot capul.”²

DECAPITAREA ÎN ISLAM: EXEMPLUL LUI MAHOMED

Decapitarea nu este defel un fenomen nou în islam. Din cauza dezgustului total al multor occidentali față de această practică, mulți musulmani moderați și apologeți musulmani au lansat în repetate rânduri declarația că decapitarea nu este o practică sancționată oficial de islam. Aceștia pretind că ea sfidează învățăturile de bază ale islamului. Aceste afirmații sunt emise pentru a crea o imagine mai bună a islamului în ochii Occidentului. Din păcate, ele vin ori dintr-o ignoranță vizavi de istoria islamului, ori cu o intenție activă de a induce în eroare. În realitate, după cum vom vedea, *decapitarea este însăși moștenirea islamului*. Decapitarea nu este doar poruncită în Coran ca metodă specifică de a-ți omorî dușmanii, dar a și fost metoda preferată de Mahomed și de mulți dintre urmașii lui.

Atunci când Mahomed și-a început cariera de violență și agresiune, ceata lui de războinici musulmani era relativ puțin numeroasă. Caravanele ce călătoreau dus-întors de la Mecca la Damasc au devenit

²Duin, „Decapitățile permise de Islam”.

țintele ușoare și preferate ale lui Mahomed. Deoarece depindeau de aceste caravane pentru cele trebuincioase traiului lor, după mai multe astfel de atacuri din partea lui Mahomed și a cetei lui de prădători, locuitorii cetății Mecca au fost mai mult decât îngrijorați. În sfârșit, bărbații din tribul lui Quraysh s-au strâns la Mecca cu gând să-l atace pe Mahomed și pe oamenii lui. În această faimoasă bătălie, Bătălia de la Badr, Mahomed și armata lui de novici a obținut o victorie surprinzătoare asupra lui Quraysh. Între cei uciși a fost și Abba Hakam:

Abba Hakam a fost grav rănit, dar încă în viață când Abdullah, slujitorul lui Mahomed, a fugit la el, i-a pus un picior pe grumaz, l-a prins de barbă și a început să-l insulte pe bărbatul rănit de moarte, pe care oamenii săi îl numiseră „părintele înțelepciunii”. Abdullah i-a tăiat capul lui Abba Hakam și l-a dus la stăpânul lui. „Capul dușmanului lui Allah!” a exclamat Mahomed cu voioșie. „Allah! Nu este alt dumnezeu în afară de el!” „Da, nu este altul!” a răspuns Abdullah, azvârlind la picioarele profetului capul retezat. *„Este mai acceptabil pentru mine”, a strigat Mahomed, stăpânindu-și cu greu bucuria, „decât cămila cea mai aleasă din toată Arabia.”*³ (sublinierea noastră)

Din nefericire, setea de sânge a lui Mahomed și a urmașilor săi n-a făcut decât să crească. În 627 d.Hr., Mahomed însuși a supravegheat ceea ce poate fi numit doar masacru. Mahomed și armata lui au asediat satul evreilor din Qurayzah. După douăzeci și cinci de zile, sătenii au capitulat, nădăjduind că Mahomed avea să se arate îndurător cu ei. În schimb, Mahomed și-a pus soldații să sape mai multe tranșee și a forțat între șase sute și nouă sute de bărbați să intre în ele. Tuturor li s-au tăiat capetele de către războinicii lui Mahomed. Tranșeele au devenit morminte în masă. Citim în *Sirat Rasul*, prima biografie și cea mai bine primită a lui Mahomed, scrisă de Ibn Ishaq, înfiorătoarea relatare:

³Ali Sina, „Exemplele lui Mahomed”, disponibil online la <http://www.faithfreedom.org/Articles/sinaawa40621.htm>.

Atunci [locuitorii satului Qurayzah] au capitulat și apostolul i-a închis în Medina... Apoi, apostolul s-a dus la piața din Medina [care mai există și astăzi] și a săpat șanțuri în ea. Apoi, a trimis după ei și le-a retezat capetele în șanțurile acelea, cum erau aduși la el în grupuri... Au fost șase sute sau șapte sute de toți, deși unii ridică numărul până la opt sute sau nouă sute... Lucrul acesta a ținut până când apostolul i-a pus capăt.⁴

După câte s-ar părea, acest mare măcel a deșteptat ceva în Mahomed. Decapitarea celor șase sute până la nouă sute de bărbați din Qurayza nu a fost destul. La scurt timp după acest incident, Mahomed a decapitat încă patru sute de evrei. Mahomed s-a aliat cu două grupări de oameni, Khazraj și Aus. Khazraj erau însărcinați să taie capetele celor patru sute de evrei, în timp ce Aus au stat pe margine și au privit. Când Mahomed s-a uitat și a văzut plăcerea stârnită de decapitări întipărită pe fețele celor din Khazraj și că cei din Aus stăteau pe margine, a poruncit ca aceștia din urmă să ducă la îndeplinire ultimele douăsprezece decapitări:

Abu 'Ubayda mi-a spus, pe autoritatea lui Abu' Amir Medinainul, când apostolul [Mahomed] a pus mâna pe spuma fiilor lui Qurayza, a înșfăcat în jur de patru sute de bărbați dintre iudeii ce fuseseră aliați cu gruparea Aus contra celor din Khazraj, și a poruncit ca aceștia să fie decapitați. La cuvântul lui, Khazraj a început să le reteze capetele, cu mare satisfacție. Apostolul a văzut că fețele celor din Khazraj le trădau plăcerea, dar că nu era niciun astfel de semn pe chipurile celor din Aus și... când a văzut că mai rămăseseră doar doisprezece, i-a dat în mâinile celor din Aus, câte un evreu pentru fiecare doi din Aus, spunând: „Unul să-l lovească și celălalt să-l termine.”⁵

Mai târziu, a mai avut loc o campanie de decapitări sub conducerea lui Mahomed. Pe când intra din nou în cetatea Mecca, împreună cu

⁴Guillaume, *Life of Muhammad*, pag. 464.

⁵Ibid., pag. 752.

armata lui de zece mii de oameni, Mahomed a strigat către războinicii din armata sa din Medina și i-a întrebat: „Îi vedeți pe soldații din Quraysh [Mecca]? Duceți-vă și măcelăriți-i!” Mark A. Gabriel explică înțelesul cuvântului arab pe care Mahomed l-a folosit pentru „măcel”:

Cuvântul arab pentru măcel prezintă imaginea unui fermier ce își seceră recolta cu o coasă. Altfel spus, Mahomed le zicea: „Separați-le capetele de trupuri așa cum ați tăia fructele de pe crengile unui copac.”⁶

Așadar, aici a început totul, de la Mahomed. Dar cu siguranță nu s-a sfârșit aici. Să nu uităm că tot ceea ce spune sau face Mahomed este considerat ca având tot atâta autoritate și inspirație pe cât are Coranul însuși. Acțiunile lui Mahomed dictează modelul de viață pe care Allah l-a rânduit prin voia lui pentru toți musulmanii:

Dacă îl iubiți pe Allah, atunci urmați-mă [pe mine, pe Mahomed]. (Sura 3:31; Shakir)

Aveți, cu adevărat, în Apostolul lui Allah un frumos model de [purtare] pentru toți cei a căror nădejde este în Allah și în Ziua din Urmă. (Sura 33:21)

Prin omorârea în felul acesta a bărbaților din aceste sate evreiești, Mahomed a dat un exemplu de urmat pentru toți musulmanii credincioși care vor a împlini voia și porunca lui Allah.

DECAPITAREA ÎNTRE URMAȘII LUI MAHOMED

Abu Bakr, cel mai bun prieten al lui Mahomed și succesorul lui, a devenit primul calif „drept călăuzit” al islamului după moartea lui Mahomed. Generalul lui Abu Bakr a fost Khalid bin al-Walid al-Makhzumi, care a luptat și el sub conducerea lui Mahomed; ba chiar a luptat atât de eficient încât și-a câștigat titlul de „Sabia lui Allah”.

La ordinele lui Abu Bakr, în 633-634 d.Hr., Khalid a făcut oamenilor din Arabia o invitație de a accepta islamul. Această „invitație”, însă, a fost, în realitate, o amenințare fățișă cu războiul și cu moartea pentru cei ce refuzau să se convertească și să se supună stăpânirii islamului. Invitația propriu-zisă suna în felul următor:

⁶Gabriel, *Jesus and Muhammad*, pag. 60.

În numele lui Allah, Cel Milos, Cel Îndurător. Din partea lui Khalid bin al-Walid către guvernatorii Persiei. Îmbrățișați islamul ca să puteți fi în siguranță. Dacă nu, încheiați un legământ cu mine și plătiți taxa *jizya*. Altminteri, am adus asupra voastră un popor care iubește moartea tot așa cum voi iubiți vinul.⁷

După această „invitație” la islam, mulți au refuzat să se convertească. Între aceștia se număra și un grup de persani și de creștini din Ullays, de pe fluviul Eufrat. Khalid i-a atacat în anul 633. Bătălia a fost atât de înverșunată încât, în timpul luptei, Khalid i-a făcut un jurământ lui Allah potrivit căruia, dacă ieșea învingător, avea să facă sângele dușmanilor săi să *curgă*, la propriu, prin canalul ce înconjura satul. A poruncit ca toți cei înfrânți să fie luați prizonieri. Au fost atât de mulți încât a durat o zi și jumătate să decapiteze toți bărbații. Sângele s-a coagulat, iar trupele lui Khalid au fost nevoite să arunce apă în canal pentru a face să curgă sângele celor uciși, ca nu cumva jurământul lui Khalid să rămână neîmplinit. Abu Jafar Muhammad ibn Jarir At-Tabari, un istoric și teolog de la începuturile islamului, a consemnat evenimentul astfel:

Khalid a spus: „O, Allah, dacă ne dai umerii lor în mâinile noastre, mă leg înaintea ta să nu las pe niciunul dintre cei pe care îi putem înfrânge până când nu fac să le curgă sângele prin canalul lor.” Atunci, Allah i-a înfrânt pentru musulmani și i-a dat în mâinile lor. Khalid a poruncit crainicului său să proclame înaintea oamenilor săi: „Capturați! Capturați! Să nu omorâți pe nimeni, decât pe cei ce continuă să se opună.” Drept urmare, cavaleria a adus prizonierii în cete mari, mânăndu-i din urmă. Khalid a instruit amănunțit anumiți oameni cum să le taie capetele în canal. Le-a făcut acest lucru timp de o zi și o noapte. I-au urmărit în ziua următoare și încă o zi, până când au ajuns la Nahrayn și cam la aceeași distanță în toate direcțiile de la Ullays. Iar Khalid le-a tăiat capetele.⁸

⁷At-Tabari, *The Challenge to the Empires*.

⁸http://www.muhammadanism.com/Islam/islam_beheading.pdf.

O parte dintre bărbații lui Khalid i-au spus:

„Chiar dacă ar fi să omori toată populația pământului, sângele lor tot n-ar curge... De aceea, pune apă peste el, ca să-ți împlinești jurământul.” Khalid astupase apa din canal. Acum, Khalid a dat drumul apei, care s-a amestecat cu sângele vărsat. Din cauza aceasta, până în ziua de azi locul acela s-a numit Canalul Sângelui.⁹

Amir Taheri, un jurnalist de origine iraniană, subliniază mai multe astfel de incidente în toată istoria practicii decapitării în islam:

În anul 680, nepotului preferat al Profetului, Hussein bin Ali, i-a fost tăiat capul în Karbala, în centrul Irakului, de către soldații Califului Yazid. Capul ciopârțit a fost așezat pe un taler de argint și trimis la Damasc, capitala lui Yazid, de unde a fost trimis mai departe la Cairo, spre a fi inspectat de către guvernatorul Egiptului. Soldații califului au tăiat și capetele tuturor celor șaptezeci și unu de însoțitori de sex masculin ai lui Hussein, inclusiv al băiețelului Ali-Asghar, în vârstă de 1 an.¹⁰

Așadar, modelul fusese consolidat, iar acum principiul pe care Mahomed îl aplicase ca model se întorsese și îi atinsese propria familie. În cele din urmă, asemenea povești cu decapități au ajuns să umple istoria islamului. La sfârșitul secolului al XV-lea, Andrew Bostom, editor al *The Legacy of Jihad* [Moștenirea Jihadului], scoate în evidență faptul că:

Babur, fondatorul Imperiului Mughal, care este venerat drept un model de toleranță musulmană de către istoricii moderni revizioniști, a consemnat următoarele în autobiografia *Baburnama*, cu privire la prizonierii necredincioși dintr-o campanie a Jihadului: „Cei ce au fost aduși vii [cei ce capitulaseră] au fost decapitați, la porunca mea, după care în tabără a fost ridicat un turn din craniile lor.”¹¹

⁹Ibid.

¹⁰Taheri, „Retezarea de capete”.

¹¹Thackton, *The Baburnama*, pag. 188.

Sărind până la o eră oarecum mai modernă, Taheri reia sinistra poveste:

În 1842, musulmanii afgani au luat cu asalt garnizoana britanică din Kabul și au decapitat peste două mii de bărbați, femei și copii. Capetele acestora au fost puse pe băte de jur împrejurul orașului ca decorațiuni.¹²

Practica a continuat până în anii 1980 în Afganistan, unde războinicii afgani au decapitat, estimativ, 3.000 de soldați ai trupelor sovietice. Practica decapitării era obișnuită și în timpul Revoluției iraniene.

În 1992, *mullahii* au trimis un „specialist” care să taie capul lui Shapour Bakhtiar, ultimul prim-ministru al *șahului*, într-o suburbie din Paris. Când s-au aflat știrile, Hashemi Rafsanjai, președintele de atunci al Republicii Islamice, a mulțumit în mod public lui Allah pentru că îngăduise „retezarea capului unui șarpe.”¹³

Taheri face chiar referire la un „specialist” algerian numit Momo le nain [Momo piticul], care a fost recrutat de o grupare islamică cunoscută drept GIA, cu scopul specific de a tăia capete:

În 1996, în Ben-Talha, o suburbie din capitala Alger, Momo a tăiat un record de 86 de capete într-o singură noapte, inclusiv capetele a mai mult de 12 copii. Drept recunoaștere a exemplarului său act de pioșenie, GIA l-a trimis în pelerinaj la Mecca. Ultima dată când am verificat noi, Momo se afla încă în libertate, undeva în Algeria.¹⁴

În același fel, Taheri relatează situația din Pakistan:

Grupări sunitice și šiite rivale și-au făcut un obicei din a-și trimite unele altora capetele retezate ale activiștilor din tabăra adversă, prin poștă, cu livrare specială. Se estimează că mai bine de 400 de capete au fost tăiate și trimise prin poștă, din 1990.¹⁵

¹²Taheri, „Retezarea de capete”

¹³Ibid.

¹⁴Ibid.

¹⁵Ibid.

Iar azi, vedem puterea decapitării în insula indoneziană Borneo, unde musulmanii folosesc decapităriile ca mijloc de a alunga majoritatea creștină. Aproape jumătate din creștini au fugit de pe insulă.

Dincolo de toate aceste exemple incriminatorii, mai sunt și decapităriile sancționate de guvern, care au loc săptămânal în Arabia Saudită, după rugăciunile de vineri, chiar la ieșirea din moschei:

Guvernul saudit a decapitat, anul trecut, 52 de bărbați și o femeie, pentru infracțiuni incluzând omucidere, homosexualitate, jaf armat și trafic de droguri... Un condamnat este adus în curte, cu mâinile legate, și forțat să se închine înaintea călăului, care învârte o sabie uriașă în mijlocul strigătelor „*Allahu Akbar!*” ale spectatorilor – în arabă, „Allah este mare”.¹⁶

Allahu Akbar a fost și expresia urlată de asasinii lui Nicholas Berg, contractorul evreu american, și de cei ai lui Kim Sung-il, translatorul coreean și creștin evanghelic, al cărui vis de a le predica, într-o zi, Evanghelia musulmanilor a fost deopotrivă împlinit și îngropat în aceeași clipă.

Așadar, deși este limpede ce anume învață *istoria* islamului, avem nevoie să ne uităm și la ce au de spus cărțile sacre și erudiții islamului pe acest subiect.

VALOAREA VIEȚII UNUI NEMUSULMAN

Ori de câte ori vreun musulman „extremist” săvârșește un act înfiorător în numele islamului, majoritatea musulmanilor pe care îi știu eu se grăbesc să afirme: „Asta nu este islam! Islamul nu trebuie judecat după purtarea câtorva, ci trebuie studiat pentru a vedea ce învață cu adevărat.” Rezonabil. Așadar, întrebarea care se pune atunci este: Ce învață, cu adevărat, islamul despre uciderea nemusulmanilor?

Primul lucru ce se cuvine menționat este că, potrivit legii islamice, musulmanii au voie, pentru toate scopurile practice, să omoare nemusulmani. Aceasta se bazează pe legea *qisas*. *Qisas* este, în esență, legea reciprocității. Este versiunea islamică a legii „ochi pentru ochi”. *Qisas*, de pildă, stipulează că, dacă un musulman omoară un alt

¹⁶*CBS News*, „Cultura decapitării în Arabia Saudită”.

musulman, atunci musulmanul criminal va fi, la rândul său, executat. În mod extraordinar, legea aceasta nu se aplică unui musulman care ia viața unui nemusulman. Învățătura aceasta se găsește în hadith-ul lui Sahih Bukhari:

Relata Ash-Sha'bi: Abu Juhaifa a spus: „L-am întrebat pe Ali: «Ce scrie pe foaia aceasta de hârtie?» Ali mi-a răspuns: «Tratează despre *diyyai* [banii de sânge compensatorii plătiți de criminal rudelor victimei], despre răscumpărarea pentru eliberarea captivilor din mâinile dușmanilor și despre *legea ca niciun musulman să nu fie ucis în qisas* [egalitate în pedeapsă] *pentru omorârea unui* [necredincios].»”¹⁷ (sublinierea adăugată)

În unele cazuri, firește, criminalul ar putea avea parte și de alte penalități, precum închisoare sau o amendă. Dar, din păcate, realitatea arată că, într-o cultură ce nu pune același preț pe viața nemusulmanilor ca pe cea a musulmanilor, adesea omorârea nemusulmanilor este trecută cu vederea. Dacă accesați site-ul Vocii Martirilor, la www.persecution.com, sau cel al Fondului Barnabas, la www.barnabasfund.org, puteți citi sute de povești, actualizate zilnic, ale unor creștini tratați nedrept sau uciși fără vreo repercusiune legală pentru criminalul musulman. Următoarea declarație este un exemplu perfect pentru mentalitatea pe care am întâlnit-o adesea în discuțiile pe care le-am purtat cu mulți musulmani din Orientul Mijlociu. Ea a fost făcută pe un grup virtual de discuții inter-religioase. Observați atitudinea față de omorârea nemusulmanilor (numiți *kaffiri*):

Kaffirii [necredincioșii] au atacat țări musulmane omorând musulmani încă de la începutul timpului... când noi n-am făcut nimic. Așa cum poporul Israelului atacă musulmanii din Palestina pentru că o fac pentru țară și din ură față de arabi/musulmani... noi îi apărăm pentru Allah. Noi încercăm să răspândim islamul, singurul cuvânt adevărat al lui Allah. Ei l-au respins, de aceea ni se dă voie să-i omorâm. *Nu este haram [interzis/ilegal] să ucizi un kaffir*. Bineînțeles

¹⁷Sahih Bukhari, vol. 1, cartea 3, nr. 111.

că vrem, *inshallah* [prin voia lui Allah], să trăim în pace cu ei și, *inshallah*, să-i învățăm despre religia cea frumoasă.¹⁸ (sublinierea adăugată)

Sesizați mentalitatea cu totul sucită exprimată în acest comentariu? „Religia cea frumoasă” care permite uciderea celor ce nu îi aparțin?

CORANUL DESPRE UCIDERA INFIDELILOR

Versetul coranic citat cel mai adesea de către occidentali pentru a demonstra natura violentă a religiei islamice este cunoscut în sânul și în afara islamului drept „versetul sabiei”:

Așadar, când lunile sacre s-au scurs, nimiciti idolatrii oriunde îi găsiți și luați-i prizonieri și asediați-i și ambuscați-i în orice fel, atunci dacă ei se căiesc și respectă rugăciunea și plătesc taxa obligatorie, lăsați-le cale liberă; sigur, Allah este iertător, milos. (Sura 9:5; Shakir)

De fiecare dată când aude citat acest verset, musulmanul va spune că nu mai este aplicabil în zilele noastre. Deși, categoric, mi-ar face mare plăcere să cred acest lucru, întrebarea care se cere pusă este: Cum interpretează învățătorii și erudiții din islam acest verset? Spun ei că se aplică și azi? Majoritatea copleșitoare a erudiților musulmani clasici și moderni cad de acord că da. Nu uitați ideea că purtarea musulmanilor este dictată atât de Coran, cât și de Sunna (vorbele, acțiunile și conduita lui Mahomed). De la Ibn Kathir, renumitul învățat al secolului al VIII-lea, aflăm adevărata interpretare islamică a acestui verset. Kathir își începe interpretarea citând în sprijinul său mai mulți naratori de hadith-uri/erudiți musulmani de la început: Mujahid, 'Amr bin Shu'ayb, Muhammad bin Ishaq, Qatadah, As-Suddi și 'Abdur-Rahman. Kathir explică apoi înțelesul versetului:

Cele patru luni menționate în acest verset se referă la perioada de grație de patru luni amintită într-un verset anterior: „Așadar, călătoriți liber prin țară timp de patru luni.” Allah a spus după aceea: „Așadar, când lunile sacre s-au scurs”, însemnând că la sfârșitul celor patru

¹⁸<http://forums.gawaher.com/index.php?showtopic=415>.

luni în care [Allah] v-a interzis să luptați cu idolatrii, musulmanii trebuie să „lupte și să ucidă idolatrii oriunde îi veți găsi.” „Oriunde îi veți găsi” se referă la tot pământul, în general... Allah a spus aici să-i executați pe unii și să-i păstrați pe alții ca prizonieri. „Asediați-i și ambuscați-i în orice fel” înseamnă să nu așteptați până îi găsiți; ci mai degrabă căutați-i și asediați-i în zonele și forturile lor, strângeți informații despre ei în diversele drumuri pe uscat și pe mare, astfel încât să se simtă îngrașiți.

În felul acesta, nu vor avea de ales decât să moară sau să îmbrățișeze islamul... Abu Bakr [prietenul cel mai apropiat și succesorul lui Mahomed după moartea acestuia] folosește acest verset și altele onorabile ca dovadă pentru a lupta contra celor ce nu vor să plătească taxa obligatorie de caritate. Versetul acesta a permis lupta cu oamenii, în afara cazului în care aceștia îmbrățișează islamul și până când îl îmbrățișează și implementează hotărârile și obligațiile lui.¹⁹

Nu rămâne, deci, loc de dezbateri. Ibn Kathir expune lucrurile cât de limpede se poate. Vedem că musulmanii au voie și chiar li se poruncește să lupte contra necredincioșilor (*mushrikun*), ba mai mult, să-i caute acolo unde sunt ca să-i forțeze să se convertească la islam sau să accepte moartea. Din nou, se cuvine să notăm că Kathir nu este un musulman „extremist”, ci probabil unul dintre scolasticii clasici cei mai bine primiți.

Un alt verset pertinent din Coran care se aplică discuției noastre este infamul verset „al decapitării”:

Dacă întâlniți [în război] pe aceia care nu cred, puteți să-i loviți la gât. (Sura 47:4; Khalifa)

Când îi întâlniți pe infideli, loviți-le capetele. (Sura 47:4; Rodwell)

Ibn Kathir explică faptul că scopul acestui verset este:

¹⁹Tasfsir Ibn Kathir, Sura 9:5, disponibil la: <http://www.tafsir.com/Default.asp>.

Să [îndrume] credincioșii cu privire la ce ar trebui să folosească în lupta contra idolatriilor. Allah spune: „Așadar, atunci când îi întâlniți pe cei ce nu cred [în luptă], loviți-le gâtul”, însemnând că, atunci când vă luptați cu ei, tăiați-i cu săbiile voastre; „Până când îi veți învinge pe deplin” însemnând că i-ați ucis și i-ați nimicim de tot. Asta se referă la prizonierii de război pe care i-ați capturat.²⁰

Prin urmare, când ne uităm la aceste versete, vedem că musulmanilor li se poruncește să decapiteze (sau, cel puțin, să „lovească la gât”) pe acei nemusulmani cu care se bat. Sheik Omar Bakri Muhammad, judecător la tribunalul *shari'ah* (legea islamică) din Marea Britanie, precum și secretar general al Ligii Mondiale Islamice și purtător de cuvânt pentru Frontul Islamic Internațional, are, însă, o opinie ușor diferită:

Care este verdictul? „Pedepsirea celor ce declară război lui Allah și apostolului Său și își dau silințele să facă rău în țară este doar aceasta, ca aceștia să fie uciși sau răstigniți, ori mâinile și picioarele să le fie tăiate de ambele părți, ori să fie încarcerați; asta să fie o dizgrație pentru ei în lumea aceasta, iar în cea de apoi vor avea parte de o pedeapsă amarnică.”²¹

În urma examinării unor mostre din textele islamice, precum și din opiniile erudiților islamici, ale purtătorilor de cuvânt și ale musulmanilor de rând, vedem că islamul nu doar poruncește omorârea nemusulmanilor, ci și sprijină o cultură în care uciderea nemusulmanilor a devenit o practică acceptabilă. Dar înainte de a încheia această discuție, mai există o tradiție foarte specifică ce, în mod sigur, va intra în joc dacă persoana lui Mahdi va deveni vreodată realitate.

MOARTE CELOR CE DISPUTĂ AUTORITATEA CALIFULUI

Rolul de conducere deținut de calif în islam este un concept foarte puternic. Califul este văzut drept succesorul lui Mahomed și

²⁰Ibid., Sura 47:4.

²¹Farah, „IslamicTerror.com”.

conducătorul tuturor musulmanilor. El este, într-un sens, papa lumii musulmane. Ultimul calif acceptat deopotrivă de suniți și de šiiti ca fiind ales în mod justificat a fost Ali, verișorul și ginerele lui Mahomed. Ali a murit în 661 d.Hr.

De atunci încoace, mulți alți califi au deținut funcția, dar niciunul nu a avut greutatea universală a primilor patru califi. Musulmanii așteaptă restaurarea califatului care să aducă unitate și conducere islamului la nivel mondial. După cum am văzut deja, Mahdi este cel care, potrivit așteptărilor, va împlini acest rol. Dintr-un hadith din *Sahih Muslim* citim despre pedeapsa de care vor avea parte cei ce dispută autoritatea califului:

Oricine dorește să fie izbăvit de foc și să intre în grădină să moară cu credința în Allah și în Ziua din Urmă... Cel ce jură credință unui calif să-i dea loialitatea mâinii sale și sinceritatea inimii [adică să i se supună atât în exterior, cât și în interior]. Să i se supună cât poate el de bine. *Dacă cineva iese în față și îi dispută autoritatea* [califului], *ei* [musulmanii] *să-i taie capul.*²² (sublinierea adăugată)

Și guvernul Arabiei Saudite împărtășește această opinie. Pe website-ul oficial al Departamentului Afacerilor Islamice Arab Saudit (IAD), găsim o declarație similară:

Nobilul Profet a spus: „Este obligatoriu pentru un musulman să asculte și să se supună [autorității califului], fie că îi place sau nu... cel ce a făcut deja un jurământ de credință unui conducător [imam] și și-a angajat mâna și inima în slujba lui, ar trebui să i se supună cât de mult poate. *Dacă altcineva se opune și contestă autoritatea acelui conducător* [imam], *oponentul să fie decapitat.*”²³ (sublinierea adăugată)

Conform legii islamice, oricine își exprimă dezacordul față de autoritatea unui calif înscăunat ar trebui să fie decapitat.

²²Sahih Muslim, cartea 20, nr. 4546.

²³Website-ul Departamentului de Afaceri Islamice al Arabiei Saudite : „Drepturi dictate de natură – drepturile stăpânilor și ale celor stăpâniți.” <http://www.iad.org/>. Ambasada regală a Arabiei Saudite.

ÎN CONCLUZIE

Să recapitulăm acum ideile pe care le-am punctat. Mai întâi, am văzut că în vremurile sfârșitului descrise în Biblie, creștinii se vor confrunta cu persecuții și martiraj pentru credința lor. Maniera în care vor muri este, conform Bibliei, martirajul prin decapitare. După cum am demonstrat fără urmă de ambiguitate, este incontestabil că decapitarea este o tradiție pe care o regăsim în toată istoria islamului. Islamul însuși a documentat temeinic faptul că Mahomed și succesorii imediați ai acestuia practicau decapitarea ca mijloc specific de a lua viața „dușmanilor islamului”. Practica aceasta a continuat, în anumite facțiuni ale islamului, până în zilele noastre. De fapt, Coranul însuși încurajează decapitarea sau, ca un minimum necesar, „lovirea la gât” a „idolatrilor” și a oricărui „prizonier de război”. Am trecut în revistă câteva exemple de decapitări ale unor astfel de „prizonieri de război”, care au avut loc de curând în Irak și în alte părți. Sentința la moarte este recomandată și pentru cei ce nu se supun sau nu sunt de acord cu autoritatea califului. Ca atare, este, de fapt, foarte cinstit să presupunem că, în viziunea islamică a zilelor din urmă, dacă un calif, mai precis Mahdi, iese în față și acceptă ideea că toți creștinii, evreii și oricine îi sprijină sunt considerați „dușmani ai islamului”, atunci ar fi legal în mod universal și, în fapt, chiar obligatoriu pentru toți musulmanii să „facă război” și să „lovească gâturile” tuturor creștinilor, evreilor sau occidentalilor, precum și pe toți cei ce dispută autoritatea califului.

Din nou, islamul, prin practicile și învățăturile sale, se încadrează cu precizie în descrierea forțelor ce vor câștiga putere și vor domina lumea în scenariul biblic al Apocalipsei. Înțelegând natura criminală a textelor islamice, precum și interpretarea islamică corectă a acestora, să vedem realitatea modului în care această mentalitate se răsfrânge asupra minții unui musulman obișnuit din Orientul Mijlociu. Redau mai jos o postare dintr-un panou de mesaje islamice/inter-religioase de pe Internet. Este genul de postare regăsită în mod mult prea obișnuit pe asemenea forumuri. Încheiem acest capitol cu gândurile unui musulman pe marginea asasinării lui Daniel Pearl, jurnalistul american omorât:

Mai întâi, Pearl este un evreu, un *munafiq* [ipocrit], un spion și un *kaffir* [necredincios]. Nu vă lăsați prostiți de

asemenea oameni. Ura lor față de islam se poate vedea din gurile lor și ce le ascunde inima este mult mai rău. Nu văd unde este partea bolnavă a măcelului... În islam nu... putem nici măcar tortura pe un *kaffir* – pur și simplu îi tăiem gâtul, și este dovedit faptul că, odată ce treci de o anumită zonă a gâtului, nu mai simte durere. Și să nu uităm că atunci când noi, musulmanii, capturăm un *munafiq* musulman, îi facem și lui la fel, îl măcelărim. Ce să mai zicem de un evreu murdar, un *munafiq* idiot, de două ori spion și un *kaffir*? Îi facem la fel și lui. *Walhumdulillah* [Mulțumiri fie aduse lui Allah]. Și amintiți-vă de *Rasoul* [Mahomed], care a măcelărit un mare număr de evrei într-o singură bătălie; coroana creației a făcut acest lucru, pentru că evreii l-au înjunghiat pe la spate pe Profetul Mahomed. Și dacă gândiți că asta este, în continuare, ceva bolnav, *inshaallaahi* [sper, prin voia lui Allah] să mai fiți în viață când va veni Mahdi, fiindcă veți vedea multe căpățâni de evrei/*munafiqqin* [evrei, ipocriți] pe jos.

ISLAMUL ȘI SCOPUL DOMINAȚIEI MONDIALE

Scopul lui Satan a fost dintotdeauna să-i facă pe locuitorii pământului să se închine lui în locul lui Dumnezeu. Ca atare, Satan are de multă vreme un plan foarte precis de a-și ridica propria mișcare de închinare care să cuprindă toată fața pământului. Cei ce cred Biblia știu că așa este. Prin Anticrist și prorocul său mincinos, spune Biblia, Satan va ajunge foarte aproape de atingerea acestui scop, chiar înainte de revenirea lui Isus.

Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard, avea labe ca de urs și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare... Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?” I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat. (Apocalipsa 13:2, 4-8)

Această viitoare mișcare de închinare va atinge fiecare trib, popor, limbă și națiune. Biblia învață că, la vremea aceea, oricine nu este un închinător al Singurului Dumnezeu Adevărat și al Fiului

Său Isus Cristos va fi, până la urmă, înșelat să se închine lui Satan, spiritul nevăzut din spatele acestei mișcări de închinare mincinoasă. După cum am văzut deja, vehiculul de care se folosește Satan ca să-și înființeze propria mișcare este Anticristul și „împărăția fiarei”, un imperiu puternic cu un aparat militar pe măsură. Profetul Daniel descrie acest imperiu și armata lui ca pe o forță „nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică” care „va sfâșia tot pământul”.

După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, *mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea...* Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, *va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi.* (Daniel 7:7, 23; sublinierea adăugată)

Așadar, Biblia ne prezintă o imagine clară a naturii ultimului cântec de lebedă al lui Satan, dinainte ca Isus să-l arunce în iazul de foc pentru eternitate. Biblia ne-a avertizat dinainte, fără ambiguități, despre viitorul imperiu al lui Satan, al cărui scop va fi nimic altceva decât dominația mondială. Pretențiile acestui imperiu vor fi mult mai mari decât o simplă loialitate față de rolul său guvernamental – el va pretinde supunerea totală și venerarea conducătorului său, Anticristul, și, în fond, diavolul. Din nou, oricine nu se supune acestui brutal sistem religios va deveni o țintă.

ISLAMUL ȘI SCOPUL DOMINAȚIEI MONDIALE

Pentru a înțelege corect islamul, trebuie să vedem cum se înțelege islamul pe sine, și anume ca fiind singura religie demnă de a fi practică. Islamul are între obiectivele sale dominația mondială totală; să eradicheze, la propriu, ceea ce consideră a fi închinarea falsă și nelalocul ei a tuturor celorlalte religii. Până în ziua când toată lumea spune: „Nimeni nu are dreptul de a fi venerat în afară de Allah”, islamul va continua să lupte cu necredincioșii și cu națiunile necredincioase.

Textele și erudiții islamului învață că toți musulmanii au datoria să-și dea silința să ajungă la dominația mondială în toate timpurile,

nu doar să aștepte pasivi ca Mahdi și Isus al musulmanilor să îndeplinească această misiune în locul lor. Acest efort întru înaintarea islamului și, în cele din urmă, pentru dominația lumii este numit *jihad*. În realitate, jihadul este o cerință minimală pentru toți musulmanii de pretutindeni. Este o componentă absolut obligatorie a islamului.

Acum, apologeții și propagandiștii musulmani se vor grăbi să susțină că jihadul nu urmărește dominația mondială. Unii vor face remarci înșelătoare precum: „Jihadul nu este decât înfrângerea adversității.” Sau vor sublinia faptul că „mai marele jihad” este o luptă cu propriul sine. Deși această frământare lăuntrică este un aspect legitim al jihadului, nu vă lăsați amăgiți: jihadul obligatoriu pentru toți musulmanii (să lupte cu slăbiciunile lăuntrice) nu știrbește câtuși de puțin importanța centrală ce revine cerinței ca toți musulmanii să facă război cu lumea necredincioasă până când islamul deține supremația.

Acest jihad poate include război în arene intelectuale, politice sau de altă natură, dar ori de câte ori un musulman se angajează în această luptă, ea este văzută drept ceea ce este – o luptă, până la urmă, pentru dominația mondială și pentru supremația universală a islamului.

JIHAD

Cuvântul *jihad* provine de la rădăcina arabă *J-H-D*, care înseamnă „caznă, luptă, silință”. Sunt cinci tipuri de jihad:

1. *Jihad al-nafs* (lupta cu sine însuși)
2. *Jihad al-Shaitan* (lupta cu Satan)
3. *Jihad al-kuffaar* (lupta cu necredincioșii)
4. *Jihad al-munafiqeen* (lupta cu ipocriții)
5. *Jihad al-faasiqeen* (lupta cu musulmanii corupți)

După cum am văzut deja, *toate cele cinci forme de jihad* sunt obligatorii pentru toți musulmanii. Dacă acordați atenție discuțiilor despre jihad din mass-media, veți da peste articole și afirmații nesfârșite aparținând unor musulmani care reprezintă jihadul în mod eronat. Dar, după cum am afirmat adineauri, cei ce neagă aspectul central al unui jihad exterior în islam sunt ori ignoranți, ori mincinoși. În realitate,

a minți cu scopul de a ascunde sau de a reprezenta greșit adevărata natură a islamului față de o lume necredincioasă chiar face parte din metoda islamului de a purta jihadul contra nemusulmanilor. În capitolul următor, vom arunca o privire asupra doctrinei islamice a minciunii.

În ciuda spuselor celor ce fac reclamă unui islam mai drăguț și mai pașnic, este clar că Mahomed a afirmat că misiunea lui era de a lupta cu necredincioșii până când toți se supun islamului și îl venerază pe Allah. Încă de pe vremea lui Mahomed, scopul islamului a fost să domine lumea.

Apostolul lui Allah [Mahomed] a spus: „Mi s-a poruncit să lupt cu oamenii până când spun: «Nimeni nu are dreptul să primească închinare decât Allah.»”¹

Luptă cu cei din Poporul Cărții, care nu cred în Allah, nici în Ziua din Urmă și nu socotesc în afara legii ceea ce Allah și Solul Lui declară a fi în afara legii, nici nu urmează religia cea adevărată, până când plătesc taxa considerând-o o favoare și își recunosc statutul de supuși. (Sura 9:29; Sher Ali)

O, voi, care credeți! Luptați cu necredincioșii care sunt lângă voi, să cunoască asprimea din voi și să știe că Allah este cu cei ce își respectă îndatorirea [față de el]. (Sura 9:123; Pickthall)

Nu încapе îndoială că Mahomed a încurajat răspândirea religiei cu forța. Acum, unii ar putea susține că și creștinismul își face un scop din a-și răspândi mesajul pe tot pământul. Deși așa este, creștinismul nu are ca scop să lupte cu necreștinii, ci mai degrabă să le prezinte acestora mesajul Evangheliei, sau „vestea bună”, ca să aibă opțiunea de a alege sau de a respinge liber oferta de iertare a lui Dumnezeu. După cum spunea cineva odată: „Evanghelizarea [predicarea mesajului creștin necreștinilor] nu este decât un cerșetor care le spune celorlalți cerșetori unde se găsește de mâncare.”

Chemându-i pe noii credincioși să-L urmeze pe El și să-L slujească pe Dumnezeu, Isus face această frumoasă declarație:

¹ Sahih Bukhari, vol. 9, cartea 84, nr. 59, narat de Abu Huraira.

Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară. (Matei 11:28-30)

Mahomed își cheamă ucenicii la ceva de departe mai împovăraător:

Războiul este rânduit pentru voi, deși vă este odios; dar se poate întâmpla să urâți un lucru care este bun pentru voi și se poate întâmpla să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Allah știe, voi nu. (Sura 2:216; Pickthall)

Aș putea chiar lesne să înșir mai multe pagini de versete din Coran și hadith-uri ce reflectă această mentalitate a jihadului și a luptei contra necredincioșilor cu scopul expres de a extinde islamul. Este îngrozitor de dificil de scos aceste versete din context. Cu toate acestea, după cum am spus, mulți musulmani occidentali continuă să pretindă că versetele coranice care vorbesc despre jihad se referă doar la învingerea adversității sau la purtarea războaielor de apărare. După cum a spus un comentator musulman: „Nu dați crezare acelor musulmani moderați din mass-media occidentală care vă spun că jihadul înseamnă «învingerea adversității».”²

Sau, după cum declară popularul autor și profesor musulman Muhammad Saeed al-Qahtani:

Jihadul este un act de închinare; este una dintre formele supreme de devoțiune față de Allah... Ei spun că jihadul este doar pentru apărare. Minciuna aceasta trebuie dată în vileag...³

În loc să ne lăsăm antrenați într-o ceartă domestică a islamului, ne vom mulțumi să examinăm opiniile mai multor erudiți musulmani proeminenți din istoria islamului, precum și ale unor conducători și reprezentanți ai islamului în țări occidentale, pentru a vedea ce învață, cu adevărat, islamul.

²Farah, „IslamicTerror.com”

³ http://iisca.org/knowledge/jihad/jihad_for_allah.htm.

CE SPUN ERUDIȚII DESPRE JIHAD

Comentând pe marginea Surei 9:123, Ibn Kathir expune rolul proeminent al jihadului ofensiv în zilele de început ale islamului:

Allah poruncește credincioșilor să lupte cu necredincioșii, mai întâi cu cei mai apropiați de zona statului islamic, apoi cu cei mai îndepărtați. Iată de ce Solul lui Allah a început lupta cu idolatrii din Peninsula Arabă. Când a sfârșit cu ei... a început să lupte cu Poporul Scripturilor [evreii și creștinii]. După moartea lui Mahomed, a venit la conducere califul Abu Bakr, executorul și prietenul lui... În numele Profetului, Abu Bakr... a început să pregătească armatele islamice ca să lupte cu închinătorii romani la cruce și cu închinătorii persani la foc. Prin binecuvântarea misiunii sale, Allah a deschis țările înaintea lui și i-a dat jos pe Cezar și pe Kisra și pe cei ce le erau supuși din rândul servitorilor. Abu Bakr a cheltuit comorile lor pentru cauza lui Allah, întocmai după cum Solul lui Allah prevestise că avea să se întâmple. Această misiune [de dominație mondială] a continuat după Abu Bakr prin mâinile celui pe care Abu Bakr l-a ales să-i fie succesori... Umar bin Al-Khattab. Cu Umar, Allah i-a umilit pe necredincioși, a suprimat tiranii și ipocriții și a deschis părțile răsăritene și apusene ale lumii. Comorile diferitelor țări au fost aduse la Umar din provincii apropiate și depărtate, iar el le-a împărțit potrivit cu metoda legitimă și acceptată. Umar a murit apoi... Atunci, tovarășii musulmani... s-au învoit să aleagă, după Umar, pe Uthman bin Affan... În timpul domniei lui Uthman, islamul a purtat veșmintele cele mai largi și dovada de netăgăduit a lui Allah a fost consolidată în diverse părți ale lumii peste grumazele slujitorilor. Islamul s-a ivit în părțile răsăritene și apusene ale lumii, iar Cuvântul lui Allah a fost înălțat și religia Lui a ieșit la vedere. Religia cea pură și-a atins cele mai adânci ținte împotriva dușmanilor lui Allah și, ori de câte ori musulmanii învingeau o comunitate, treceau

la următoarea și, apoi, la următoarea, zdrobindu-i pe răufăcătorii tiranici. Au făcut aceasta în ascultare față de declarația lui Allah: O, voi, credincioșilor! Luptați-vă cu necredincioșii care sunt aproape de voi.⁴

Este clar că Mahomed – și, după el, succesorii lui, Califul Abu Bakr, Califul Umar și Califul Uthman – a atacat, în mod ofensiv, națiunile învecinate, cu scopul de a răspândi islamul. Acestea nu au fost, după cum pretind istoricii revizionişti, războaie de apărare. Au fost războaie de cucerire, al căror scop era să forțeze victimele să se supună islamului sau să fie „zdrobite”.

În cartea clasică și cea mai notabilă lucrare a sa, Muqaddimah, Ibn Khaldun, un faimos istoric și filosof islamic din secolul al XIV-lea, spune despre jihad:

În comunitatea musulmană, războiul sfânt este o îndatorire religioasă, din cauza universalismului misiunii [musulmane] și a [obligației de a] converti pe toată lumea la islam fie *prin persuasiune, fie prin forță*. De aceea, califatul [spiritual] și autoritatea [gubernamentală și militară] regească sunt unite în islam, astfel încât persoana în funcție să își poată devota puterea de care dispune amândurora în același timp.⁵ (sublinierea adăugată)

În cartea *Jurisprudence in Muhammad's Biography* [Jurisprudența în biografia lui Mahomed], renumitul erudit egiptean de la Universitatea Al-Azhar, dr. Muhammad Sa'id Ramadan al-Buti, scrie că războiul ofensiv – nu defensiv – este „cel mai nobil Război Sfânt” din islam:

Războiul Sfânt [Jihadul islamic], cum este cunoscut în jurisprudența islamică, *este în esență* un război de ofensivă. Aceasta este îndatorirea musulmanilor în orice epocă, atunci când puterea militară necesară ajunge la îndemâna lor. Aceasta este faza în care sensul Războiului Sfânt și-a căpătat forma finală. Așa a spus

⁴Tafsir Ibn Kathir, Sura 9:123, disponibil online la Tafsir.com.

⁵Khaldun, *The Muqaddimah*, vol. 1:473.

apostolul lui Allah: „Mi s-a poruncit să lupt cu oamenii până când cred în Allah și în mesajele lui...” *Conceptul de Război Sfânt [Jihad] în islam nu ține seama dacă este război defensiv sau război ofensiv*. Scopul lui este exaltarea Cuvântului lui Allah și construcția societății islamice, precum și consolidarea Împărăției lui Allah pe pământ *prin orice mijloace*. Mijloacele vor fi război de cucerire. În acest caz, este apogeul, *cel mai nobil Război Sfânt*.⁶ (sublinierea adăugată)

Conform *Enciclopediei Islamului*, „Lupta este obligatorie chiar și atunci când nu au început-o necredincioșii.”⁷ Conceptul de jihad în islam înseamnă a ataca, la propriu, necredincioșii, cu scopul de a-i converti la islam „prin persuasiune sau prin forță”, „chiar și atunci când nu ei au început”.

DOMINAȚIA LUMII

Mawlana Sayid Abul Ala Mawdudi a fost un erudit musulman din subcontinentul indian care s-a născut în 1905. Predicile (*khutbat*) și scrierile sale sunt renumite în toată lumea și el însuși este considerat în lumea islamică drept unul dintre cei mai de seamă învățați ai islamului. Iată ce a avut acesta de spus despre islam și despre dominația mondială:

Islamul nu este o religie obișnuită, precum celelalte religii ale lumii, iar națiunile musulmane nu sunt la fel ca națiunile normale. Națiunile musulmane sunt foarte speciale, pentru că ele au o poruncă de la Allah *de a stăpâni întreaga lume și de a fi mai presus de orice națiune a lumii*.⁸ (sublinierea adăugată)

Mawdudi explică scopurile și planul islamului:

Islamul este o credință revoluționară care vine să distrugă orice guvernare făcută de om. Islamul nu urmărește ca o națiune să fie într-o stare mai bună

⁶Al-Buti, *Jurisprudence in Muhammad's Biography*.

⁷Tyan, „Jihad”.

⁸Gabriel, *Islam and Terrorism*, pag. 81.

decât o alta. Islamului nu-i pasă de pământ sau de cine deține pământul. Scopul islamului este să stăpânească întreaga lume și să supună întreaga omenire la credința islamului. Orice națiune sau putere care se pune în calea împlinirii acestui scop, islamul o va bate și o va nimici. Ca să-și îplinească acest scop, islamul poate folosi orice putere aflată la îndemână, în orice fel poate fi folosită aceasta, pentru a aduce revoluția mondială. Acesta este Jihadul.⁹

Am văzut ce au spus unii dintre cei mai respectați erudiți ai islamului despre jihad și despre scopul islamului de a domina lumea. Punctul lor de vedere este limpede și indiscutabil. Dar ce au de spus, pe acest subiect, musulmanii occidentali moderni?

MUSULMANII OCCIDENTALI MODERNI DESPRE SCOPUL ISLAMULUI DE A STĂPÂNI LUMEA

În cartea sa, *The Islamization of America* [Islamizarea Americii], Aduallah al-Araby citează o scrisoare foarte înspăimântătoare din partea unui arhiepiscop catolic către papă. În această scrisoare deschisă adresată papei, arhiepiscopul de Izmir (Smirna), Turcia, reverendul Guiseppe Germano Barnardini, vorbea despre o adunare recentă a creștinilor și a musulmanilor cu scopul de a stabili un dialog inter-religios. Un extras din scrisoarea acestuia relatează că, în timpul întrunirii, un musulman cu autoritate s-a ridicat în picioare și a vorbit cu mult calm și siguranță de sine: „Mulțumită legilor voastre democratice, noi vă vom invada. Mulțumită legilor noastre religioase, vă vom domina.”¹⁰

Dacă accesați website-ul al aproape oricărei moschei din Statele Unite ale Americii, veți da, în mod invariabil, peste un link către Conciliul pe Relații Islamico-Americane. CAIR, după cum este numit, este o grupare islamică cu sediul în Washington, căreia îi face plăcere să se caracterizeze drept o grupare islamică moderată pentru drepturi civile. „Suntem similari unui NAACP musulman”, spune purtătorul

⁹Ibid.

¹⁰Al-Araby, *The Islamization of America*, pag. 8.

de cuvânt Ibrahim Hooper. „Încă de la fondarea sa, în 1994, CAIR a strâns donații impresionante, invitații la Casa Albă, citări mediatice respectuoase și o serioasă audiere din partea corporațiilor.”¹¹ Și totuși, în opinia lui Omar Ahmed, președintele comisiei de conducere a CAIR:

Islamul în America nu trebuie să fie egal cu oricare altă credință, ci să devină dominant. Coranul ar trebui să fie autoritatea cea mai înaltă în America, iar islamul, singura religie acceptată pe pământ.¹²

Este același Omar Ahmed care a intrat ca o furtună peste reverendul Franklin Graham, pentru că acesta numise islamul „o religie a răului”. D-l Ahmed s-a adresat lui Graham într-o declarație deschisă:

Învățați mai multe despre islam și despre musulmani înainte de a repeta afirmațiile dvs. eronate și răutăcioase despre una dintre cele trei mari religii avraamice: iudaismul, creștinismul și islamul. Asemenea afirmații seamănă doar animozitate și neîncredere în rândul americanilor. Ca lider religios, ar trebui, dimpotrivă, să puneți umărul la reconstruirea fundamentului nostru național în loc să încercați să-l dărâmați.¹³

Poate că reverendul Graham era mai conectat la adevăratele doctrine totalitariste ale islamului decât își dădea seama d-l Ahmed. Poate că d-l Graham citise declarația d-lui Ahmed cu privire la scopul islamului de a domina America și lumea, înainte de a face acea declarație. În orice caz, prin aceste două declarații, se vede cu ușurință discursul duplicitar de care a dat dovadă d-l Ahmed și mulți alții ca el. În privat, când se adresează musulmanilor, d-l Ahmed numește islamul singura religie validă al cărei scop este să cucerească America, dar când se adresează mass-mediei, vorbește despre „cele trei mari religii avraamice” și îl acuză pe d-l Graham de a fi fost „răutăcios”.

¹¹Pipes, „CAIR: Prieteni «moderați» ai terorii”.

¹²Raport în *San Ramon Valley Herald* al unui discurs către musulmanii din California, din iulie 1998; citat în Pipes, „CAIR: Prieteni «moderați» ai terorii”.

¹³Ahmed Reza, „CAIR răspunde reverendului Franklin Graham”, *ShiaNews.com*, 5 august 2002.

Daniel Pipes, un erudit al islamului militant și director al Forumului Orientului Mijlociu, punctează cazul unui musulman american proeminent ce nutrește, în mod deschis, aspirația de a cuceri America. Pipes prezintă un individ numit Ismail Al-Faruqi.

Ismail Al-Faruqi, un imigrant palestinian care a fondat Institutul Internațional de Gândire Islamică și a predat mulți ani la Universitatea Temple din Philadelphia. „Nimic nu ar putea fi mai măreț”, scria Al-Faruqi, la începutul anilor 1980, „decât [să vedem] acest continent [al Americii de Nord] plin de vigoarea tinereții și de bogății întorcându-se de la trecutul lui înșesat de nelegiuire și mărșăluind spre viitor sub stindardul lui *Allahu Akbar* [Allah este mare].”¹⁴

În Anglia și peste tot în Europa, islamul a progresat în putere mult mai mult decât în America. De aceea, în asemenea contexte, regăsim declarații agresive făcute mult mai pe față. Încă din 1989, europenii au fost șocați să vadă mii de musulmani protestând fără opreliști pe străzile Marii Britanii, Franței, Germaniei, Belgiei și Olandei, purtând semne cu provocatorul slogan: „Islamul – religia noastră de azi, religia voastră de mâine.”¹⁵

Manifestul musulman, datând din 15 iunie 1990 și publicat de răposatul dr. Kalim Siddiqui, pe atunci directorul Institutului Musulman (acum Parlamentul Musulman al Marii Britanii), declara:

Jihadul este o cerință de bază a islamului, iar faptul că trăiește în Marea Britanie sau deține naționalitate britanică prin naștere sau naturalizare nu absolvă pe niciun musulman de datoria de a participa la Jihad.¹⁶
(sublinierea adăugată)

Dr. Siddiqui nu exclude Marea Britanie dintre locurile în care „lupta armată” este necesară. Jihadul este obligatoriu pretutindeni. Iar odată cu trecerea timpului, chemarea la Jihad a progresat în Europa

¹⁴Pipes, „Pericolul din interior: Islamul militant în America.”

¹⁵Jenkins, *The Next Christendom*, pag. 180.

¹⁶<http://answering-islam.org.uk/Terrorism/agenda.html>.

până acolo încât lideri musulmani radicali o proclamă în mod deschis pe străzi. În numărul din 26 aprilie 2004 al ziarului *New York Times* citim:

Chemarea la Jihad se înalță pe străzile Europei... Într-un fost orașel industrial din nordul Londrei, o mică grupare de tineri britanici... spun că ar vrea să-l vadă pe primul-ministrul Tony Blair mort sau concediat și un steag islamic fluturând deasupra nr. 10 din Downing Street. Ei îi jură credință lui Osama bin Laden și țelului acestuia de a răsturna democrațiile occidentale pentru a înființa un superstat islamic, sub legea *șaria*, precum Afganistanul sub talibani. Ei îi numesc pe deturnătorii de avioane de la 11 septembrie drept „Cei 19 Magnifici” și privesc bombardamentele trenurilor din Madrid ca pe o metodă deșteaptă de a băga un fitil în Europa. Liderul lor, Sheik Omar Bakri Mohammad, a vorbit despre această aderență la Osama bin Laden. Dacă Europa dă greș în a ține seama de oferta de armistițiu a d-lui bin Laden – cu condiția ca toate trupele străine să se retragă din Irak în trei luni – musulmanii nu se vor mai abține și vor purcede la atacarea țărilor occidentale care îi găzduiesc, a spus *șeicul*. „Toți musulmanii din Vest vor fi obligați”, a mai zis acesta, „să devină sabia lui” într-o nouă luptă. Europeanii îi dau atenție, a adăugat el, spunând: „Este o nebunie să te lupți cu oamenii care vor moartea – asta caută ei...” Și i-a avertizat pe liderii din Occident: „Poate că îl veți ucide pe bin Laden, dar fenomenul, pe acesta nu-l puteți ucide – nu-l puteți distruge. Frații noștri musulmani de peste hotare vor veni într-o zi și vor cuceri țara aceasta și atunci vom trăi în islam în demnitate”, a mai spus el.¹⁷

Dr. Siddiqui și Sheik Omar Bakri Mohammad nu sunt nicidecum singuri în această chemare la un jihad islamic radical împotriva căminelor lor din Europa:

¹⁷Patrick E. și Don Van Natta Jr., „Militanții din Europa cer deschis Jihadul și domnia islamului”.

Abu Hamza, clericul acuzat că l-ar fi pregătit pe Richard Reid înainte de a încerca să arunce în aer un avion de pasageri pe ruta Paris-Miami cu explozibili ascunși în pantofi, a îndemnat o mulțime de două sute de oameni, adunați în fața fostei sale moschei din Finsbury Park, să îmbrățișeze moartea și „cultura martirajului”.¹⁸

Nu este, deci, surprinzător că, în războiul cu Afganistanul, forțele americane au capturat cel puțin trei cetățeni britanici. Sau că, în aprilie 2003, doi cetățeni britanici au pus în fapt un bombardament sinucigaș care a ucis încă alți trei oameni la o cafenea din Tel Aviv. Iar când fanaticii musulmani l-au decapitat pe reporterul Daniel Pearl de la *Wall Street Journal*, în Pakistan, lumea a aflat că Omar Sheik Saeed, un nativ britanic cu educație aleasă, descris cândva drept „un englez desăvârșit”, se transformase într-un musulman radical, fiind, în cele din urmă, mintea din spatele răpirii și decapitării înregistrate a lui Pearl. Ar trebui să fie, deci, o reală surpriză pentru noi? Să fim uluiți de faptul că islamul are acest efect asupra oamenilor? Dacă lideri musulmani proeminenți din Europa îl laudă în mod deschis pe Osama bin Laden și instigă la Jihad și la „martiraj”, atunci de ce să fim noi uimiți atunci când unii tineri musulmani impresionabili răspund unei astfel de chemări peste tot în lume? Dacă 15 din cei 19 deturnători de la 11 septembrie erau arabi saudiți, va fi șocată lumea când musulmanii britanici vor săvârși un asemenea act? Cum ar fi reacționat Vestul dacă „cutiile negre” recuperate din dărâmurile World Trade Center-ului ar fi conținut înregistrări ale unor tineri ce zbierau „*Allahu Akhbar!*” cu un accent distinctiv britanic sau american?

CONCLUZIE

De regulă, musulmanii din Vest numesc islamul „religia păcii”, însă această așa-zisă religie a păcii este răspunzătoare pentru mai mult de 90% din toate luptele ce au loc în prezent în lume. Gândiți-vă la acest lucru. Islamul este motivația din spatele mării majorități a terorismului, violenței și războaielor mondiale. Sunt aproximativ 400 de grupări teroriste recunoscute în lume. Peste 90% dintre

¹⁸Ibid.

acestea sunt grupări teroriste islamice radicale. Peste 90% din toate luptele mondiale actuale implică mișcări islamice de teroare.¹⁹

Scopul neabătut al apologeților musulmani moderați este să pretindă că grupările radicale teroriste nu se poartă într-o manieră islamică. Deși nu mă îndoiesc câtuși de puțin că mulți musulmani moderați nutresc un dispreț puternic față de conduita criminală a celor mai multe dintre grupările violente, în realitate teroriștii nu fac decât să pună în fapt un aspect foarte legitim al islamului, așa cum este acesta definit de textele sacre, de erudiți și de reprezentanții islamului. Ei chiar se poartă într-o manieră cu adevărat islamică. Calcă pe urmele lui Mahomed și ale succesorilor săi. Deși se spune adesea că teroriștii au „deturnat” islamul, judecând după ce învață acesta de fapt, în realitate așa-ziii musulmani moderați sunt cei ce reprezintă în mod eronat adevăratele precepte islamice.

Ținând cont de ratele de creștere a islamului, combinate cu conceptul de *jojah* și cu popularitatea crescândă a interpretării ultra-radicală a acestuia, chiar și în Vest, conceptul unui viitor dictator mondial islamo-fascist devine o reală posibilitate. Chiar și numai pe baza tendințelor și a statisticilor, nu ar fi o exagerare să asistăm la împlinirea acestei realități în decursul secolului nostru. Biblia învață că, în viitor, se va ridica un bărbat al cărui unic țel conducător va fi să dobândească dominația completă a lumii, prin imperiul său politic-militar-religios. Islamul urmărește exact același scop, inerent în majoritatea doctrinelor sale esențiale. Iar astăzi, când chemarea la jihad este trâmbițată tot mai zgomotos de către lideri musulmani radicali de peste tot din lume, islamul se îndreaptă cu pași din ce în ce mai repezi spre atingerea acestui țel.

¹⁹Massie, „Religia păcii nu se scrie i-s-l-a-m”.

SĂ ÎNȚELEM LIPSA DE ONESTITATE ȘI ÎNȘELĂCIUNEA DIN ISLAM

Următoarea *discuție* este foarte importantă, din două motive. Mai întâi, din cauza proeminenței înșelăciunii în zilele din urmă, iar în al doilea rând, din cauza implicațiilor serioase pe care le are minciuna pusă în slujba cauzei islamului pentru răspândirea acestuia în Vest.

Atunci când oamenii manifestă o primă curiozitate și doresc să înceapă să se informeze cu privire la islam, este imperativ să înțeleagă mai întâi că, în islam, minciuna nu este doar permisă, ci și cultivată, ba uneori chiar poruncită. Când un creștin dorește să-i învețe pe alții despre creștinism, este de la sine înțeles că onestitatea va fi un aspect esențial al aceluși efort. Iată de ce occidentalii întâmpină dificultăți în a se raporta la faptul că exagerările oportune, acoperirea adevărului și, ocazional, minciuna alcătuiesc de-a dreptul o parte esențială a religiei islamului. Doctrină și tradiții specifice islamice încurajează o cultură a lipsei de onestitate. Acum, firește, unele versete și tradiții din islam descurajează minciuna: „Și nu acoperi adevărul cu falsitatea, nici nu ascunde adevărul atunci când îl cunoști” (Sura 2:42; Yusuf Ali). Dar pentru mulți musulmani, tocmai excepțiile de la regulă au devenit, în fapt, regula însăși.

ÎNȘELĂCIUNEA ȘI JIHADUL

Ca să înțelegem cum poate o religie să raționalizeze și să justifice minciuna, se impune să revizuiim rapid conceptul de jihad și scopurile islamului. Am discutat deja despre acestea în capitolul precedent, dar voi puncta din nou faptul că islamul, în esență, vede jihadul ca pe o luptă de a aduce toate lucrurile în supunerea față de Allah și islam. Câmpurile de luptă pe care se poartă jihadul pot fi

văzute aidoma unui spectru. De o parte, se situează lupta lăuntrică personală pe care o poartă mereu fiecare musulman ce dorește să-și învingă propriile slăbiciuni sau demonii lăuntrici. Pe măsură ce traversăm spectrul, apare nevoia de a purta jihadul pentru a-i determina pe alți indivizi să se supună islamului. Aceasta este, firește, ceea ce în creștinism se numește evanghelizare. În islam, se numește *dawah*. Mai departe, apare imperativul ca islamul să preia guvernarea locală și, până la urmă, pe cea națională. În acest punct, din păcate, se descoperă adesea adevărata față – chipul cel violent – a islamului și jihadul începe, de regulă, să devină sângeros. Realitatea aceasta este vizibilă peste tot în lume astăzi. Așadar, în timp ce mulți vestici concep jihadul ca pe o simplă luptă contra guvernelor și națiunilor nemusulmane, în realitate jihadul cuprinde toate aspectele vieții. Deci, în mintea musulmanului, până și lupta de a converti nemusulmani la islam face parte din jihad. Evanghelizarea în islam presupune mai mult decât „a împărtăși vestea bună”, *este război*. Cu aceasta în minte, este vital să ținem cont de faimoasa vorbă a lui Mahomed, cum că „războiul este înșelăciune.”¹ De aceea, în raportarea la nemusulmani, islamul încurajează musulmanii să facă uz de un jihad agresiv/o mentalitate din timp de război, definită prin înșelăciune. Într-adevăr, până când nu ajung să înțeleagă cât de manifestă este această mentalitate, nemusulmanilor le va fi mult prea ușor să piardă contactul cu un simț sănătos al obiectivității în raporturile cu musulmanii. Având de-a face cu cineva care este în mod deliberat înșelător, indivizii creduli – cum sunt, în zilele acestea, atât de mulți occidentali – sunt precum oile mânate la tăiere.

Mentalitatea aceasta de *evanghelizare ca jihad* își găsește sprijinul în islam sub categoria a două doctrine specifice numite *kithman* și *taqiya*.

KITHMAN: ASCUNDEREA ADEVĂRULUI

Kithman este o poruncă de a-ți ascunde cu bună știință propriile credințe. Practicată în principal de minoritatea musulmanilor șiiti, doctrina este articulată de către Imam Jafar Sadiq, cel de-al șaselea imam al islamului šiit:

¹ *Sunan Abu Dawud*, cartea 14, nr. 2631, narat de Ka'b ibn Malik.

Cel ce expune ceva din religia noastră este precum acela care ne omoară cu bună știință.²

Aparțineți unei religii în care, pe oricine o ascunde, Allah îl va cinsti, iar pe oricine o descoperă, Allah îl va face de rușine.³

Ca atare, musulmanilor șiiți li se poruncește să ascundă ceea ce cred cu adevărat, cu scopul de a-i induce în eroare pe cei din afară în ceea ce privește adevărata natură a religiei lor. Nu pot să nu mă gândesc numaidecât la cuvintele lui Isus, care le-a spus ucenicilor Săi să nu-și ascundă niciodată religia:

Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri. (Matei 5:14-16)

Dar, dimpotrivă, musulmanii șiiți „aparțin unei religii în care, pe oricine o ascunde, Allah îl va cinsti, iar pe cel ce o descoperă, Allah îl va face de rușine.” Aceasta este doctrina *kithman*. Pentru majoritatea occidentalilor, acest concept este de neînchipuit și cu totul străin de rațiune. Dacă ai ceva bun, fă-le parte și altora. Dacă ai ceva de ascuns, probabil că oricum n-aș vrea acel lucru. Nu există, în esență, nicio diferență între doctrina *kithman* și doctrina *taqiya*. Un comentator musulman șiiit definește *taqiya* astfel:

Cuvântul „*al-Taqiyya*” înseamnă, în cel mai propriu mod: „Ascunderea sau mascarea credințelor, convingerilor, ideilor, sentimentelor, opiniilor și/sau a strategiilor cuiva într-o vreme de pericol iminent, la momentul prezent sau ulterior în timp, pentru a se salva de o injurie fizică și/sau mintală.” O traducere într-un cuvânt ar fi „disimulare”.⁴

²Hadith Imam Jafar Sadiq, Nota de subsol #1, Usool al Kafi, pag. 88.

³Ibid., Nota de subsol #2, Ibid., pag. 522.

⁴A *Shiite Encyclopedia*, oct. 1995, revizuită în ianuarie 2001, disponibilă online la: <http://www.al-islam.org/encyclopedia/chapter6b/1.html>.

Același comentator, însă, într-un articol din *O enciclopedie șită*, continuă afirmând că „adevăratul spirit al «*al-Taqiyya*» este mai bine întruchipat în cuvântul «diplomație».” Cu adevărat, diplomația este o definiție chiar „diplomatică”.

Doctrinile *kithman* și *taqiya* sunt adesea considerate a fi strict șite, iar musulmanii suniți neagă că oricare dintre acestea ar face parte din tradiția lor. Din nefericire, însă, aceasta nu este decât o altă înșelăciune. În continuare, vom parcurge câteva tradiții sunitice care demonstrează aplicarea universală a *taqiya* în islam.

TAQIYA: FUNDAMENTUL PENTRU ÎNȘELĂCIUNE

Coranul învață că musulmanii au voie să-și renege credința ca să se apere. Musulmanii care procedează astfel vor primi iertare atâta vreme cât adevărata lor credință s-a păstrat neclintită (adică, negarea lor a fost o minciună în sensul cel mai pur) și doar dacă negarea credinței s-a făcut cu scopul de a evita un rău (în principal, pe când cel în cauză trăia în mijlocul nemusulmanilor).

Asupra celui ce îl tăgăduiește pe Allah după ce a crezut în El – nu cel care este silit și a cărui inimă rămâne liniștită în credință, ci asupra celui ce de bună voie deschide inima sa tăgădei – va cădea mânia lui Allah și va avea o mare osândă. (Sura 16:106, Coran arab roman)

Eruditul sunit Ibn Kathir elaborează pe marginea sensului acestui verset în clasicul său comentariu la Coran:

Acesta face referire la un grup de oameni care au fost asupriți în Mecca și a căror poziție față de propriul lor popor a fost slabă, mergând alături de cei ce îi încercau... Allah le spune că, după aceasta, însemnând că după ce au cedat [în fața nemusulmanilor, tăgăduindu-și credința] când au fost puși la încercare, el îi va ierta și le va arăta îndurare când vor fi înviați.⁵

Atâta vreme cât un musulman trăiește într-o țară în care islamul este minoritar, într-o „stare slăbită”, înșelăciunea este permisă. Când

⁵Ibn Kathir's Tafsir, Sura 16:106, disponibil online la www.tafsir.com.

au fost provocați de nemusulmani să rostească blasfemii la adresa lui Allah, ei „au mers alături de ei”

Necredincioșii l-au arestat pe ‘Ammar Ibn Yasir și l-au torturat până când a rostit cuvinte urâte despre Profet [Mahomed] și a adus laude zeilor și idolilor lor; iar când i-au dat drumul, acesta s-a dus întins la Profet. Profetul i-a spus: „Ai ceva în minte?” ‘Ammar Ibn Yasir a spus: „Vești proaste! N-au vrut să-mi dea drumul până când nu te-am defăimat și am adus laude zeilor lor!” Profetul a spus: „Cum găsești că este inima ta?” ‘Ammar a răspuns: „Liniștită în credință.” Atunci, Profetul a răspuns: „În cazul acesta, dacă se întorc după tine, fă același lucru încă o dată.” În clipa aceea, Allah a revelat versetul: „...cu excepția celui ce este silit și a cărui inimă rămâne liniștită în credință...”⁶ (Sura 16:106)

Așadar, Mahomed i-a încurajat pe musulmani să mintă, să rostească blasfemii și să-și renege credința dacă aceste lucruri îi păzesc, cu condiția ca, în inima lor, să „rămână liniștiți în credință”. Ibn Abbas, considerat în mediul sunit drept cel mai renumit și de încredere narator al tradiției, confirmă această idee. „*Taqiyya* este [doar] rostirea limbii, în vreme ce inima rămâne liniștită în credință.”⁷

Lucrul acesta se situează, firește, într-un contrast direct cu atitudinea a milioane de creștini care, de-a lungul istoriei, au refuzat să se lepede de Cristos și au acceptat, în schimb, moartea și martirajul.

De asemenea, Coranul le poruncește musulmanilor să nu lege relații de prietenie cu nemusulmanii – din nou, cu excepția cazului în care acest lucru îi poate ajuta să se apere de rele:

Credincioșii să nu-și ia de prieteni sau de ajutoare necredincioși, ci mai degrabă credincioși: dacă cineva procedează astfel, în nimic nu va primi ajutor de la

⁶Confirmat de At-Tabari și narat de Abd al-Razak, Ibn Sa’d, Ibn Jarir, Ibn Abi Hatim, Ibn Mardawayh, al-Bayhaqi în cartea sa *Al-Dala-il*, <http://www.al-islam.org/encyclopedia/chapter6b/1.html>.

⁷Sunan al-Bayhaqi și Mustadrak al-Hakim, disponibil online la <http://www.al-islam.org/encyclopedia/chapter6b/1.html>.

Allah: cu excepția cazului în care vă păziți cu desăvârșire de ei. (Sura 3:28)

Ibn Kathir comentează din nou:

Allah le-a interzis slujitorilor săi credincioși să se facă sprijinatorii necredincioșilor sau să și-i ia de camarazi cu care să lege prietenii... Allah i-a avertizat împotriva unui astfel de comportament spunând: „O, voi care credeți! Nu-i luați pe dușmanii mei și ai voștri drept prieteni, arătându-le afecțiune. Oricine va face așa, acela s-a depărtat cu adevărat de cărarea cea dreaptă.” Și: „O, voi care credeți! Nu vi-i luați de prieteni pe evrei și pe creștini: ei nu sunt prieteni decât unul pentru altul. Și oricine se împrietenește cu ei, atunci sigur este din numărul lor.” Allah a mai spus: „...decât dacă vă temeți de vreo primejdie din partea lor”, referindu-se, firește, la acei [musulmani] care în unele zone sau vremuri se tem pentru siguranța lor în mijlocul necredincioșilor. În acest caz, acestor credincioși li se dă voie să arate prietenie necredincioșilor pe din afară, *dar niciodată în sufletul lor*. De pildă, Al-Bukhari a consemnat faptul că Abu Ad-Darda' a spus: „*Noi zâmbim în fața unora chiar dacă inimile noastre îi blestemă.*”⁸ (sublinierea adăugată)

Ibn Kathir continuă desființând ideea că *taqiya* este doar pentru musulmanii șiiți, afirmând că: „*Taqiya* este permisă până în Ziua Învierii.”

Vedem că *taqiya* este, într-adevăr, o doctrină pentru toți musulmanii, care le permite să nege oricare aspect al credinței lor cu scopul de a se păzi de un rău. Însă problema este că, în practică, definiția aceluia rău a ajuns să includă o simplă atingere adusă reputației cuiva ca reprezentant al islamului. Așadar, musulmanii au voie să nege sau să reprezinte în mod eronat oricare aspect al credinței lor, cu scopul de a ajuta la corectarea unei imagini negative a islamului

⁸Ibn Kathir's Tafsir, Sura 3:28, disponibil online la www.tafsir.com.

în țările nemusulmane. Ibn Taymiyah, renumitul filosof musulman, validează acest punct cu foarte mare vehemență în cartea sa intitulată *The Sword on the Neck of the Accuser of Muhammad* [Sabia la gâtul acuzatorului lui Mahomed]:

Când se află într-o stare slăbită într-o țară nemusulmană, credincioșii ar trebui să ierte și să aibă răbdare cu Oamenii Cărții [adică evreii și creștinii] atunci când aceștia îl insultă pe Allah și pe profetul lui prin orice mijloace. Credincioșii ar trebui să-i mintă pe Oamenii Cărții ca să-și apere viețile și *religia lor*.⁹ (sublinierea adăugată)

ÎNȘELAREA JUSTIFICATĂ PENTRU A ACUMULA BOGĂȚIE

În ciuda a ceea ce spune Ibn Taymiyah, însă, mulți vor pretinde (posibil ca o tactică de înșelare în sine) că musulmanii trebuie să facă uz de *taqiya* doar ca să-și scape viața. Departe de asta. Mahomed a permis minciuna chiar și pentru a acumula bogăție:

După cucerirea cetății Khaybar de către musulmani, Profetul a fost abordat de către Hajaj Ibn 'Aalat, care i-a spus: „O, Profet al lui Allah: Am în Mecca ceva bogăție în plus și ceva rubedenii și aș vrea să le primesc înapoi; sunt iertat dacă te ponegrec ca să scap de prigoană?” Profetul l-a scuzat și i-a zis: „Spune tot ceea ce ai nevoie să spui.”¹⁰

Abordarea de tip „orice scop justifică mijloacele” a vieții și a religiei, de care dă dovadă Mahomed, răzbate limpede de aici. Și sunt numeroase alte exemple în care Mahomed își încurajează urmașii să mintă, dacă acesta este un mijloc de a atinge scopul final al înaintării islamului.

ÎNȘELAREA JUSTIFICATĂ PENTRU A-I UCIDE PE DUȘMANII ISLAMULUI

Apostolul lui Allah a spus: „Cine este dispus să-l omoare pe Ka'b bin Al-Ashraf care l-a rănit pe Allah

⁹Taymiyah, *The Sword on the Neck of the Accuser of Muhammad*, pag. 221, citat în Gabriel, *Islam and Terrorism*, pag. 91.

¹⁰Al-Sirah al-Halabiyyah, vol. 3, pag. 61, <http://www.al-islam.org/encyclopedia/chapter6b/1.html>.

și pe apostolul lui?” Atunci, Muhammad bin Maslama s-a ridicat în picioare și a răspuns: „O, apostol al lui Allah! Ți-ar fi pe plac dacă l-aș ucide eu?” Profetul a răspuns: „Da.” Muhammad bin Maslama a zis: „Atunci îngăduie-mi să-i spun un lucru [fals] [ca să-l înșel pe Kab].” Profetul i-a răspuns: „Poți să-i spui.”¹¹

Într-un articol intitulat *Minciuna în islam*, Abdullah Al-Araby, o autoritate de origine din Orientul Mijlociu, prezintă cu lux de amănunte o altă istorioară în care Mahomed permite minciuna pentru a obține moartea dușmanilor săi. De astă dată, numele victimei era Shaaban Ibn Khalid al-Hazly:

Se zvonea că Shaaban își strângea o armată ca să declare război lui Mahomed. Mahomed a răspândit zvonul, poruncindu-i lui Abdullah Ibn Anis să-l omoare pe Shaaban. Viitorul criminal i-a cerut profetului permisiunea de a minți. Mahomed i-a dat-o și apoi i-a poruncit ucigașului să mintă zicând că era membru din clanul Khazaa. Când Shaaban l-a zărit pe Abdullah venind, l-a întrebat: „Din ce trib ești?” Abdullah i-a răspuns: „Din Khazaa.” Apoi a adăugat: „Am auzit că strângi o armată ca să te lupți cu Mahomed și am venit să mă alătur ție.” Abdullah a ieșit la plimbare cu Shaaban și i-a povestit cum Mahomed a venit la ei cu învățătura eretică a islamului și s-a plâns că Mahomed i-a criticat pe patriarhii arabi și a năruit speranțele arabilor. Au continuat conversația până când au ajuns la cortul lui Shaaban. Însoțitorii lui Shaaban au plecat, iar Shaaban l-a invitat pe Abdullah să intre și să se odihnească. Abdullah a rămas acolo până când atmosfera s-a liniștit și a simțit că toată lumea adormise. Apoi, Abdullah i-a tăiat capul lui Shaaban și i l-a dus lui Mahomed ca trofeu. Când Mahomed l-a zărit pe Abdullah, a strigat jubilând: „Fața ta a ieșit triumfătoare [*Aflaha al-wajho*].” Abdullah i-a întors salutul spunând: „Este

¹¹Sahih Bukhari, vol. 5, cartea 59, nr. 369, narat de Jabir bin 'Abdullah.

fața ta, apostol al lui Allah, care a ieșit triumfătoare.
*[Aflaha wajhoka, ye rasoul Allah].*¹²

Vedem din nou că minciuna este permisă pentru oricare număr de motive. Atâta vreme cât scopul final este acela de a înainta cauza lui Mahomed sau islamul, înșelăciunea este permisă și are prioritate față de interdicția inițială de a minți. În acest caz, a fost permisă pentru a atinge țelul asasinării unui om pe care Mahomed îl voia mort. Din nefericire, fiindcă islamul îl ridică pe Mahomed la rangul de exemplu suprem de conduită pentru toți musulmanii, urmașii acestuia duc mai departe aceeași atitudine, până în zilele noastre.

ÎNȘELĂCIUNEA PENTRU ATINGEREA SCOPURILOR ȘI A PROSPERITĂȚII

Imam Al-Ghazali, unul dintre cei mai de renume teologi și filosofi musulmani din toate timpurile, duce și mai departe această permisiune de a minți. Pentru Ghazali, minciuna este permisibilă atâta vreme cât prin ea poate fi atins aproape oricare scop sau beneficiu pozitiv:

Vorbirea este un mijloc de atingere a obiectivelor. Dacă un țel lăudabil poate fi atins deopotrivă prin spunerea adevărului și prin minciună, este ilicit să fie atins prin minciună, pentru că nu este nevoie de ea. *Atunci când este posibil să atingi un astfel de țel prin minciună, dar nu și prin rostirea adevărului, este permisibil să minți, dacă atingerea țelului este permisibilă.*¹³ (sublinierea adăugată)

Să știi că minciuna nu este păcat prin ea însăși, dar dacă îți aduce pagube ar putea fi urâtă. *Însă, poți minți dacă aceasta te va ține departe de rău sau dacă îți aduce prosperitate.*¹⁴ (sublinierea adăugată)

Este imposibil să negăm faptul că înșelăciunea și-a găsit în islam o albie bogată în care să-și întindă rădăcinile și pe care să o numească al său cămin. Vedem că islamul, ca sistem religios, permite, ba chiar încurajează minciuna și înșelătoria ca aspect specific al vieții sale

¹²Abdullah Al-Araby, „Minciuna în Islam”.

¹³*Al-Misri, Reliance of the Traveller*, pag. 745.

¹⁴Ulum id Din, 3, 137, citat în Gabriel, *Islam and Terrorism*, pag. 95.

religioase. Această neobișnuită fuziune între religie și înșelare are implicații profunde, atât în chestiuni legate de răspândirea islamului în Occident, cât și în cele privitoare la discuția noastră pe tema zilelor din urmă.

IMPLICAȚII PENTRU ISLAMUL DIN OCCIDENT

În termenii implicațiilor pentru zilele noastre, Abdullah Al-Araby comentează:

Principiul sancțiunii minciunii pentru cauza islamului are implicații serioase în chestiuni legate de răspândirea religiei islamului în Vest. Activiștii musulmani utilizează tactici amăgitoare în eforturile lor de a da lustru imaginii islamului și de a-l face mai atrăgător pentru potențialii convertiți.¹⁵

Am fost eu însuși martor al acestei dinamici până la punctul unei crunte istoviri. Și, în egală măsură frustrant, este și faptul că atât de mulți creștini, din cauza ori a necunoașterii, ori a faptului că nu vor, pur și simplu, să pară puși pe harță, îngăduie înșelăciunii să se manifeste fără opreliști. După 11 septembrie, de pildă, americanii au fost martorii atâtor discursuri venind din partea unor așa-zisi musulmani moderați în apărarea naturii benigne a „religiei păcii”, iar mulți dintre acești vorbitori au reprezentat cu bună știință, în mod eronat, adevărata natură a islamului. Mulți au fost prinși vorbind în termeni mult mai agresivi în întrunirile private cu alți musulmani. Am reliefat exemplul lui Omar Ahmed, președintele comitetului Conciliului Relațiilor Americano-Islamice (CAIR), în capitolul anterior. Acești musulmani, pozând drept „moderați”, și-au justificat reprezentările greșite făcute islamului din cauză că, în mințile lor, ei protejau islamul și, ca atare, îi protejau pe musulmanii americani de „rău”. A fost „control al daunelor” în forma cea mai adevărată. Creștinii, americanii și, din nefericire, chiar mare parte din liderii politici, ori din cauză că își doresc cu disperare să creadă ce e mai bun despre oameni ca să se consoleze în vremuri de mare incertitudine, ori prin inevitabila prostire a Vestului în urma forjării constante a relativității morale și a corectitudinii politice,

¹⁵Abdullah Al Araby, „Minciuna în Islam”.

au înghițit mare parte din această înșelăciune – cârligul, plumbul și undița cu totul. Aceia, puțini, care au curajul să spună adevărul despre adevărata natură a islamului au fost priviți ca fiind intoleranți ori instigatori la ură, sau și una, și alta. Acesta este tiparul urmat ori de câte ori islamul săvârșește o răutate monstruoasă. Acordați atenție și îl veți vedea repetându-se la nesfârșit.

IMPLICAȚII PENTRU ZILELE DIN URMĂ

Firește că implicațiile doctrinei islamice a minciunii sunt evidente în relație cu discuția noastră pe seama zilelor din urmă. În imaginea pe care o realizează Biblia pentru vremea sfârșitului, înșelăciunea este stăpânul absolut al zilei. În aproape fiecare pasaj nou-testamentar în care este discutat acest subiect, este accentuat faptul că credincioșii trebuie să se păzească de înșelare. Redau în continuare câteva exemple de asemenea avertismente.

Chiar înainte de a fi prins și dus să fie răstignit, Isus a avut o discuție cu ucenicii Săi despre zilele din urmă. Primul Său îndemn a fost să aibă grijă să nu fie înșelați:

El a șezut jos, pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El, la o parte, și I-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Drept răspuns, Isus le-a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva.” (Matei 24:3-4)

Isus continuă avertizându-i asupra puterii acestei înșelări:

Atunci, mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți... Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Iată că v-am spus mai dinainte. (Matei 24:10-11, 24-25, sublinierea adăugată)

În același fel, în Epistola către tesaloniceni, apostolul Pavel avertizează Biserica asupra nevoii de a fi prudentă și de a nu se

lăsa înșelată: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El... Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip...” (2 Tesaloniceni 2:1-3). Pavel face referire la această viitoare înșelare ca la o „lucrare de rătăcire”:

Arătarea lui [a fiului pierzării, a celui nelegiuit] se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate *amăgirile* nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite *o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună*: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți. (2 Tesaloniceni 2:9-12, sublinierea adăugată)

CONCLUZIE

După cum înțeleg eu lucrurile, a numi pe cineva mincinos este o insultă în toată regula. De aceea, am simțit că era important să demonstrez temeinic faptul că Mahomed, Coranul și hadith-urile, precum și erudiții cei mai respectați din islam permit minciuna ca mijloc pus în slujba unui număr de scopuri. Am documentat limpede acest lucru. Nu este, deci, o acuzație nefondată lansată de către „oamenii minciunii” (nume pe care, în mod ironic, Coranul îl aplică celor ce nu sunt musulmani), ci cu adevărat o doctrină și o practică consolidate în sânul islamului. Îmi dau seama că ar putea părea că folosesc un limbaj tare, dar adevărul simplu este că islamul ca sistem religios este odrasla adevăratului său părinte. Ființa demonică ce l-a atacat pe Mahomed în Peștera din Hira este aceeași care a inspirat doctrinele disimulării lipsite de orice evlavie, care au afectat în chip atât de evident religia islamului așa cum o cunoaștem azi. Deși sunt aproape sigur că aceste comentarii îi ofensează pe majoritatea musulmanilor, aș vrea să le cer, ca răspuns, să nu se supere pe mine pentru că raportez aceste informații, ci să-și exprime mânia mai degrabă față de tradițiile lui Mahomed și față de erudiții islamici, care nu doar că trec cu vederea, ci chiar încurajează un asemenea comportament. Această conduită, pur și simplu, n-ar trebui să se regăsească în mijlocul celor ce se numesc evlavioși. Biblia îi îndeamnă pe toți oamenii să-și dea silința

să semene cu adevăratul lor Tată ceresc, Autorul oricărei lumini și al oricărui adevăr.

Cu toate că cei mai mulți ar spune că religia și înșelarea nu se amestecă una cu cealaltă, este limpede că în islam acestea se sprijină reciproc. De fapt, putem fi siguri că, în zilele din urmă, amăgirea și religia se vor împleti atât de strâns una cu cealaltă încât până și celor „aleși” le va fi greu să discearnă adevărul. Încă o dată, islamul bifează încă una dintre principalele descrieri ale sistemului anticristic de la sfârșitul veacului.

MAREA APOSTAZIE, TEROAREA ȘI RATELE DE CONVERTIRE LA ISLAM

Probabil că cel mai trist și mai devastator aspect al vremurilor din urmă este ceea ce Biblia numește o lepădare masivă de credință. Biblia învață că, în zilele din urmă, mulți dintre cei ce cheamă numele lui Isus, care se numesc creștini, se vor întoarce de la credința lor și se vor lepăda de Cristos. Cu referire la această cea mai înfiorătoare și haotică perioadă, Isus a spus: „Atunci, mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții” (Matei 24:10).

Apostolul Pavel i-a avertizat pe credincioși, în mai multe rânduri, să nu se lase pradă amăgirii că Isus revenise deja. Căci „Ziua Domnului” – întoarcerea lui Isus – nu va veni înainte de marea apostazie și de apariția lui Anticrist:

Nu lăsați pe nimeni să vă înșele, căci ea nu va veni înainte să vină mai întâi lepădarea de credință și înainte să fie descoperit bărbatul fărădelegii, fiul nimicirii. (2 Tesaloniceni 2:3, NASB)

Dar Duhul spune deslușit că, în vremurile din urmă, unii vor cădea de la credință, dând atenție duhurilor înșelătoare și doctrinelor drăcești. (1 Timotei 1:4, NASB)

În acest capitol, vom explora modul în care creșterea dramatică a islamului poate fi legată de venirea mării lepădări de credință, precum și relația dintre teroare și izbânda lui Anticrist.

RIDICAREA ISLAMULUI LA O PROEMINENȚĂ GLOBALĂ

Dat fiind că una dintre doctrinele esențiale ale islamului o constituie credința în absoluta și completa suveranitate a lui Allah, multor musulmani le-a venit greu, la nivel psihologic, să accepte ideea că

islamul a fost nevoit să interpreteze, vreme atât de îndelungată, vioara a doua, lângă creștinism. Dacă Allah este atotputernic și islamul este singura lui religie, de ce, atunci, pretutindeni în lume, islamul joacă un rol secundar față de creștinism? De ce îngăduie Allah acest lucru? Iată câteva dintre lucrurile cu care se frământă mulți musulmani. Speculația mea, însă, este că, în următoarele câteva decenii, cu cât islamul începe să se apropie de creștinism și chiar să-l întrecă, devenind prima religie din lume, sprijinul psihologic de care se va bucura va fi nemaipomenit. Tot atât de profundă va fi, pe de altă parte, și lovitura psihologică pe care o va resimți creștinismul. Pe neașteptate, mulți creștini se vor întreba: „Dacă Dumnezeu este atotputernic, cum poate El îngădui islamului, în esență, să cucerească lumea?” Musulmanii vor exclama triumfători că nu se mai poate spune că Isus Cristos este Omul cel mai influent din istoria rasei umane, ci Mahomed! Atmosfera de încântare și frenezie din rândurile musulmanilor va fi cum nu a mai fost din fazele inițiale ale cuceririlor islamului.

Nu vreau să prezint lucrurile într-o notă sumbră, dar, pe baza simplelor mele observații asupra oamenilor, mă aștept ca, înainte chiar ca islamul să întrecă propriu-zis creștinismul, să apară un „punct critic”, când va avea loc o creștere masivă datorată unei erupții bruște a convertirilor de partea celui mai tare. La vremea aceea, mărturia va fi o unealtă puternică pentru musulmani. Cu cât numărul occidentalilor convertiți va fi mai mare, cu atât mai greu le va fi multor creștini vestici să dea la o parte revendicările și provocările islamului. Prejudecățile existente, care pe mulți creștini din Occident i-au protejat de confruntarea propriu-zisă cu islamul ca factor relevant în lume, vor fi demontate pe măsură ce oameni sinceri și inteligenți dintre cunoștințele lor vor trece la islam. Oamenii nu vor mai putea să se ascundă după prejudecățile lor și să ignore islamul, privindu-l ca pe o religie mai primitivă a unora mai puțin cultivați și educați. Mulți occidentali vor fi, prin urmare, forțați să regândească religia islamului. În America de azi, când majoritatea celor ce nu aveau o religie ajung să accepte monoteismul și să ia decizia de a-L urma pe Dumnezeu, cei mai mulți nici măcar nu se întreabă pe care dintre religii să o aleagă, ci mai degrabă care denomi-națiune. Odată cu răspândirea islamului în Vest, acești

oameni vor fi puși față în față cu o decizie: între două singure alegeri reale, care să fie – creștinismul sau islamul?

Ar trebui să ne așteptăm să vedem, atunci, în comunitatea islamică o frenezie pusă în slujba țelului de a duce la bun sfârșit misiunea de dominație mondială a islamului. Lumea musulmană va experimenta o doză tulburătoare de încurajare psihologică. Această exaltare va fi intensificată dacă, între timp, în America se va întâmpla ceva ce va slăbi semnificativ puterea acesteia la nivel mondial. E adevărat că nu este decât o speculație, dar pe baza evidentei lipse de semnificație reală a Americii în profețiile biblice, mulți profesori de profeții au susținut că, înainte să vină sfârșitul, America va suferi o formă sau alta de declin important în ce privește proeminența și puterea pe care le deține în lume. Deși, categoric, sper din toată inima ca un asemenea scenariu sumbru să nu se adevărească, permanenta ridicare și cădere a diverselor puteri mondiale este un tipar tot atât de vechi și de predictibil pe cât este răsăritul soarelui.

Din nou, nu fac decât să speculez, dar dacă acești doi factori – declinul Americii și ascensiunea islamului – s-ar întâmpla într-o relativă proximitate temporală, atunci cu siguranță răzburarea după care tânjesc musulmanii ar revigora mișcarea islamică pretutindeni în lume într-o manieră fără precedent. Scopul suprem și final ar deveni, deodată, vizibil pentru musulmanii din toată lumea. Observatorii mișcărilor apocaliptice au remarcat, în mod consecvent, că una dintre cele mai periculoase combinații, la oricare individ, este sentimentul că Dumnezeu este absolut de partea sa și credința într-un mandat divin de a săvârși acte de violență. În consecință, atunci când, sub domnia lui Mahdi, vor avea loc atrocități, scuzarea și trecerea lor cu vederea va fi de departe mult mai ușoară. În ochii musulmanilor, Mahdi va curăți pământul de cele din urmă vestigii ale cancerului spiritual al infidelilor, ca parte a pregătirii lui pentru o eră a păcii. Țineți seama de următoarea declarație din cartea lui Ibrahim Amini, *Al-Imam Al-Mahdi: The Just Leader of Humanity* [Imamul Mahdi: Dreptul conducător al omenirii]. Referindu-se la cei ce refuză să se convertească la islam și să se supună conducerii lui Mahdi peste pământ, citim:

Grupul acesta va fi indiscutabil în opoziție față de justiție și nu va renunța nici în ruptul capului la

îndărătnicul lui antagonism față de oricare putere. Acești oameni vor face orice împotriva lui Mahdi cel făgăduit pentru a-și proteja interesele. Mai mult, vor face tot ce le stă în putere ca să-i demoralizeze și să-i combată pe cei ce îl susțin pe Imam [Mahdi]. Pentru a zdrobi influența negativă a acestui grup nu există altă soluție decât războiul și vărsarea de sânge.¹

Scopul, victoria finală, în privința căreia vor avea senzația că se află la îndemâna lor, va justifica, neîndoielnic, mijloacele. Orice va fi scuzabil, inclusiv crima odioasă, atâta vreme cât scopul răzbunării islamului va fi, în sfârșit, atins. Nu este cu puțință să subestimăm aici resorturile psihologice.

UN CAZ GLOBAL DE SINDROM STOCKHOLM

Dincolo, însă, de revigorarea emoțională pe care am putea-o anticipa în rândul musulmanilor, ne-am putea aștepta să vedem o egală măsură de teroare în rândul celor ce nu doresc să se facă musulmani. Și, cu aceasta, ajungem la un alt factor psihologic foarte important care va intra în joc, după toate probabilitățile, în zilele din urmă – teroarea. În mod specific, este vorba de ceea ce psihologii numesc „Sindromul Stockholm”. Să mă explic. Probabil că cea mai ciudată calitate a imperiului lui Anticrist este aceea că este o mișcare de închinare religioasă și o mașină militară de inspirație demonică, hotărâtă să strivească, să devoreze și să calce în picioare „tot pământul”. Aceste două elemente par, la prima vedere, o combinație în totalitate incompatibilă. Noi, cei din Vest, cu libertatea noastră religioasă, vedem închinarea ca pe un act voluntar de reverență și de iubire îndreptat către Cel pe care noi Îl considerăm vrednic de o atare închinare. Însă, în cartea Apocalipsa, găsim un indiciu cu privire la mentalitatea închinătorilor lui Satan și ai fiarei. Se spune că „oamenii se închinau balaurului pentru că el îi dăduse autoritatea lui fiarei și se închinau și fiarei și întrebau: «*Cine este ca fiara? Cine poate ieși la război cu ea?*»” Închinătorii au, se pare, o mentalitate de genul „dacă nu-l poți bate, poți tot atât de bine să i te alături”, motivată de frică și groază. Vedem aici un exemplu clar de

¹Amini, *Al-Imam Al-Mahdi: The Just Leader of Humanity*.

Sindrom Stockholm. În esență, Sindromul Stockholm este dinamica psihologică, observată în mod repetat, în care cei ținuți prizonieri sau abuzați ajung, până la urmă, să se identifice cu capturatorii sau tortionarii lor și să-i sprijine. Un caz clasic, în Statele Unite ale Americii, a fost răpirea moștenitoarei unui ziar, Patricia Hearst, de către Symbionese Liberation Army (SLA), în urma căreia aceasta s-a alăturat, până la urmă, cauzei lor. În cazul viitorilor adulatori ai fiarei, cei călcați în picioare și dominați vor ceda, până la urmă, și îl vor venera pe acela care îi strivește. Cuprinși de adâncă uimire, vor întreba: „Cine este ca el?”

Nu este deloc surprinzător, deci, că mulți psihologi echivalează conduita victimelor terorismului sau ale altor abuzuri cu comportamentul celor luați prizonieri. Comparațiile sunt de-a dreptul fascinante, cu atât mai mult cu cât sunt pertinente pentru discuția noastră. Într-un articol intitulat „Sindromul Stockholm: Nu doar pentru ostatici”, citim:

Sindromul Stockholm este un atașament emoțional, o legătură de interdependență între captiv și capturator ce se dezvoltă „atunci când cineva îți amenință viața, deliberează și nu te ucide...” *Ușurarea ce rezultă din îndepărtarea amenințării cu moartea generează sentimente intense de recunoștință și teamă care, în combinație, îl fac pe cel captiv să aibă șovăieli în a-și arăta sentimentele negative față de capturator sau terorist. „Nevoia de supraviețuire a victimei este mai puternică decât impulsul său de a urî persoana care i-a creat dilema...” Victima ajunge să vadă în capturator „un băiat bun”, ba *chiar un salvator*.² (sublinierea adăugată)*

Ar trebui să ne surprindă, atunci, că Sindromul Stockholm nu șomează în națiunea urgisită de terorism a Israelului? În numărul din mai 2000 al *Commentary Magazine*, George E. Rubin identifică simptomele Sindromului Stockholm la mulți din Israel:

După cincizeci de ani de conflict neîntrerupt și fără capăt, cei mai mulți evrei israelieni par a fi ajuns la

²Graham, Rawlings și Rimini, *The Stockholm Syndrome*.

concluzia că povara de a-și menține națiunea este, pur și simplu, prea grea de purtat. Elitele de stânga seculare ale țării – care controlează educația, cultura, canalele de știri și guvernul – îi învinovătesc pe evrei pentru dorința arabilor de a distruge Israelul, iar majoritatea par a fi năpăstuiți de „Sindromul Stockholm”: deși victime ale urii arabilor, aceștia se identifică cu opresorii lor.³

Rubin nu este singurul care a făcut această observație. Aharon Megged, un romancier israelian, reflectă comentariile acestuia:

Suntem martorii unui fenomen care probabil că nu are precedent în istorie; o identificare emoțională și morală a majorității *inteligentei* Israelului cu oameni angajați față de anihilării lor.⁴

După cum psihologii și intelectualii au observat prezența Sindromului Stockholm la victimele terorismului islamic din Israel și din alte locuri, tot așa și imperiul fiarei condus de Anticrist va inspira un caz global al acestui sindrom. Oamenii vor fi învinși de o groază care, până la urmă, îi va face să venereze, la propriu, fiara. Iar torționarul va deveni salvatorul.

A ÎNCEPUT DEJA?

Această dinamică ar putea fi unul dintre primele motive răspunzătoare de explozia de convertiri la islam ce a avut loc în rândurile occidentalilor după atacul de la 11 septembrie. Deși bunul simț ne-ar spune că s-ar cuveni ca evenimentul de la 11 septembrie să stârnească multora repulsie față de islam, în multe cartiere a avut tocmai efectul invers. Vedem acest fenomen în mărturia unei tinere americance care s-a convertit la islam, într-o povestire din *New York Times* despre „miile” de convertiri la islam după 11 septembrie:

Shannon Staloch nu este sigură de ce, dar când a auzit despre deturnători, a înșfăcat numaidecât o carte

³Rubin, „Scrisori”.

⁴Aharon Megged, romancier israelian, The Center for Ethnic Jewish Studies, <http://www.yahoodi.com/peace/stockholm.html#howwel>.

din rucsac și a recitat declarația arabă de credință; convertirea oficială a făcut-o douăsprezece zile mai târziu.⁵

Aspectul care mă uimește la această povestire (și la multele asemenea ei) este completa absență a oricărui motiv intelectual sau spiritual pe care mulți convertiți îl citează atunci când își examinează decizia de a se converti. „Nefiind sigură de ce”, această femeie a simțit, pur și simplu, copleșitoarea nevoie de a se converti la islam atunci când a auzit de omorârea odioasă a mii de oameni în numele înseși religiei la care s-a convertit ea. În cazul domnișoarei Staloch, „teroarea” islamică a avut efectul scontat. Sunt sigur că această veste i-ar fi fost pe plac lui Osama bin Laden.

În zilele din urmă, teroarea se va intensifica de mii de ori. Iar Biblia afirmă deslușit că teroarea va avea efectul scontat asupra locuitorilor pământului. „Cine este ca fiara? Cine se poate război cu ea? De ce să îi opunem rezistență? Este, pur și simplu, prea puternică”, vor spune ei. Și, spune Biblia, „fiecare trib, popor, limbă și națiune – toți locuitorii pământului se vor închina fiarei”.

Tendențele din care astăzi vedem doar muguri – convertirea celor terorizați la însăși religia teroriștilor – vor ajunge la maturitate în zilele ce vor veni, pe măsură ce fiara și împărăția ei vor umple tot pământul de groază în numele religiei ei. Așadar, vedem din nou că metodele de teroare utilizate de Anticrist și metodele de teroare ale islamului sunt aceleași. Paralelisme și psihologia nu pot fi ignorate.

⁵Wilgoren, „Islamul atrage convertiți cu miile”.

VERSIUNEA ISLAMICĂ VERSUS VERSIUNEA BIBLICĂ ASUPRA VREMURILOR DIN URMĂ, PE SCURT

În rezumat, încheiem această secțiune cu o ultimă recapitulare a numeroaselor similarități izbitoare dintre narațiunea biblică a vremurilor din urmă și cea islamică.

- *Biblia:* Anticristul este un lider politic, militar și religios fără precedent care va apărea în zilele din urmă.
Islamul: Mahdi este un lider politic, militar și religios fără precedent, care va apărea în zilele din urmă.
- *Biblia:* Prorocul mincinos este o figură proeminentă secundară care va apărea în zilele din urmă și îl va sprijini pe Anticrist.
Islamul: Isus al musulmanilor este o figură proeminentă care va apărea în zilele din urmă în sprijinul lui Mahdi.
- *Biblia:* Anticristul și prorocul mincinos vor avea o armată puternică ce va produce mari pagube și va face multe victime pe pământ, în efortul de a subjuga fiecare națiune și de a domina lumea.
Islamul: Mahdi și Isus al musulmanilor vor avea o armată puternică ce va urmări să controleze fiecare națiune a pământului și să domine lumea.
- *Biblia:* Prorocul mincinos este descris, în esență, ca fiind un balaur în haine de miel.
Islamul: Isus al musulmanilor vine purtând numele Celui pe care lumea Îl cunoaște drept „Mielul lui Dumnezeu”, Isus Cristos. Dar Isus al musulmanilor vine ca să îi omoare pe toți cei ce nu se supun islamului.

- *Biblia*: Anticristul și prorocul mincinos întemeiează o nouă ordine mondială.
Islamul: Mahdi și Isus al musulmanilor întemeiează o nouă ordine mondială.
- *Biblia*: Anticristul și prorocul mincinos instituie legi noi pentru tot pământul.
Islamul: Mahdi și Isus al musulmanilor instituie legea islamică peste tot pământul.
- *Biblia*: Se spune că Anticristul va „schimba vremurile”.
Islamul: Este destul de cert că, dacă Mahdi consolidează islamul pe tot pământul, va întrerupe folosirea sâmbetei și a duminicii ca sfârșit de săptămână sau zile de odihnă, schimbându-le cu vinerea, ziua sfântă a islamului. De asemenea, mai mult ca sigur că ar elimina calendarul gregorian înlocuindu-l cu cel islamic, actualmente în uz în fiecare țară islamică.
- *Biblia*: Anticristul și prorocul mincinos vor fi amândoi lideri religioși puternici care vor încerca să instituie o religie mondială universală.
Islamul: Mahdi și Isus al musulmanilor vor institui islamul drept unică religie pe tot pământul.
- *Biblia*: Anticristul și prorocul mincinos îi vor executa pe toți cei ce nu se supun religiei lor mondiale.
Islamul: În același fel, Mahdi și Isus al musulmanilor îi vor executa pe toți cei ce nu se supun islamului.
- *Biblia*: Anticristul și prorocul mincinos vor folosi, în mod specific, decapitarea ca prim mijloc de execuție a nonconformiștilor.
Islamul: Mahdi și Isus al musulmanilor vor folosi practica islamică de decapitare pentru execuții.
- *Biblia*: Anticristul și prorocul mincinos vor avea o agendă specifică de a ucide cât mai mulți evrei cu putință.
Islamul: Mahdi și Isus al musulmanilor vor ucide cât de mulți evrei cu putință, până acolo încât vor mai rămâne doar câțiva ascunși după stânci și copaci.

- *Biblia*: Anticristul și prorocul mincinos vor ataca Ierusalimul, cu scopul de a-l cuceri și de a-l captura.
Islamul: Mahdi și Isus al musulmanilor vor ataca Ierusalimul și îl vor recuceri și captura pentru islam.
- *Biblia*: Anticristul se va așeza în Templul evreiesc, care va fi scaunul său de autoritate.
Islamul: Mahdi își va întemeia califatul islamic din Ierusalim.
- *Biblia*: Prorocul mincinos, se spune, va face minuni și semne ca să amăgească cât mai mulți, făcându-i să-l sprijine pe Anticrist.
Islamul: Mahdi însuși va controla vremea și recoltele. Fața lui strălucește. Putem presupune și că, întrucât Isus este văzut a fi fost împuternicit de Allah să săvârșească minuni atunci când s-a aflat pe pământ prima dată, cel mai probabil va exista așteptarea ca el să continue să facă minuni și la întoarcerea lui.
- *Biblia*: Anticristul este descris în Apocalipsa venind călare pe un cal alb.
Islamul: Mahdi este descris ca venind călare pe un cal alb (în mod ironic, în același verset).
- *Biblia*: Anticristul, se spune, va încheia un tratat de pace cu Israelul timp de șapte ani.
Islamul: Mahdi, se spune, va încheia un tratat de pace prin intermediul unui evreu (un levit, mai specific) pentru perioada exactă de șapte ani.
- *Biblia*: Isus, Mesia al evreilor, Se va întoarce și va apăra evreii din Israel de un atac militar venit din partea unei coaliții multinaționale condusă de Anticrist și de prorocul mincinos.
Islamul: Dajjal, Anticristul islamic, va câștiga un număr însemnat de ucenici evrei și va pretinde că este Isus Cristos; va lupta cu Mahdi și cu Isus al musulmanilor.
- *Biblia*: Spiritul lui Anticrist neagă în mod specific doctrinele unice și centrale ale creștinismului, și anume Trinitatea, întruparea și moartea substitutivă a lui Isus pe cruce.

Islamul: Doctrinar și spiritual, islamul neagă specific doctrinele unice și centrale creștine, și anume Trinitatea, întruparea și moartea substitutivă a lui Isus pe cruce.

- *Biblia:* Primul avertisment al lui Isus și al apostolului Pavel adresat creștinilor a fost cu privire la abundența înșelării și amăgirii în zilele din urmă.
Islamul: Islamul este, pesemne, singura religie a pământului care practică înșelarea ca unealtă în slujba propriei ascendențe. În fapt, are chiar o doctrină specifică ce permite și chiar poruncește folosirea disimulării pentru atingerea scopului dorit.
- *Biblia:* Națiunile specifice menționate în Biblie ca parte din imperiul final al lui Anticrist sunt, toate, națiuni islamice.
Islamul: Tuturor musulmanilor li se poruncește să-și ofere loialitatea lui Mahdi, ultimul calif și imam (lider) al islamului.
- *Biblia:* Din Biblie și din istorie, aflăm că imperiul final al lui Anticrist va fi o versiune resuscitată a imperiului care a succedat Imperiul roman.
Islamul: Imperiul care a succedat Imperiul roman/bizantin a fost Imperiul otoman islamic.
- *Biblia:* La apariția lui Anticrist, va exista deja un sistem gata să-l primească drept un salvator și să-i jure credință.
Islamul: Islamul este deja a doua credință din lume și, la actualele rate de creștere, va deveni prima religie din lume în doar câteva decenii. Islamul așteaptă venirea lui Mahdi cu o anticipație universală.

În următoarea secțiune, vom analiza aceste informații și totodată vom discuta câteva dintre răspunsurile adecvate.

POTENȚIALE PROBLEME CU ACEASTĂ TEZĂ

Cred că este o dovadă de responsabilitate să abordez ceea ce anticipez că ar putea fi o parte din argumentele și obiecțiile ridicate contra tezei prezentate în această carte. Rezerv acest capitol potențialelor dificultăți pe care eu însumi le-am gândit îndelung, împărtășindu-vă de ce simt eu că acestea sunt, totuși, ușor de rezolvat. De fapt, unele dintre provocări ar putea ajuta la o și mai bună punere în lumină a detaliilor modului în care s-ar putea desfășura lucrurile în șablonul biblic.

CONCLUZII ÎN PRIPĂ

De-a lungul istoriei creștinismului, mulți creștini l-au văzut pe Anticrist și sistemul lui în cei ce se întâmplau să fie dușmanul de moarte sau sperietoarea din vremea lor. Mulți protestanți l-au selecționat – iar unii o mai fac și acum – pe papă drept candidatul cel mai probabil la rolul de Anticrist. Speculațiile mai recente au variat de la Mikhail Gorbaciov, la Saddam Hussein, la prințul Charles. O perioadă destul de importantă, comunismul cu doctrinele sale ateiste a fost sistemul anticristic preferat al multora. Înainte de formarea Uniunii Europene, mulți au speculat că, atunci când numărul participanților la UE avea să ajungă la zece, cu siguranță va apărea Anticristul ca stăpân al „Imperiului roman resuscitat”. În populara serie *Left Behind* [Lăsați în urmă], cel care joacă rolul lui Anticrist este Nicolae Carpathia, un politician român. S-ar putea scrie o altă carte despre toate diversele speculații ratate și caraghioase ale creștinilor de peste ani. De fapt, s-a și scris o asemenea carte.

Paul Boyer, profesor de istorie la Universitatea din Wisconsin, în cartea informativă, deși cam blazată, intitulată *When Time Shall Be No More* [Când timpul nu va mai fi], examinează pe îndelete credința

premilenistă din toată istoria Bisericii.¹ Boyer demonstrează cu succes credulitatea și pripa repetată a creștinilor, care mereu s-au grăbit să tragă concluzii legate de identificarea lui Anticrist și a sistemului său. În vremurile noastre, m-aș hazarda să afirm, ocupația unor profesori de escatologie de a specula pe seama identității lui Anticrist și a sistemului lui aduce întrucâtva cu o activitate sportivă și industrială.

Așadar, s-ar putea ridica provocarea: „Nu faci și tu același lucru? Nu cumva iei sperietoarea zilelor noastre (islamul) și o prefaci în sistemul lui Anticrist?” Nu prea cred. Și iată de ce: eu nu am pornit la drum în căutarea unei metode de a identifica islamul cu sistemul lui Anticrist, ci, mai degrabă, căutând să mă împrietenesc cu musulmanii și să ajung să cunosc islamul. Și încă îi iubesc pe musulmani. Dar, de-a lungul călătoriei mele în scopul înțelegerii și cunoașterii intime a islamului, materialul tratat în cartea aceasta în mare parte s-a impus cu forța asupra mea. Am ajuns la concluziile la care am ajuns nu din nu știu ce sentimente negative sau agendă ascunsă și pătinitoare – ci pentru că informațiile vorbesc de la sine. De asemenea, simplul fapt este că, într-o zi, Anticristul și sistemul lui vor apărea. Și când se va întâmpla asta, ne vom mulțumi oare să întoarcem capul în direcția cealaltă, de teamă să nu fim următorii creștini creduli care au identificat în mod eronat Anticristul? Când acesta va apărea cu adevărat, va permite Biserica, oare, ca teama de a părea obtuză să îi încețoșeze discernământul?

În acest punct, răspunsul meu pentru cei care ar pune la îndoială ideea că islamul este principala forță motrice din spatele sistemului anticristic ar fi să le lansez provocarea de a arăta cu Biblia de ce nu. Care aspect al spiritului lui Anticrist și al sistemului său, dintre cele descrise în Biblie, *nu* se aliniază cu spiritul și doctrinele islamului? Ce slăbiciuni există în argumentul expus aici? Iar dacă nu islamul, atunci care alt sistem îndeplinește lungă listă a cerințelor considerate în Biblie drept necesare pentru asumarea acestui rol?

În ultimă instanță, scopul acestei cărți este nu atât să dovedească o idee, cât să prezinte, pur și simplu, aceste informații Bisericii. Eu cred că, procedând astfel, m-am achitat de responsabilitatea pe care o am înaintea lui Dumnezeu de a avertiza Biserica privitor la aceste

¹Boyer, *When Time Shall Be No More*.

informații neîndoielnic tulburătoare. Cartea aceasta urmărește, în fond, să întoarcă cititorul către Scripturi și rugăciune, ca să studieze, să mediteze și să decidă pentru sine dacă așa stau lucrurile. Și dacă așa stau, atunci mulți alții vor urma contribuind cu propriile idei și adăugând celor prezentate aici. Și, bineînțeles, evenimentele mondiale vor continua și ele să dea substanță acestei teorii. Dar, în loc de a considera aceste informații drept o formă de flecăreală pe seama sfârșitului lumii, sau drept simple informații interesante și menite să hrănească curiozitatea intelectuală, fac apel la fiecare cititor să le ia ca pe un puternic avertisment de a rămâne deopotrivă în rugăciune și în veghere. Zilele în care trăim au în ele o intensitate ce reclamă din partea noastră o atitudine de diligentă rugăciune și luciditate. Toți avem nevoie să fim conștienți de ceea ce se întâmplă în lume, în plan natural și în plan spiritual. Dacă a existat vreodată o vreme care să pretindă un nivel atât de ridicat de sobrietate, cu siguranță aceasta este cea în care trăim acum.

Trecem acum la câteva potențiale lacune ale argumentului meu.

ANTICRISTUL ÎNSUȘI PRETINDE ÎNCHINARE

Probabil că cel mai puternic argument care s-ar putea aduce contra ideii că sistemul islamului va împlini rolul sistemului anticristic este faptul că, în ciuda tuturor paralelismelor și similarităților dintre cele două, Anticristul pretinde închinare personală și, în mod cert, islamul nu permite venerarea vreunui om. Ba chiar, aceasta este marea problemă pe care islamul o are cu creștinismul. Deși, în mod clar, speculez, cred că o examinare atentă a acestui scenariu viitor poate elucida toate îndoielile care ar putea încerca să nege concepția că islamul este sistemul lui Anticrist.

Primul punct de ținut minte este că, deși realizează multe în prima jumătate a celor șapte ani de domnie, Anticristul nu pretinde propriu-zis închinare decât după mijlocul celor șapte ani. Până nu va fi obținut mai multe victorii militare importante și până nu va fi câștigat o mare măsură de loialitate, Anticristul nu va invada Israelul și nu își va așeza poziția de autoritate în Templul de la Ierusalim. Acesta este momentul când, explică apostolul Pavel, Anticristul „se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”

(2 Tesaloniceni 2:4). Tot acesta este și timpul când, spune Pavel, „se va descoperi omul fărădelegii” (2 Tesaloniceni 2:3). Deși mulți creștini cu discernământ îl vor fi recunoscut deja pe Anticrist până în acel moment, totuși acesta nu se va descoperi pe deplin până la mijlocul „săptămânii” celor șapte ani.

Trebuie să înțelegem că Anticristul nu va pretinde închinare decât la o bună bucată de vreme după ce lumea islamică îl va fi recunoscut și acceptat în mod universal ca fiind Mahdi. Imamii, mullahii, șeicii și ayatollahii – toți cei din pozițiile de conducere ale lumii islamice – vor fi jurat deja credință lui Mahdi. A-l tăgădui, după acest punct, ar fi rușinea supremă pentru islam. Ar pica la un moment când islamul va experimenta cea mai mare infuzie de răzbunare și împlinire din istoria sa. În toiul acestei incredibile exaltări, a declara și a recunoaște brusc că un șarlatan de o răutate absolută a înșelat întreaga lume musulmană ar fi, pur și simplu, de negândit. Odată ce amăgirea a prins rădăcini, va fi imposibil de desfăcut. Zarul va fi fost aruncat.

De asemenea, vor fi în joc și alți factori importanți. Pe toată durata acestei perioade de timp, prorocul mincinos, pe care lumea islamică îl crede a fi Isus, va lucra ca un soi de „manager de campanie”, făcător de minuni al lui Anticrist. După cum spune apostolul Pavel:

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiure, să fie osândiți. (2 Tesaloniceni 2:9-12)

Așadar, urmașii lui Mahdi/Anticrist se află deja într-o stare de adâncă înșelare spirituală, datorată unei combinații de factori, inclusiv unor dinamici psihologice foarte puternice, precum și dimensiunilor spirituale descrise de Pavel. Deoarece „n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți... Dumnezeu le trimite... *tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase... cu toate amăgirile*

nelegiurii... o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună.” Este un limbaj dur. Iar Cel ce trimite lucrarea de rătăcire este Dumnezeu Însuși. Dumnezeu Însuși îi face să se încimenteze în propriile decizii proaste, după cum tot Dumnezeu a fost Cel ce a împietrit inima lui Faraon ca să-Și poată împlini scopurile divine pentru poporul Său Israel. Într-adevăr, Egiptul lui Faraon îi prefigurează pe viitorii urmași ai lui Anticrist.

De asemenea, Biblia ne dă un indiciu cu privire la amăgirile puternice, specifice, care vor face lumea să se minuneze de Anticrist. Acesta, ni se spune, va experimenta un soi de rană mortală la cap și, cu toate acestea, va reveni la viață, ca un paralelism cu moartea și învierea lui Isus. În cartea Apocalipsa, apostolul Ioan ne descrie această rană fatală la cap:

Unul din capetele ei părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. (Apocalipsa 13:3)

Firește că acest mare eveniment va fi „promovat” și exploatat pentru câștig propriu de către prorocul mincinos/falsul Isus:

Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. (Apocalipsa 13:12-14)

Ce este, mai precis, această „rană fatală la cap” va rămâne de văzut, dar este descrisă în două feluri: în prima referință, ea „părea” a fi fatală, iar în următoarea este numită, pur și simplu, „fatală”. Anticristul este apoi descris în mod specific ca fiind „fiara care avea rana de sabie și trăia”. Orice ar însemna mai specific acest lucru, este vorba, fără îndoială, de o formă sau alta de semn fals pe care Anticrist/Mahdi și prorocul mincinos/falsul Isus îl va folosi ca să înșele și să stârnească

uimirea oamenilor. „Semnul” însuși, despre care Isus a indicat că este cel mai mare adus în apărarea lucrării Sale pământești, a fost învierea Sa. Anticristul, maimuțărindu-L pe Cristos, ar putea, într-adevăr, să își fabrice propria înviere contrafăcută ca răspuns la evenimentul răscumpărător central al tuturor timpurilor.

Și, bineînțeles, un alt factor important de luat în calcul aici este că tot acesta este și momentul în care cei ce nu îl susțin pe Anticrist/Mahdi sau care nu îi aduc închinarea pe care acesta o pretinde vor fi uciși, sub noua lege islamică instituită la nivel mondial. „I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei” (Apocalipsa 13:15). Vorbind despre acest timp specific, Isus a spus:

De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, așezată în Locul Sfânt – cine citește să înțeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei să nu se coboare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele ce vor da țâță în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat. Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate. (Matei 24:15-22)

În mod clar, mulțimi vor fi ucise. Mulțimi nu îl vor accepta pe Mahdi și nu i se vor închina lui Anticrist. Cred că este plauzibil ca, în acest moment, mulțimi de musulmani să vadă adevărata răutate a omului care va fi Anticrist și să se întoarcă la adevăratul Isus pentru mântuire. Cine știe?

Așadar, avem nevoie să facem un exercițiu de imaginație cu acest scenariu total: Anticristul/Mahdi a apărut. Întreaga lume islamică îl recunoaște ca atare. Fiindcă toată viața lor au fost pregătiți psihologic, doctrinar și spiritual pentru primirea lui, mare parte a lumii islamice se aliază cauzei lui și se alătură rândurilor sale. Câștigă mai multe

victorii militare și puterea îi sporește devenind un lider mondial fără egal, având în stăpânirea sa o forță militară, și ea, fără egal. Toți oamenii pământului sunt cuprinși de uimire și zic: „Cine este ca el și cine se poate război cu el?” Colac peste pupăză, celălalt om pe care îl aștepta lumea islamică, Isus cel musulman, se află și el pe scenă, declarând deschis că Mahdi este omul momentului, rânduit de Allah. Alături de aptitudinile retorice uluitoare de remarcabile, Isus cel fals va înfăptui „tot felul de minuni și semne” ca să înșele și să seducă cât mai mulți oameni cu putință. Între aceste mari semne se numără unul care pare a-i uimi peste măsură pe oamenii pământului. Anticristul trece printr-o formă de falsă înviere din morți. Își revine de pe urma unei „răni de moarte la cap”. Și, ca și când toate acestea nu ar fi îndeajuns, Anticristul purcede apoi să împlinească ceea ce lumea musulmană a dorit și a tânjit să obțină mai mult decât orice altceva: învinge iremediabil Israelul și instituie califatul islamic de la Ierusalim. Islamul este acum răzbunat! Doar câțiva centimetri îl mai despart de victoria absolută pe tot pământul. Și acesta este momentul, în toiul tuturor acestor lucruri, când Mahdi face ceva ce surprinde în mod neplăcut și bulversează. Asemenea lui Isus al creștinismului, pe care creștinii Îl văd a fi întruparea lui Dumnezeu, și Mahdi se declară acum a fi însuși Allah întrupat și, ca atare, pretinde închinare. Nu s-a scris încă un roman mai plin de suspans.

Adesea, Satan își ascunde adevărata identitate sub masca a ceva minunat, ca să ademenească și să-și agațe victimele. În cele mai multe cazuri, până la urmă, adevărata lui natură este dată de gol. Și, când se întâmplă asta, se întâmplă datorită milei absolute a lui Dumnezeu. În asemenea cazuri, Dumnezeu dă persoanei sau persoanelor înșelate oportunitatea de a vedea adevăratul chip al răului din spatele întregului machiaj. Pentru unii, masca înșelării nu va fi scoasă în timpul vieții acesteia. Pentru aceștia, va fi prea târziu. Dar pentru cei ce au oportunitatea de a vedea adevărul din dosul a ceea ce îi ținuse în stăpânire, după cum am spus, este mila lui Dumnezeu în viețile lor. Atunci când Anticristul va pretinde închinare, își va descoperi înaintea multora adevărata identitate. Masca va cădea și ochii multora se vor deschide. Pe mulți, însă, îi va coplesi o determinare oarbă de a crede în legitimitatea lui Mahdi și a islamului. Aceștia ar prefera mai degrabă să fie măturați într-o mare amăgire de natură islamică

decât să admită că s-au situat, încă de la început, de partea greșită. În chip destul de bizar, alegerea ce li se va înfățișa atunci, brusc, înainte va fi să se închine lui Anticrist/Mahdi, cel care se pretinde a fi Allah încarnat, sau să se întoarcă la Isus, întruparea lui Iahve, Dumnezeuul Bibliei. Toate scuzele de care islamul se agăța ca să-L respingă pe Isus, și anume că Allah nu s-ar face niciodată om și nu s-ar apropia de noi în această ipostază, vor fi demontate. Îngăduind „descoperirea” lui Mahdi, Dumnezeu va arăta mare îndurare ucenicilor islamului. Odată cu descoperirea lui Anticrist, islamul însuși va fi, în sfârșit, pe deplin „dezvelit”. Aceasta va fi demonstrația finală a minunatei abilități a lui Dumnezeu de a preface până și cel mai înfiorător moment al istoriei într-o oportunitate în care mulțimi de oameni să găsească pocăință. Le va da o ultimă mare șansă, în lumea aceasta, de a se întoarce la Isus. Însă într-un asemenea moment, asta va însemna, bineînțeles, un lucru: martiraj. „Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecății” (Ioel 3:14).

Deși Domnul vorbește, în mod cert, despre faptul că îngăduie celor ce sunt amăgiți să continue în amăgirea lor, eu cred că, în acel moment, mulți musulmani vor vedea adevărul și mulțimi vor găsi deopotrivă mântuire și posibil martiraj. Mila lui Dumnezeu este, cu adevărat, puternică.

PROBLEMA SEMNELOR NEÎMPLINITE

O altă obiecție care s-ar putea ridica este cea a semnelor neîmplinite. Unii ar putea susține că până când nu văd împlinirea *tuturor* semnelor minore și majore ale tradiției apocaliptice islamice, inclusiv Dajjal cel cu un singur ochi, sau mai multe alte semne importante, musulmanii nu vor accepta un Mahdi fals. Argumentul acesta are un oarecare sens, dar este ușor de combătut.

Mai întâi de toate, principalul factor în joc aici este flexibilitatea tradițiilor hadith. Examinând câteva dintre hadith-urile despre Dajjal, de pildă, am văzut că, în ciuda faptului că vorbeau lămurit despre un Dajjal „cu un singur ochi”, nu au putut cădea la învoială asupra cărui ochi să fie orb. Un hadith spunea că va fi orb de ochiul stâng, iar altul, de ochiul drept. Din cauza evidentei coruperi și inconsecvențe a tradiției hadith-urilor, acestea sunt, simplu, ușor de ignorat. Eu însumi am

descoperit că asta este realitatea în mult prea multe prilejuri în care am discutat cu musulmanii despre islam. Un musulman poate cita un hadith ca text-dovadă pentru a-și valida o idee într-un argument, pentru ca apoi, într-o altă discuție, să nege „veridicitatea” aceluiași hadith. Mulți musulmani se simt liberi să declare oricare hadith drept nevrednic de crezare atunci când le convine și, în același fel, oricare hadith drept cu totul credibil atunci când, cu altă ocazie, le este convenabil. Nu există o acceptare universală cu privire la care hadith-uri dețin o autoritate absolută și care nu. Pentru cei ce se regăsesc în sistemul islamului, tradițiile hadith creează bucla perfectă pentru aproape orice argument care s-ar putea ridica contra autorității islamului. Flexibilitatea tradițiilor hadith creează atmosfera difuză perfectă pentru propășirea unei religii false. Este visul unui înșelător devenit realitate – îngăduindu-le adeptilor săi să rămână într-o pâclă de raționamente circulare fără măcar a fi conștienți de ea.

Deși admit că unii musulmani vor căuta să fie împlinite diverse semne, atâta vreme cât Mahdi este pe scenă și împlinește tot ce am discutat pentru cauza islamului, chiar nu cred că vreun musulman îl va respinge cu adevărat pe Mahdi doar pentru că unul sau mai multe dintre „semnele” particulare din zilele de pe urmă nu s-au materializat. Simplu spus, când Ierusalimul va cădea în mâinile lui Anticrist, se vor găsi foarte puțini musulmani care să protesteze.

Cea mai bună cale pentru a înțelege această imagine este, pentru majoritatea creștinilor, să-și închipuie cum ar răspunde cei mai mulți creștini dacă Isus S-ar întoarce din cer și Și-ar întemeia la Ierusalim sediul domniei Sale peste pământ. Imaginați-vă că aproape întreaga lume devine creștină când Isus dă învățături din Scripturi, de pe tronul Său din Ierusalim. Imaginați-vă că restaurarea tuturor lucrurilor are loc treptat – abundă vindecările prin putere supranaturală, evreii s-au întors la Mesia al lor și totul pare a fi perfect. Și totuși, în mijlocul tuturor acestor lucruri, n-a apărut niciodată un Anticrist sau „un mare necaz” sau ceva de genul acesta. În aceste condiții, majoritatea creștinilor L-ar respinge, oare, pe Isus? Nu cumva s-ar mulțumi mai degrabă să scuture din umeri și să zică: „Ei bine, bănuiesc că escatologia mea era un pic pe lângă realitate?” Cred că știu răspunsul.

Aceasta este o analogie excelentă deoarece, în atâtea privințe, Mahdi este pentru musulman ceea ce este Isus pentru creștin. Sunt

destul de sigur că, în acest scenariu, majoritatea creștinilor n-ar protesta, ci mai degrabă l-ar îmbrățișa pe deplin pe Isus; tot așa și musulmanii din toată lumea l-ar îmbrățișa pe Anticrist/Mahdi, chiar și în lipsa a mai multe alte semne confirmatoare.

CONCLUZIE

Deși știu sigur că vor fi ridicate și alte provocări la teza acestei cărți, deocamdată cred că am răspuns suficient de amplu principalelor două potențiale obiecții. În capitolul următor, vă voi împărtăși propria analiză și câteva gânduri personale pe marginea informațiilor pe care le-am parcurs până aici.

ALTE GÂNDURI

Acum că am răspuns și am oferit rezolvarea pentru câteva dintre potențialele obiecții aduse tezei mele din această carte, vom trece la câteva gânduri de final.

O SIMPLĂ COINCIDENȚĂ?

La începutul familiarizării mele cu escatologia islamică și cu multele similarități dintre Anticristul prezentat în Biblie și Mahdi al islamului, am fost șocat. Când am început să văd, însă, că aceste asemănări se întindeau mult dincolo de personajul lui Mahdi și al lui Anticrist, am știut că subiectul merita un studiu comprehensiv. Am simțit nevoia să văd „cât de adânc se duce această gaură de iepure”. Pe măsură ce similaritățile dintre cele două sisteme escatologice se aliniau, de la un subiect la altul, concluzia mea personală a fost că numeroasele asemănări nu erau o simplă coincidență. Există aici dovezi clare ale unui scop și ale unui design. În Capitolul 18, am enumerat douăzeci și două de paralelisme bătătoare la ochi între șablonul biblic și cel islamic al zilelor din urmă – și sunt convins că lista s-ar putea extinde. Mai multe dintre acestea sunt, prin ele însele, impresionante. Gândiți-vă, de pildă, la următorul fapt: profesorii biblici și cei ce studiază profețiile biblice au conchis că Anticristul va încheia „un tratat de pace” cu Israelul pentru exact șapte ani. Mulți cred că acesta va include o concesie, care va permite Israelului să reconstruiască Templul evreiesc. Exact același scenariu este prezentat, în oglindă, în tradiția islamică, în care Mahdi va media un „tratat de pace” cu creștinii prin intermediul unui evreu din seminția preoțească a lui Levi. Un levit ar fi agentul necesar pentru a reprezenta poporul evreu în reconstrucția Templului lor. În mod uimitor, perioada de timp din versiunea islamică este *de exact șapte ani*. Iată o asemănare

prea de finețe și prea specifică pentru a putea fi anulată ca o simplă coincidență. Iar acesta este, probabil, elementul cel mai semnificativ dintre toate nenumăratele paralelisme existente.

Gândind pe îndelete implicațiile faptului că cel mai proeminent personaj negativ din Biblie, Anticristul, s-a transformat în viitorul Mântuitor al islamului, iar cel mai proeminent personaj pozitiv al Bibliei, Isus, a devenit, în escatologia islamică, cel mai de seamă personaj negativ, trebuie să fim dispuși să ne punem o întrebare evidentă: *A fost Satan implicat în mod specific în inspirarea doctrinelor islamice despre vremurile din urmă?* A născocit el, în tradițiile islamice, un mijloc preventiv de a-și duce la îndeplinire planul final? Acum, firește că există numeroși oameni reali și evenimente din istoria naturală care au contribuit la formarea acestor tradiții așa cum le avem azi. Dar eu vorbesc de factori și ființe invizibile, de factură spirituală, aflate în spatele formării acestor tradiții. Specificitatea, detaliul și numărul paralelismelor impun recunoașterea unui design, în timp ce natura sucită și cinică a acestor „anti-paralelisme” indică, în mod clar, natura răuvoitoare a „persoanei” din umbră. Înțeleg că, la prima vedere, această afirmație ar putea părea ușor paranoică. Dar gândiți-vă la fapte. Atunci când Dumnezeu i-a revelat apostolului Ioan cartea Apocalipsei, a făcut cunoscut și cel mai mare plan satanic de înșelare a lumii. Planurile lui Satan au fost expuse *a priori*. Trezindu-se într-o asemenea situație, nu cumva Satan, viclan cum este, s-a gândit că era cazul să creeze o puternică tradiție, care să conțină un „anti-paralelism” la planul lui Dumnezeu? Dacă da, atunci ar putea încă să meargă până la capăt cu nerușinare în ceea ce Dumnezeu spusese deja că va face și, între timp, să înșele o mare parte a lumii. Dacă așa stau lucrurile, în clipa când Anticristul va ieși la iveală, adeverind profețiile biblice, Satan va fi avut grijă ca 1,5 miliarde de musulmani, cel puțin, să dea crezare tradițiilor și profețiilor, vechi de paisprezece veacuri, care prezic apariția unui „mântuitor” atât de minunat, în loc să-l recunoască pe Anticrist drept cine este. Supraveghind consolidarea unei asemenea tradiții anticristice într-o religie mondială vibrantă, Satan a pregătit deja a cincea parte a lumii pentru a-l primi cu brațele larg deschise pe Anticristul său. După câte se pare, întregii lumi musulmane, aflate în expansiune rapidă, i s-a înscenat ceva ce nu poate fi explicat altfel decât prin existența unui plan premeditat,

scornit de cel mai redutabil dușman al lui Dumnezeu. Dacă așa stau lucrurile, atunci nu doar că se poate spune că „Satan este viu și îi merge bine pe planeta Pământ”, ci chiar și mai specific: Satan trăiește bine mersi în sânul religiei cu cea mai mare creștere de pe pământ.

PARTEA BUNĂ A ISLAMULUI

Acum, înainte de a trece mai departe, aș vrea să punctez faptul că, deși cartea aceasta s-a concentrat, în multe privințe, asupra aspectelor negative ale islamului, se cuvine să precizez aici și că islamul, ca religie, are multe trăsături bune, evlavioase, admirabile și nobile. S-ar putea evidenția puternicul accent pe care îl pune pe modestie sau pe rugăciune, ori arhitectura și arta islamică, de o frumusețe izbitoare. De fapt, eu însumi găsesc multe lucruri incredibil de atractive în islam și în cultura islamică. A nega cu desăvârșire această latură a islamului ar însemna să ne vâram cu toții capetele în nisip. Dar, după cum s-a exprimat Oswald Chambers, în clasică sa lucrare devoțională creștină, *My Utmost for His Highest* [Ce am mai bun pentru Cel Preînalt], „Binele este întotdeauna dușmanul celui mai mare bine.”¹ Este esențial să ne între bine-n cap această idee, pentru că Satan s-a prins, cu mult timp în urmă, că așa stau lucrurile și a folosit-o eficient, ca pe cea mai însemnată dintre uneltele sale, pentru a-i duce pe mulți în rătăcire.

Islamul are multe expresii religioase lăuntrice și exterioare care sunt realmente bune; multe seamănă izbitor de mult cu expresiile pe care eu le-am experimentat în creștinism. Bineînțeles, însă, religia islamului, în lipsa Evangheliei autentice a lui Isus, nu va duce niciodată pe nimeni într-o relație adevărată cu Dumnezeu. Oricât de numeroase i-ar fi admirabilele trăsături și tradiții pe care le posedă, în ultimă instanță dă greș și nu izbutește să ofere ceea ce contează cel mai mult, ceea ce face diferența. Isus nu este doar un alt profet; ci El este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Așadar, în sensul acesta, vedem din nou natura deslușit anticristică a islamului. Cum așa? Pentru că însuși cuvântul *anticrist* are un sens dual. El nu înseamnă doar „împotriva lui Cristos”, ci și „în locul lui Cristos” – *un substitut*. Eu văd în islam o

¹Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest*, publicată în limba română sub titlul *Ce am mai bun pentru Cel Preînalt*, editura Cartea Creștină, Oradea, 1996.

formă de substitut meșteșugit cu măiestrie al creștinismului. Islamul aduce atât de mult cu originalul, fără a avea, în realitate, aspectul cel mai important dintre toate – o relație autentică, vie, cu singurul Dumnezeu adevărat al universului, prin intermediul lui Isus Cristos. Acesta este, în esență, calea pe care Dumnezeu a ales-o să trateze cu oamenii. Islamul încearcă să o ia pe ocolite. Cu greu s-ar putea născoci o versiune mai izbutită a unui creștinism despuiat de Cristos decât este islamul. Iar în acest sens, islamul este acel „bine” care este dușmanul de moarte al „celui mai mare bine”. Așadar, pericolul islamului nu stă doar în vădita sa latură întunecată, ci și în cea luminoasă. Fiindcă tocmai acele aspecte ale sale care seamănă cu o relație autentică cu Dumnezeu îl fac să pară acceptabil pentru mulți care își bizuie decizia pe o examinare incompletă a ambelor religii. Satan este abil și chibzuit. În lipsa unui furnir de evlavie, islamul ar fi pentru toți inacceptabil, dar Satan dintotdeauna și-a învelit otrava în caramel. A fost perfect fericit să sufere și să îngăduie să pătrundă în religia islamului multe elemente de pietate și evlavie în schimbul absenței celui esențial și fundamental al oricărei relații adevărate cu Dumnezeu, și anume adevăratul Isus – singurul Mântuitor al lumii.

DACĂ NU ISLAMUL, ATUNCI CE?

Odată examinate toate informațiile, rămâne o ultimă întrebare care se cere pusă: *Dacă nu islamul este sistemul anticristic, atunci ce?*

În America, suntem americo-centrici la modul infam. Creștinii americani citesc în Biblie propria lor experiență americană. În prezent, în America și în alte locuri, cel mai mare „dușman” de azi al creștinismului este reprezentat, în general, de seculariștii progresivi – aripa stângă și de adepții diverselor forme de religii New Age. În cartea *Persecution: How Liberals Are Waging War Against Christianity* [Persecuție: Cum declară liberalii război creștinismului], David Limbaugh, comentator social și politic, prezintă în detaliu tendința tot mai accentuată spre prejudecată, discriminare și ură față de creștini în America. Mulți creștini americani își pot lesne închipui ziua în care ura seculariștilor progresivi față de creștini va da în clocot și se va preface într-o furie turbată, până acolo încât unii se vor simți chiar îndreptățiți să-i omoare.

Chiar dacă eu însumi am văzut forme destul de puternice de ură față de creștini, iar analiza lui Limbaugh este în întregime corectă, îmi vine destul de greu să cred că liberalismul sau umanismul secular, de unul singur, dă socoteală de conduita criminală de nivel mondial despre care vorbește Biblia în legătură cu vremurile din urmă. Poate că vederea creștinilor americani este mult prea mioapă când încearcă să-și închipuie sau să speculeze pe seama celor ce vor fi adevărații lor prigonitori în zilele din urmă.

Isus spune că vine ziua „când cei ce vă vor ucide vor crede că îi fac un serviciu lui Dumnezeu”, iar această afirmație necesită nu doar existența unei forme de credință în Dumnezeu, ci și o formă sau alta de sistem religios, în care mentalitatea uciderii în numele lui Dumnezeu să fie, în fapt, rezonabilă. În ce mă privește, nu consider că liberalismul, umanismul și nici chiar ocultismul, de unul singur, ar fi de ajuns pentru a da socoteală de descrierea pe care o face Isus în acest avertisment. Poate că, dacă în următoarele decenii, umanismul, ocultismul și diverse forme de religii de tip New Age se vor îmbina, cumva, într-o formă sau alta de mișcare mondială populară și coezivă care experimentează o trezire, atunci poate că s-ar putea pleda pentru ideea că un astfel de sistem ar putea fi responsabil de o persecuție la nivel mondial. Dar, în clipa aceasta, nu există un astfel de sistem. Pur și simplu, nu văd să existe destule dovezi tangibile, concrete, pentru a accepta noțiunea potrivit căreia oricare dintre „-ismele” menționate mai sus ar putea fi candidați legitimi pentru a împlini profețiile lui Isus cu privire la cei ce îi vor ucide pe creștini crezând că, procedând astfel, Îl slujesc pe Dumnezeu.

Islamul, însă, se potrivește ca o mânășă profeției lui Isus. Și, după cum am discutat în capitolele anterioare, islamul împlinește și profeția lui Ioan despre un sistem mondial care va folosi decapitarea ca primă metodă sau mod de operare pentru a-și implementa domnia. Dar cum de ne-a scăpat din vedere acest lucru? La urma urmei, islamul este a doua religie din lume ca număr de adepți și prima ca rată de creștere. Suntem oare chiar atât de orbi?

Ca să fiu cinstit, până la 11 septembrie 2001, islamul a rămas relativ în afara ariei de acoperire a radarului celor mai mulți creștini americani. Și, în multe privințe, islamul ca religie a fost oarecum adormit ca putere mondială în mare parte din secolul trecut. Dar

creșterea lentă și constantă pe care a înregistrat-o de-a lungul secolului XX a început să freacă și să spumege la cumpăna dintre veacuri, odată cu apariția islamului radical în Iran și Egipt, care a dat deja naștere unei rețele mondiale a mișcărilor jihadiste fără precedent în istoria islamului sau a lumii.

Mulți declară acum că „secolul douăzeci și unu va fi secolul islamului.”² După cum mulți speculează că America este implicată în cel de-al Treilea Război Mondial, musulmanii declară peste tot în lume că sunt pe punctul de a declanșa al treilea mare jihad.³ Așadar, acum, posibil într-un ceas târziu deja, islamul ne-a captat, în sfârșit, atenția. Și evaluând natura lui în lumina profețiilor biblice, vedem că nu doar că se încadrează în descrierea din acestea până la cel din urmă detaliu, dar a avut vreme, până acum, timp de paisprezece veacuri, să se infiltreze în fiecare colț al lumii. Eu cred că scena este deja pregătită.

²Ahmed, „Islamul sub asediu”.

³O lectură esențială în această privință este un articol din *Inside Report* la: http://www.insiderreport.net/clash_1-2.html.

CUM SĂ RĂSPUNDEM?

După lectura acestei cărți, sunt sigur că mulți vor încerca un sentiment de neputință. „Ei bine atunci”, ați putea întreba, „dacă acest imperiu islamic/satanic are de gând să cucerească lumea și să omoare milioane de oameni, ce putem face noi? Pare totul atât de predeterminat, atât de lipsit de speranță.” Capitolul acesta vorbește despre purtarea de grijă a lui Dumnezeu și despre antidotul lăsat de El pentru toate situațiile aparent lipsite de speranță: rugăciunea.

Rugăciunea este, la modul absolut, cea mai semnificativă putere la îndemâna oamenilor. Și totuși, este, în mod trist, atât de neglijată, până și în Biserică.

Iată deci întrebarea care se cuvine pusă: Dacă Biblia spune că toate aceste lucruri se vor întâmpla, de ce să nu ne resemnăm cu „voia lui Dumnezeu” și să lăsăm islamul, pur și simplu, să ia cu asalt națiunile noastre, și cu asta basta? De ce să mai trăgăm inevitabilul? Acestea sunt întrebări legitime. Dar ele vin din câteva prezumții foarte false. Dați-mi voie să mă explic.

ESTE SOARTA NOASTRĂ PECETLUITĂ DEJA?

Unii profesori biblici au speculat că fiecare națiune a pământului va fi cucerită de sistemul anticristic. Ne-am uitat deja la câteva dintre versetele biblice care sugerează acest lucru. Opinia mea asupra acestui subiect este ușor diferită. Să vă explic de ce. Să aruncăm o privire, mai întâi, la versetele pe baza cărora s-a tras concluzia că toate națiunile, până la ultima, vor cădea în mâinile lui Anticrist și i se vor alătura în atacarea Ierusalimului:

„Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de amețire pentru toate popoarele de primprejur și chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului. În ziua aceea, voi

face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica vor fi vătămați și *toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui.* (Zaharia 12:2-3, sublinierea adăugată)

Atunci voi strânge *toate neamurile* la război împotriva Ierusalimului. (Zaharia 14:2, sublinierea adăugată)

...voi strânge *pe toate neamurile* și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea. (Ioel 3:2, sublinierea adăugată)

I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire *peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam.* (Apocalipsa 13:7, sublinierea adăugată)

Să vedem mai întâi aceste prime trei versete. Pentru că toate folosesc cuvântul „toți, toate” și în mod specific sintagma „toate neamurile pământului” atunci când vorbesc despre atacul împotriva Ierusalimului și Bătălia de la Armaghedon, s-a hotărât că fiecare națiune, până la ultima, va cădea în fața imperiului lui Anticrist și îl va susține în această luptă. Pot înțelege pe deplin cum se poate ca mulți să ajungă la această concluzie. Sunt, însă, cel puțin două probleme cu această interpretare. Mai întâi, și alte versete din Biblie fac uz de același fel de limbaj, fără a vorbi însă despre fiecare națiune propriu-zisă din lume. Acestea, precum și cele dinainte, folosesc o construcție gramaticală ebraică – un soi de exagerare sau un tip de declarație emfatică – ca să-și facă înțeleasă ideea. Gramaticienii o numesc hiperbolă. Seamănă întrucâtva cu fraza: „Toată lumea iubește înghețata!” sau „Niciodată nu faci curat în bucătărie” sau străvechea zicală „Cretanii sunt întotdeauna niște mincinoși, niște fiare rele, niște pânțece leneșe.” Adesea, de dragul unei exprimări succinte, elaborarea pe seama excepțiilor ar știrbi de tot impactul declarației.

De pildă, imaginați-vă un semn de limită de viteză care are pictate pe el mai multe excepții de la regulă: „Limita de viteză 55, cu

excepția ambulanțelor, mașinilor de pompieri, urmăririlor poliției etc.” Pur și simplu, n-ar funcționa. Așadar, excepțiile nu pot fi excluse pe baza limbajului exclusiv. Găsim frecvent în Biblie tipul acesta de limbaj. De pildă, profetul Daniel, vorbind despre regele Belșațar, s-a exprimat astfel:

Împărate, Dumnezeu cel Preaînalt dăduse tatălui tău, Nebucadnețar, împărăție, mărire, slavă și strălucire și, din pricina mărimii pe care i-o dăduse, *toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile* se temeau și tremurau înaintea lui. Căci împăratul omora pe cine voia și lăsa cu viață pe cine voia; înălța pe cine voia și cobora pe cine voia. (Daniel 5:18-19, sublinierea adăugată)

Prin urmare, pun întrebarea: Oare fiecare națiune a pământului se temea de Nebucadnețar? Sau doar cele ce auziseră de Nebucadnețar se temeau de el? Vorbea Daniel despre fiecare națiune până la ultima de pe fața pământului? Sau doar despre acelea care erau în proximitatea Babilonului și erau afectate de el? Oare băștinașii din Papua Noua Guinee trăiau cu groază de Nebucadnețar?

În ce mă privește, cred că expresia „toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile” folosită de către Daniel era mai degrabă una emfatică, menită să-i facă înțeleasă ideea. Sau ce ziceți despre un alt exemplu similar:

Veneau oameni din *toate popoarele* să asculte înțelepciunea lui Solomon, din partea *tuturor împărățiilor pământului* care auziseră vorbindu-se de înțelepciunea lui. (1 Împărați 4:34, sublinierea adăugată)

Era, cu adevărat, înțelepciunea lui Solomon atât de impresionantă încât nu rămăsese nici măcar un singur rege pe pământ care să nu audă de ea? Sau și acest verset este o altă expresie folosită pentru a reda ideea de mare renume pe care îl avea Solomon? Și cum rămâne cu următorul verset: „A prins viu pe Agag, împăratul lui Amalec, și *a nimicit cu desăvârșire tot poporul*, trecându-l prin ascuțișul sabiei” (1 Samuel 15:8).

N-ar trebui să ni se pară bizar faptul că un popor despre care se consemnează aici că a fost „nimicit cu desăvârșire” a revenit și a stărnit

necazuri doar câteva capitole mai târziu, în 1 Samuel? Din nou, Biblia abundă în astfel de exemple. Înțelegeți ce zic?

Acum, dacă ne mai uităm o dată la versetele din Zaharia, vedem o mențiune mai specifică a națiunilor care vor fi implicate, în principal, în atac: „Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de amețire *pentru toate popoarele de primprejur*” (Zaharia 12:2, sublinierea adăugată).

Bineînțeles, popoarele învecinate sunt națiunile musulmane care încercuiesc Israelul din toate părțile. De fapt, profetul Ioel confirmă și el acest lucru. Vorbind despre atacul final contra Ierusalimului, Ioel a profetizat:

Voi strânge pe toate neamurile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea... Ce vreți voi cu Mine, Tirule și Sidonule, și toate ținuturile filistenilor? Vreți să-Mi răsplătiți vreo faptă sau să faceți ceva împotriva Mea? Iute, fără zăbavă, voi întoarce faptele voastre asupra capului vostru... Vestiți aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie toți oamenii de război! Fiarele plugurilor voastre prefăceți-le în săbii și cosoarele, în sulite! Cel slab să zică: „Sunt tare!” Grăbiți-vă și veniți, *toate neamurile de primprejur*, și strângeți-vă! Acolo coboară, Doamne, pe vitejii Tăi! Să se scoale neamurile și să se suie în valea lui Iosafat! Căci acolo voi șede să judec *toate neamurile de primprejur*. (Ioel 3:2, 4, 9-12, sublinierea adăugată)

New American Standard Bible formulează segmentele redată în italice din pasajele de mai sus prin „voi, toate națiunile din jur.” Din nou, cine sunt națiunile din jur? Este inclusă aici și Noua Zeelandă? Canada? S-ar putea. Dar, în context, Biblia se referă în mod specific la națiunile islamice care înconjoară Ierusalimul/Israelul din toate părțile.

Al doilea motiv pentru care poziția potrivit căreia fiecare națiune, până la ultima, va cădea în mâinile Anticristului e imposibilă este, destul de simplu, faptul că Scripturile declară, de la bun început,

că nu toate națiunile îi vor ceda. De fapt, unele națiuni îi vor opune rezistență, după ce Anticristul atacă Ierusalimul. Țineți cont de următoarele versete din Daniel:

La vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el. Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el, cu care și călăreți și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca. Va intra și în țara cea minunată, și zeci de mii vor cădea. *Dar Edomul, Moabul și frunțașii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui. Își va întinde mâna peste felurite țări și nici țara Egiptului nu va scăpa. Ci se va face stăpân pe vistieriile de aur și de argint și pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii și etiopienii vor veni în alai după el. Dar niște zvonuri venite de la răsărit și de la miazănoapte îl vor înspăimânta și atunci va porni cu o mare mânie ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți. Își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt. Apoi își va ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i va fi într-ajutor.* (Daniel 11:40-45, sublinierea adăugată)

Cel puțin se afirmă clar mai sus că Edomul, Moabul și conducătorii Amonului vor scăpa din mâna lui Anticrist. Este vorba aici de Iordania modernă. Așadar, cel puțin Iordania nu se va supune lui Anticrist și nici nu va cădea în stăpânirea lui. Versetul definește în mod specific națiunile care vor fi cucerite. Spune „*felurite țări*”. Nu *toate*. Se contrazice Biblia singură? Nu prea cred. Cred însă că fiecare trib, popor, limbă și națiune va fi afectată la modul suprem de influența lui Anticrist. Cred că acestuia îi va fi dată o măsură de influență și autoritate peste toate națiunile, până la cea din urmă, în sensul că fiecare națiune îi va da mulți urmași. Multe vor fi cu totul dominate de el, dar nu fiecare națiune va cădea cu totul în mâna lui. Cred că aceasta este singura cale pentru a reconcilia pe deplin toate versetele pertinente pe această chestiune.

Bun, să zicem că am demonstrat că nu toate națiunile pământului vor ataca Ierusalimul alături de Anticrist, ci un număr însemnat

de națiuni, de vreme ce Zaharia și Ioel s-au simțit îndreptățiți să folosească expresii atât de emfatică. De ce dedic atât de mult timp acestei idei într-un capitol despre rugăciune? Simplu. Deoarece eu cred că, deși Biblia oferă, într-adevăr, un cadru profetic general pentru ceea ce se va întâmpla în vremea sfârșitului, *multe dintre detaliile specifice urmează încă să fie hotărâte*. Dumnezeu nu ne-a dezvăluit toate amănunțele până la cel din urmă, dintr-un anumit motiv. Rareori o face. Dacă ar face-o, am fi îndreptățiți să așteptăm, pur și simplu, să vină Anticristul și să pună mâna pe noi. Am fi cu totul îndreptățiți să ne apucăm să săpăm gropi în pământ și ascunzători secrete în care să ne depozităm hrana pentru a supraviețui. Dar, în loc de asta, Dumnezeu dorește să ne luptăm în rugăciune, nu doar pentru sufletele noastre și pentru cele ale familiei noastre, ci și pentru înseși națiunile în care trăim și pe care le numim căminele noastre. Dumnezeu nu l-a avertizat, de pildă, pe David Pawson că islamul ar putea, într-adevăr, să cucerească Anglia doar ca să-i lase lui un timp rezonabil în care să fugă de acolo, ci mai degrabă ca să avertizeze Biserica din Anglia să se unească și să lupte pentru însuși sufletul țării lor, prin puterea rugăciunii! Poate că islamul are o atitudine de resemnare aproape fatalistă față de voia lui Allah: „*Inshallah*” (dacă va voi Allah... va fi), spun ei. Dar noi slujim unui Dumnezeu care ne cere să participăm împreună cu El, pe măsură ce Își extinde influența asupra națiunilor. Noi slujim unui Dumnezeu care Se așteaptă de la noi să răspândim frumoasa *Lui* împărăție pe tot pământul, prin predicare (invitație) și *rugăciune*.

Ideea este că, dacă te trezești că te lupti cu un sentiment de neputință și lipsă de speranță după ce ai citit scenariul din această carte, nu te teme; întotdeauna poți face ceva. Poți să te rogi, poți să te rogi și poți să te rogi ceva mai mult. Și te poți uni în rugăciune cu alții. Nu subestima niciodată puterea rugăciunii de a influența realitatea și rezultatul final al *oricărei* chestiuni. Nu uita, povestea nu s-a sfârșit încă. Eu cred că lipsa sau prezența unui belșug de rugăciuni va scrie capitolul final în povestea acelor *felurite* națiuni. Domnul ne dă abilitatea de a influența proporția dintre îndurarea și judecata Sa care va atinge casele noastre, orașele noastre, regiunile în care trăim și națiunile noastre. Fiecare națiune își va primi propria porție de judecată de la Dumnezeu. De fapt, în ultimii trei ani și jumătate

ai acestei perioade de coșmar, fiecare persoană de pe pământ va trece printr-un proces de purificare. *Tot ceea ce poate fi clătinat se va clătina*. Așadar, acum este timpul să strigăm la Dumnezeu după îndurare pentru zilele ce ne stau în față.

Ar mai trebui să precizez un alt aspect foarte important al rugăciunii. Mai cred că rugăciunea poate să amâne judecata lui Dumnezeu, câștigând mai mult timp pentru schimbări pozitive. Trebuie să ne amintim că Domnul Și-a stăpânit mânia până acum pentru ca mai mulți oameni să ajungă să-L cunoască și să fie mântuiți. „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).

Au loc astăzi treziri dramatice în multe națiuni, care ar fi tăiate din scurt, dacă sfârșitul ar veni acum, și se prea poate să fie în viitor treziri care nu ar avea niciodată loc, dacă sfârșitul ar veni acum. Deși eu personal cred că vine, într-adevăr, ziua când toate profetiile acestea groaznice ale Bibliei se vor adevăra, cred totodată că putem stăruia la Dumnezeu să ne mai dea timp și să reverse trezire peste națiunile noastre, înainte de ivirea acestor zile negre. Rugăciunea poate amâna mânia Lui, pentru ca îndurarea Lui să mai aibă răgaz să-și facă lucrarea în mijlocul unei națiuni.

Dumnezeu a venit și i-a vorbit lui Moise. I-a spus că avea de gând să-i judece și să-i nimicească pe copiii lui Israel. Cei mai mulți dintre noi ne-am fi mulțumit cu asta. Așa a spus Dumnezeu – treaba era aranjată. Dar Moise n-a vrut să accepte. El a mijlocit la Dumnezeu:

Domnul a zis lui Moise: „Văd că poporul acesta este un popor încăpățânat. Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor și-i voi mistui, dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare.” Moise s-a rugat Domnului, Dumnezeului său, și a zis: „Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare? Pentru ce să zică egiptenii: «Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți și ca să-i ștergă de pe fața pământului»? Întoarce-Te din iuțea mâniei Tale și lasă-Te de răul acesta pe care vrei

să-l faci poporului Tău. Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, robii Tăi, cărora le-ai spus, jurându-Te pe Tine Însuți: «Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara aceasta de care am vorbit, și ei o vor stăpâni în veac.»”
Și Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său. (Exodul 32:9-14)

Acum, revedeți și derulați înapoi scena. Mai întâi, Dumnezeu îi vorbește lui Moise: „Lasă-mă singur acum, ca să mă aprind de mânie și să-i distrug. Apoi te voi face pe tine o mare națiune.” Bine, apasă butonul de pauză. Să urcăm pe scenă câțiva teologi ca să discutăm dacă Dumnezeu îi va distrage sau nu pe israeliți. „Bineînțeles că da”, au căzut toți de acord, „Dumnezeu a spus-o și este stabilit.” Mulți ar putea susține și azi același lucru. Poate simți că judecata lui Dumnezeu este inevitabilă pentru națiunea noastră. Bine, fie. Ce faci tu în legătură cu asta? Te plângi tare de tot? Sau mijlocești pentru îndurare, precum Moise? Într-adevăr, poate că Dumnezeu Își va revărsa judecata și urgia peste națiunea noastră. Sau poate că Se va abține.

Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului. (Țefania 2:3)

Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet! Sfășiați-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și-I pare rău de relele pe care le trimite. *Cine știe* dacă nu Se va întoarce și nu Se va căi? *Cine știe* dacă nu va lăsa după El o binecuvântare, daruri de mâncare și jertfe de băutură pentru Domnul, Dumnezeul vostru? (Ioel 2:12-14, sublinierea adăugată)

În ce mă privește, cred că trăim acum într-o vreme de mare importanță, când viitorul multor națiuni atârână în balanță. Nu este

timpul să ne fie frică. Și nici să ne plângem. Acum este timpul să ne rugăm! De aceea vreau să închei acest capitol citând un fragment dintr-un articol scris de un proeminent profesor biblic și autor, Francis Frangipane. M-am simțit deosebit de inspirat de el, întrucât tratează însăși problema despre care discutăm noi și cred că și pentru voi va fi o sursă de inspirație. El se intitulează „*This Day We Fight!*”

Conflictul dinaintea generației noastre nu este mai puțin amenințător decât nazismul și imperialismul sovietic. Islamul radical este o putere demonică ce urmărește să obțină dominația lumii. Nu putem pierde războiul împotriva terorismului sau a moralității. Nu trebuie să ne deschidem către frică sau necredință, căci ne-am născut ca să luptăm și să câștigăm bătăliile vremurilor în care trăim. Se ridică din nou argumentul: „Am fost învățat că viața trebuie să devină din ce în ce mai rea înainte de întoarcerea lui Cristos.” *Da, va veni o astfel de zi, dar nu trebuie să presupunem că ziua aceea a sosit deja. În fiecare epocă, Dumnezeu ne cere să umblăm ca învingători.* Înșuși faptul că sunt azi națiuni care experimentează mari secerișuri și înseninări ne amintește că mai este încă vreme pentru națiunile noastre. Un cititor de-al nostru ne-a trimis următorul extras din Aragon, regele Gondorului, din *The return of the King* [Întoarcerea regelui]. Autorul cărții, J.R.R. Tolkien, un englez, neagă faptul că această operă ar avea vreo legătură cu Marele Război. Și totuși, mare parte din manuscrisul său a fost scris în toiul celui de-al Doilea Război Mondial. Cartea este o metaforă pentru toate bătăliile cu care fiecare generație este nevoită să se confrunte ca să cucerească răul...

Copleșit numeric în chip deznădăjduit, regele Aragon dorea să-și inspire oamenii împotriva a ceea ce părea a fi o înfrângere sigură de către hoardele învălmășite ale dușmanilor lor drăcești. Călărind în fruntea oastei sale compacte, dar mai curând umile, a strigat: „Văd în ochii

voștri aceeași teamă care mi-ar frânge inima. Poate că vine o zi când curajul oamenilor îi părăsește, când ne lăsăm baltă prietenii și sfărâmăm orice legături de breaslă. *Dar acea zi nu este azi. Astăzi, luptăm... pe tot ce vă este mai scump pe acest pământ bun, vă ordon să stați în picioare alături de mine, bărbați ai Vestului!*¹

La care nu pot decât să adaug, din toată inima: *Amin!*

¹Francis Frangipane, „This Day We Fight!” http://www.elijahlist.com/words/display_word.html?ID=2294.

SĂ RĂSPUNDEM PRIN MISIUNE

Deși *puterea și necesitatea rugăciunii sunt indisputabile*, este absolut necesar ca răspunsul nostru să cuprindă și o altă dimensiune. Trebuie, de asemenea, să ne deschidem spre musulmani cu mesajul creștin desăvârșit al Veștii Bune. Este un mesaj al libertății pentru cei ținuți captivi de falsa evanghelie islamică a fricii. Este un mesaj al iubirii și acceptării pentru aceia care nu au cunoscut niciodată cu adevărat sentimentul de a fi acceptat și cu totul iubit de Dumnezeu. Este mesajul care spune: „Dumnezeu te iubește atât de mult. Și iată cum a dovedit acest lucru în mod definitiv...” Trebuie să nu luăm niciodată cu ușurință mesajul Evangheliei. Niciodată să nu-i subestimăm puterea. Cu adevărat, ea „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1:16).

MISIUNE

Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? (Romani 10:14)

Scopul acestui capitol nu este de a discuta metodele de a face misiune între musulmani, ci mai degrabă spiritul în care Dumnezeu dorește să ieșim înspre musulmani, astfel încât nu doar ei, ci și noi, să fim transformați. Cu toate acestea, vreau să fac doar câteva comentarii cu privire la misiunea între musulmani. Sunt, desigur, două metode primare cu ajutorul cărora creștinii pot prezenta musulmanilor Evanghelia, atât acasă, cât și dincolo de granițe. Deși cei mai mulți creștini ar putea presupune că sunt deja o grămadă de misionari care lucrează între popoare musulmane, țineți cont de această statistică: doar două procente din forța misionară protestantă face misiune în

lumea musulmană, care alcătuiește, practic, jumătate din populația necreștină a lumii.¹ Este șocant și s-ar putea spune multe despre asta. Dar chiar dacă majoritatea celor ce citesc această carte nu se vor muta niciodată împreună cu familiile lor peste mări și țări, ca să devină misionari în țări străine, între musulmani, aceasta nu înseamnă, totuși, că misiunea între musulmani nu este posibilă. Astăzi, cu cei aproximativ opt milioane de musulmani care trăiesc în America, America face parte din lumea islamică. Același lucru s-ar putea spune despre un număr de țări din Vest. Cei mai mulți musulmani s-au mutat în America din țări în care eu sau tu am putea fi închiși sau omorâți dacă le-am împărtăși Evanghelia. Dar iată că se află în America – țara celor liberi – și majoritatea creștinilor le ignoră prezența. A existat vreodată o vreme când cuvintele lui Isus au răsunat mai adevărate? „Mare este secerișul și puțini sunt lucrătorii” (Luca 10:3).

Dacă ești urmașul lui Isus, te încurajez să meditezi la cuvintele lui Isus, la porunca pe care a dat-o tuturor de a ne „duce” și de „a face” „ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit”. Cum te supui acestei porunci?

Poate te gândești că misiunea între musulmani este imposibilă. Poate că, după ce vei fi citit această carte, îți va fi și mai frică de musulmani decât înainte. Să dăm glas acelor sentimente.

UN MUSULMAN ÎNTOCMAI CA MINE

După lectura acestei cărți, poate vei fi surprins să afli că, de fapt, îi iubesc pe musulmani. Iar dacă ai fost îmbrățișat de dragostea lui Dumnezeu prin Cristos, și tu ar trebui să-i iubești. Una dintre cele mai mari temeri ale mele legate de scrierea acestei cărți a fost că va pune gaz pe focul unei reacții negative față de musulmani. Bineînțeles că reacția firească, după parcurgerea atâtor informații negative, este, probabil, să te dai înapoi din fața musulmanilor, cuprins de frică. Dar când ne confruntăm cu o asemenea teamă, Domnul nu vrea să batem în retragere, ci mai degrabă să facem să strălucească în afară, cu îndrăzneală, dragostea Lui pentru cei ce sunt în întuneric, în ciuda fricilor noastre. Dați-mi voie să declar sus și tare: „Căci noi n-avem

¹McDowell și Zaka, *Muslims and Christians at the Table*, pag. 26.

de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tineretului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Altfel spus, *nu musulmanii sunt dușmanii!* Cartea aceasta nu este despre musulmani – ci despre islam. Este despre forțele spirituale și doctrinele înșelătoare care îi țin pe oameni captivi. Chiar dacă am argumentat că musulmanii urmează o religie „anticristică”, vreau să afirm răspicat că, în calitate de urmași ai lui Cristos, nu trebuie să vedem niciodată, în niciun musulman, un dușman, ci întotdeauna să-l privim ca pe o persoană creată după chipul lui Dumnezeu – întocmai ca *noi*.

La drept vorbind, acesta este, probabil, unul dintre lucrurile care îi iau prin surprindere pe mulți occidentali atunci când încep să-i cunoască pe musulmani. În loc să descopere niște oameni înguști la minte și mândri, mulți sunt șocați să-și dea seama că cei mai mulți musulmani sunt întocmai ca toți ceilalți. Eu însumi am întâlnit mulți musulmani foarte calzi, foarte blajini și foarte inteligenți. Iar motivul pentru care ei *par* ca noi este acela că *sunt* ca noi. Majoritatea musulmanilor pe care îi întâlnești doresc cu sinceritate să ducă o viață bună înaintea lui Dumnezeu și să trăiască după placul Lui. Așadar, așa ar și trebui să-i vedem pe majoritatea: ca pe niște autentici căutători ai lui Dumnezeu.

OCEANUL DIN FIECARE STROP DE APĂ

Jalal al Din al Rumi a fost unul dintre cei mai mari mistici ai islamului. El a practicat o formă mistică de islam cunoscută drept sufism. Rumi vorbea adesea despre Dumnezeu ca fiind „Cel preaiubit” sau „Prietenul”. De asemenea, sufiștii precum Rumi puneau mai mult accent decât alți musulmani pe Isus ca modelul lor de viață. Citind multe din scrierile lui, este cu neputință să nu te încerce sentimentul că era foarte aproape de a deveni creștin. Există cel puțin un citat de-al lui Rumi pe care am ajuns să-l apreciez cu adevărat. Acesta a spus: „Într-o zi, mergeam căutând să văd în oameni strălucirea Prietenului, ca să pot recunoaște oceanul într-o picătură.” Rumi a încercat să-L vadă pe Dumnezeu în toată creația Lui, și mai cu seamă în fiecare dintre făpturile Lui. Poate că și tu spui că nu putem găsi bunătate și lumină în religia lui Anticrist. Dar, crezi sau nu, poți. Și iată și de ce:

islamul este alcătuit din musulmani, iar aceștia sunt oameni creați după chipul lui Dumnezeu. Mulți dintre ei sunt căutători autentici ai lui Dumnezeu, iar creștinii au ce să învețe de la ei. Iar dacă așa stau lucrurile cu un sistem religios anticristic, cu o fundătură, cu cât mai mult putem spune același lucru despre urmașii lui, care sunt, fiecare, fapte ale lui Dumnezeu! Deși tendința firească a inimilor noastre ar putea fi să ne dăm înapoi cuprinși de teamă, Domnul dorește de la noi, dimpotrivă, să ne apropiem de musulmani cu o atitudine de încredere și umilință, care vede nu un „altul”, ci mai degrabă o altă faptură de-a lui Dumnezeu. Această atitudine de smerenie, de îndrăzneală și de încredere este ceea ce dorește Dumnezeu de la ai Săi în orice vreme, dar mai cu seamă în zilele de pe urmă. *El dorește să fim învingători.*

ÎNVIŢĂTORI

Un învingător este o persoană care nu îngăduie fricii să-l învingă, ci mai curând învinge el frica prin dragoste. Un învingător nu dă voie urii să-l învingă, ci mai degrabă învinge el ura prin reconciliere. A existat un om care s-a apropiat de musulmani în acest spirit. A făcut acest lucru în mijlocului uneia dintre cele mai negre perioade ale istoriei creștinismului. Relația dintre islam și creștinism era, la vremea aceea, comparabilă, probabil, cu atmosfera din zilele noastre. Era în timpul celei de-a treia Mari Cruciade când Francis de Assisi s-a hotărât să meargă și să le predice musulmanilor Evanghelia. Spiritul de care a dat dovadă Francis de Assisi este un model grăitor de asemănare cu Cristos pentru misiunea creștină între musulmani din zilele noastre.

POVESTEA LUI FRANCIS DE ASSISI

În anul 1219, Francis de Assisi și doisprezece dintre frații săi călugări călătoreau împreună cu armata cruciată până la liniile frontului de război dintre cruciați și saraceni musulmani ai sultanului al-Kaamil, din Egipt.² Francis și prietenii săi și-au așezat tabăra între cruciați, pe când armata se pregătea să asedieze orașul-port Damietta. Francis a predicat Evanghelia în rândurile cruciaților și mulți dintre cei asupra cărora a avut impact mesajul său și-au depus armele și

²Mallouhi, *Waging Peace on Islam*, pag. 263-287. (Notă din partea autorului: Recomand călduros această carte.)

s-au alăturat ordinului franciscan. Francis a fost de principiu de a nu face niciodată discriminare în predicarea Evangheliei. El le-a predicat cruciaților „creștini” și saracenilor musulmani deopotrivă. Francis l-a urmat pe Isus direct în tabăra sultanului, conducătorul armatelor musulmane. Între creștini, sultanul al-Kaamil era văzut ca o brută. Dar Francis a găsit un om bun, sincer, foarte deschis și un autentic căutător al lui Dumnezeu.

Francis și prietenul său apropiat, Illuminato, a intrat direct în tabăra „dușmanului”. Francis a fost capturat numaidecât și abuzat, la început, de soldații musulmani. A cerut apoi să-l vadă pe sultan ca să-i poată predica Evanghelia. Francis l-a salutat pe sultan cu salutul „Dumnezeu să-ți dea pace”. În mod ironic, scornise el însuși salutul acesta, care, din întâmplare, se potrivea de minune cu salutul standard folosit de musulmani: *As-salamu Alaikum* (pacea fie cu tine).

Christine Mallouhi, în minunata ei carte, *Waging Peace on Islam* [Declarând pace peste islam], parcurge diversele povești și legende din jurul acestei întâlniri între Francis și Kaamil. Deși relatările diferă, sunt unele lucruri pe care le știm cu certitudine despre această întâlnire. Știm că Francis a fost primit bine de către sultan. Cele mai multe tradiții susțin că Kaamil a fost atât de șocat de Francis încât l-a invitat să rămână o perioadă îndelungată cu musulmanii. Cronicile consemnează și că Francis a acceptat această invitație. Știm chiar și că sultanul le-a dat permisiune în scris lui Francis și oamenilor săi să predice Evanghelia în teritoriile musulmane.

Dar ce s-a întâmplat, mai exact, cu cei doi bărbați, ca urmare a întâlnirii lor? Pe baza întrevederilor cu Fratele Illuminato, sultanul a fost citat că i-ar fi spus lui Francis: „Cred că credința ta este bună și adevărată”, iar când și-au văzut fiecare de drum, i-a cerut să se roage să poată găsi cărarea cea adevărată. Dacă sultanul s-a convertit sau nu, nu este relevant, dar până și cronicile musulmane menționează că Kaamil a fost cu adevărat schimbat după întâlnirea cu Francis. Iată, însă, care este partea mai interesantă și lecția noastră. Și Francis a fost schimbat. Întâlnirea cu musulmanii a avut asupra lui un asemenea impact încât, la întoarcerea acasă, în Europa, a adaptat în viața sa religioasă câteva elemente din practica musulmană. De pildă, în acord cu chemarea musulmanilor la rugăciune de cinci ori pe zi, Francis a declarat superiorilor ordinului franciscan că trebuia „să dea de veste și să predice

tuturor oamenilor... să le spună despre gloria care I se cuvine, astfel încât în fiecare ceas când sună clopotele, laudă și cinste să fie aduse lui Dumnezeu Atotputernicul de către toți oamenii din toată lumea.” Se mai spune și că Francis a început să se plece cu capul până la pământ, așa cum fac musulmanii în rugăciune. A scris capitoliului general: „La sunetul Numelui Său, să cădeți cu fața la pământ și să-L adorați cu teamă și reverență. Ascultați cu urechile deschise și supuneți-vă Fiului lui Dumnezeu. Acesta este și motivul pentru care El v-a trimis peste tot în lume, pentru ca, prin cuvântul și fapta voastră, să aduceți mărturie mesajului Său și să convingeți pe toată lumea că nu este alt Dumnezeu Atotputernic decât El.” Această ultimă parte, firește, este foarte similară crezului musulman: „Nu este alt dumnezeu decât Dumnezeu [Allah].”

Așadar, în evaluarea finală, aflăm că atât sultanul, cât și Francis s-au schimbat în urma întâlnirii lor. Motivul este că, în fiecare întâlnire, Francis nu a urmărit doar să-l convertească „pe celălalt”, ci și pe sine. Francis nu a văzut cel mai mare dușman în alții, ci mai degrabă în propriul „sine”.

Scopul pentru care scot în evidență această istorie a vieții lui Francis este că azi, ca și atunci, trăim într-o vreme când tensiunile, neînțelegerile și fricile dintre creștini și musulmani sunt puternice. Cu cât mai mult asemenea sentimente vor ajunge la apogeu în zilele de pe urmă? Prin modul în care s-a apropiat de musulmani, Francis este un model extraordinar pentru noi. S-a dus la ei cu încredere, fără teamă, și totuși smerit, învățabil și într-un spirit absolut de pace. Francis nu s-a dus la inamicul infidel/anticrist cu un duh de prejudecată, ci simplu, ca la un popor care avea nevoie de Isus. În același fel, nu s-a dus să ia apărarea Evangheliei, ci ca să moară pentru ea. Vom discuta despre aceasta în capitolul următor.

BENEFICII PERSONALE

În timp ce principalul scop al misiunii este, firește, să ofere mesajul salvării și al vieții din abundență fraților și surorilor noastre musulmane, sunt și unele beneficii foarte importante de care avem parte și noi atunci când ne deschidem cu Evanghelia spre musulmani. Indiferent de cât de matur este în credință, oricine intră într-un dialog

religios profund cu musulmanii va fi provocat. Vedeți voi, majoritatea musulmanilor petrec o grămadă de timp învățând cum să dezbătă cu creștinii. În cele din urmă, vă veți trezi că vă sunt puse la îndoială tocmai credințele fundamentale. Vestea bună, însă, este că, prin aceste provocări, vine întărirea. Întâlnirile mele personale cu musulmanii au produs o imensă creștere în termenii revelației mele personale și ai înțelegerii proprii mele credințe. Niciodată n-am meditat mai mult asupra minunilor Întrupării, Trinității sau Crucii ca în perioadele în care sunt implicat în dezbateri cu musulmani care se opun cu vehemență tuturor acestor doctrine. Este câtuși de puțin surprinzător, atunci, că mulți dintre cei ce au vestit Evanghelia musulmanilor au avut parte de o revelație mai puternică a înseși doctrinelor pe care islamul le neagă? Un exemplu minunat este Samuel Zwemer. Zwemer a fost un predecesor în slujirea musulmanilor, care a trăit la cumpăna dintre secolul al XIX-lea și al XX-lea. Una dintre cărțile lui, *The Glory of the Cross* [Gloria crucii], este o operă clasică ce ar trebui citită de orice creștin. Titlul ei spune totul – ca urmare a întâlnirii cu musulmanii, Zwemer a avut parte de o revelație mai adâncă a gloriei Crucii. Și așa va fi și cu noi. Cu cât ne apropiem de musulmani, scopul este nu doar de a le face lor cunoștință cu adevăratul Isus pentru ca și ei să fie convertiți, ci în egală măsură ca și noi să ne găsim într-o stare permanentă și continuă de „convertire” și transformare.

SĂ NE PREGĂTIM PENTRU MARTIRAJ

SĂ DEVENIM PARTE DIN LUMEA CREȘTINĂ PERSECUTATĂ

Deși cei mai mulți dintre noi, cei din Vest, nu trăim, poate, într-o atmosferă în care martirajul să fie o amenințare sau realitate prezentă, cred că este important să rămânem în legătură cu frații și surorile noastre care trăiesc într-o astfel de atmosferă. În prezent, sunt numeroase țări în lume în care prigoana și martirajul sunt la ordinea zilei. Cred că toți putem face pași practici pentru a ne lega inimile de cei ce trăiesc pe liniile de front. În mod cert, Biserica creștină de pe pământ trebuie să se străduiască să clădească legături mai puternice de unitate, sprijin reciproc și conectivitate. Și, firește, noi, cei din Vest, care în prezent „trăim în siguranță pe ținuturile de coastă”, putem cu siguranță beneficia de pe urma unor verificări regulate ale realității.

Isus ne-a explicat principiul potrivit căruia acolo unde este comoara noastră, acolo va fi și inima noastră. „Comoara” noastră poate fi definită prin ceva mai mult decât doar banii noștri. Dincolo de finanțe, timpul și energiile de care dispunem sunt, în egală măsură, comorile noastre. Așadar, dacă dorim să începem să clădim legături de suflet cu cei din țările prigoanei, sunt câteva lucruri foarte simple pe care le putem face. Desigur, pentru început putem începe să cunoaștem cine sunt ei și unde se află, și putem să ne rugăm cu regularitate pentru ei. Dacă ești lider sau pastor, te încurajez să rezervi un scurt moment în timpul fiecărui serviciu religios ca să te rogi pentru frații și surorile noastre prigonite din toată lumea. Astfel, vei facilita înfripirea unei legături între întreaga congregație și Biserica prigonită. Aceasta este o bună verificare a realității pentru aceia dintre noi care trăim într-o stare de asemenea confort în Occident.

În al doilea rând, putem începe să încheptăm relații cu oameni reali care trăiesc sub amenințarea persecuției. Scrierea de scrisori,

e-mailuri sau chiar vizitele sunt metode foarte simple de clădire a unor legături de sprijin reciproc. Dacă ai o familie tânără cu copii, atunci „adoptați” o familie dintr-o țară persecutată. Familiile voastre pot schimba scrisori, iar copiii pot realiza desene și face mici daruri unii pentru alții etc. Ca familie, vă puteți ruga cu regularitate împreună pentru prietenii voștri din Pakistan, China, Irak, sau de oriunde ar trăi aceștia.

Și, în cele din urmă, bineînțeles, puteți trimite bani. Să nu aveți sentimentul că este nevoie să trimiteți sume mari, ci pur și simplu alegeți o sumă și puneți-o deoparte în fiecare lună și trimiteți-o oriunde sunteți călăuziți să o dați. Chiar dacă ați trimite doar 5 dolari în fiecare lună, ați semăna o sămânță și ați clădi un pod.

Cum să începeți să cunoașteți Biserica persecutată? Mai întâi, sunt diverse organizații care slujesc direct Biserica prigonită de pretutindeni în lume. Fiecare lucrare are propriul specific. Vă recomand aici patru lucrări foarte bune:

- *Vocea Martirilor*, www.persecution.com;
- *Operațiunea Neemia*, www.operationnehemiah.org;
- *Fondul Barnaba*, www.barnabasfund.org;
- *Open Doors Ministries*, www.opendoorsusa.org.

Fiecare lucrare are o scrisoare de informare care furnizează actualizări ale evenimentelor curente, precum și motive de rugăciune și metode practice de susținere a eforturilor lor. De asemenea, au e-mailuri cu rapoarte pe care le trimit, cu actualizări zilnice și cereri de rugăciune. Contactați una dintre aceste organizații și cereți-i să vă ajute să stabiliți o legătură, după cum am discutat mai sus.

PREGĂTIREA PENTRU MARTIRAJ NU ESTE OPȚIONALĂ

Dar martirajul nu este doar ceva rezervat celor din țări îndepărtate. Toți cei ce pretind că sunt „creștini” ar trebui să-și pregătească inimile pentru un potențial martiraj. Aceasta nu este o pregătire opțională doar pentru cei ce trăiesc în țări din Lumea a Treia sau pentru cei ce trăiesc în anumite epoci ale istoriei. Pregătirea pentru martiraj a făcut dintotdeauna parte din ceea ce înseamnă a fi creștin adevărat. Creștinismul este singura religie care ridică pe pedestalul cel mai

înalt modelul unui Om care a fost torturat și dat la moarte în mod public. Creștini fiind, suntem urmașii Lui. Și totuși, conceptul de martiraj este, în esență, străin majorității din cultura noastră vestică creștină. În multe părți ale lumii, însă, precum în China, Pakistan sau Orientul Mijlociu, cei ce aleg să-L urmeze pe Isus înțeleg foarte bine că spun da unui potențial martiraj. Acesta a fost și cazul creștinilor în primele trei sute de ani din istoria Bisericii. Prigoana și martirajul au fost la ordinea zilei, mai cu seamă în rândul celor ce își asumau poziții de conducere.

MARTIRAJUL ȘI MIRACOLELE

Cu toate acestea, în perioadele de la începutul Bisericii și începând cu preluarea Chinei de către comuniști, când martirajul a fost ceva obișnuit, Biserica a dus-o bine. Nu doar că Biserica crește într-o asemenea atmosferă, dar experimentează și cea mai mare măsură de putere. Miracolele, profeția, întâlnirile angelice, viziunile, acestea sunt experiențele despre care citim în mod obișnuit în atmosfera unor grele persecuții. Deloc surprinzător, deci, Biblia spune că și în zilele de pe urmă, când prigoana va atinge un punct culminant la scară mondială, Biserica mai largă va experimenta aceeași măsură de putere:

În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna, în sânge înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. (Faptele apostolilor 2:17-20)

Biblia afirmă răspicat că zilele din urmă vor fi o perioadă marcată nu doar de serioase persecuții și martiraje, ci și de, pesemne, cea mai mare măsură de ungere colectivă a Duhului Sfânt pentru înfăptuirea de miracole și demonstrații ale puterii lui Dumnezeu. Dumnezeu va

face să se arate semne mari și minuni, nu doar în ceruri, ci și „jos pe pământ”. În zilele din urmă, Biserica va străluci cel mai puternic, experimentând totodată cea mai neagră înfrângere.

ÎNVINGĂTOR PRIN ÎNFRÂNGERE

În cartea Daniel și în Apocalipsa, găsim articularea cea mai clară a acestui paradox. Pe măsură ce Domnul i-a descoperit lui Daniel imagini din zilele de pe urmă, acesta a fost total confuz și devastat. Daniel spune chiar că, după ce a văzut aceste lucruri, a fost îngrețoșat și bolnav zile întregi. Ce a văzut Daniel? Când Domnul l-a vizitat cu viziuni ale vremurilor sfârșitului, Daniel a văzut misterul și paradoxul Crucii trăite de Biserică. A văzut mijloacele prin care Biserica zilelor de pe urmă avea să îl înfrângă pe Satan și hoardele lui, și să-și primească, la sfârșit, răsplata – Împărăția lui Dumnezeu:

Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta *a făcut război sfinților și i-a biruit*, până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția. El mi-a vorbit așa: „Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi. Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintașii lui și va doborî trei împărați. *El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.* Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. *Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!”* Aici s-au sfârșit cuvintele. Pe mine, Daniel, m-au tulburat nespus

de mult gândurile mele și mi s-a schimbat culoarea feței, dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea. (Daniel 7:21-28, sublinierea adăugată)

Același pasaj este reflectat în cartea Apocalipsei:

I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. *I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască.* Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat. *Cine are urechi, să audă! Cine duce pe alții în robie va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis cu sabia¹. Aici este răbdarea și credința sfinților.* (Apocalipsa 13:5-10, sublinierea adăugată)

Sfinții de la sfârșitul veacului acestuia vor fi „biruiți”. Vor cădea de ascuțișul sabiei. Armatele lui Anticrist îi vor lua în captivitate și vor face mulțimi de martiri. Cartea Apocalipsei spune că cei ce vor trece prin necazul cel mare vor fi o mare mulțime „pe care nu putea să o numere nimeni”:

După aceea m-am uitat și iată că era *o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă*, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini, și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” ... Și unul din

¹Traducerea propriu-zisă a versetelor din originalul englezesc este: „Dacă cineva trebuie să meargă în captivitate, va merge în captivitate. Dacă cineva trebuie să fie ucis cu sabia, va fi ucis cu sabia.” (n.t.)

bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?” „Doamne”, i-am răspuns eu, „Tu știi.” Și el mi-a zis: „*Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță.* (Apocalipsa 7:9-16, sublinierea adăugată)

Vedem, în aceste versete, paradigma ce definește Biserica din zilele de pe urmă. Este paradoxul Crucii: ai domnia Domnului și Stăpânului lor, cei învinși și înfrânți *sunt adevărații învingători*. În timp ce se vor gândi că, învingându-i fizic și militar pe cei care îi defăimează, vor câștiga victoria, în fapt, cei din armatele lui Anticrist își vor întinde propriile capcane. Dimpotrivă, în înțelepciunea lui Dumnezeu, după cum a fost și la Cruce, tocmai cei ce par umiliți, bătuți și înfrânți îl zdrobesc pe Satan sub picioarele lor (Romani 16:20). Dar cum îl înfrâng aceștia? „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apocalipsa 12:11).

Învingătorii își vor aținti privirea asupra lui Isus, care nu este doar autorul și desăvârșirea credinței noastre (Evrei 12:2), ci și exemplul nostru. Isus a stabilit standardul. Martirajul celor ce au ales să-L urmeze pe Isus umple paginile de istorie a creștinismului. Toți apostolii, cu excepția unuia singur, au avut, după spusele istoricilor Bisericii, o moarte de martir, pentru că au predicat mesajul creștin.

MOARTEA LUI ȘTEFAN ȘI A LUI ANDREI

Dacă ați citit cartea Faptele Apostolilor, cunoașteți povestea lui Ștefan, unul dintre primii conducători ai Bisericii. Asemenea credincioșilor din vremea sfârșitului, Ștefan a fost „plin de harul și puterea lui Dumnezeu, săvârșind mari minuni și semne în sânul poporului”. Ștefan a fost, de asemenea, martirizat pentru curajoasa lui proclamare a mesajului Evangheliei. Și, întocmai ca Stăpânul Său, în timp ce murea, Ștefan s-a rugat pentru cei ce îi luau viața. „Și aruncau

cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: «Doamne Isuse, primește duhul meu!» Apoi, a îngenuncheat și a strigat cu glas tare: «Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!» Și după aceste vorbe, a adormit” (Faptele Apostolilor 7:59-60).

Ștefan a fost un om obișnuit. Dar a fost un învingător. Deși Isus este exemplul nostru suprem, Ștefan este dovada că e posibil pentru noi toți să fim, la rândul nostru, învingători.

Andrei a fost fratele lui Petru și unul dintre cei doisprezece apostoli. Și el a avut parte de o moarte de martir. Relatarea morții sale este consemnată în istoria Bisericii. Niciodată n-am putut citi această istorisire a morții lui Andrei fără să mă podidească lacrimile:

Fratele lui Petru a fost răstignit de către Aegeas, un guvernator roman, în cetatea Sebastopolis. Andrei adusese atât de mulți la credința în Cristos încât guvernatorul a venit în provincie ca să-i constrângă pe noii creștini să aducă jertfe idolilor și să se lepede de credința lor. Andrei l-a provocat pe Aegeas față în față, i-a spus să se lase de zeii lui falși și de idoli lui și a declarat că zeii și idoli romanilor nu erau zei, ci diavoli și vrăjmași ai omenirii. Într-un acces de furie, proconsulul i-a poruncit lui Andrei să nu mai dea învățătură și să nu mai predice și l-a avertizat că, altminteri, avea să fie legat de o cruce. Andrei a replicat: „Nu aș fi predicat despre cinstea și slava crucii, dacă m-aș teme de moartea pe cruce.” A fost condamnat pe loc. În timp ce era dus la locul de execuție, Andrei a văzut în depărtare crucea și a strigat: „O, cruce, cea mai binevenită și așteptată! Cu mintea împăcată, cu bucurie și de bunăvoie, vin la tine, fiind eu însumi ucenicul Celui ce a atârnat pe tine; pentru că întotdeauna te-am iubit și am tânjit să te îmbrățișez.”²

Ori de câte ori citesc aceste rânduri, mă rog ca, dacă și când îmi va sosi oportunitatea, să posed și eu același spirit binevoitor. Este limpede că Andrei anticipase și așteptase acel moment. Nu ignorase

²Rick Joyner, *Shadows of Things to Come*, pag. 116.

posibilitatea martirajului până când aceasta ajunsese să planeze deasupra lui; în realitate, meditate asupra ideii. Istoria Bisericii consemnează nenumărate povestiri ale celor ce au murit glorios în harul lui Dumnezeu. Vă încurajez să citiți, din când în când, astfel de istorisiri și să-I vorbiți Domnului despre sentimentele pe care le aveți față de martiraj. Multe astfel de relatări sunt disponibile în cărți precum *Foxe's Book of Martyrs* [Cartea martirilor, scrisă de Foxe], sau în mai moderna *Jesus Freaks* [Ciudații lui Isus], publicată de Vocea Martirilor.

ESTE MARTIRAJUL GLORIOS? SĂ ÎMBRĂȚIȘĂM RUȘINEA CRUCII

Deși este încurajator să auzim povestirile celor ce au murit cu un astfel de spirit de curaj și har, aparent fără nicio teamă și, în unele cazuri, fără vreo durere, în ce mă privește nu cred că fiecare martiraj decurge așa. Chiar dacă ne place să citim istorisirile de curaj ale martirilor din istoria Bisericii, nu cred că fiecare martiraj este neapărat glorios. Realitatea este rareori așa cum este descrisă în cărți. Îmi fuge gândul la recentul martiraj al lui Kim Sun-il, un creștin coreean care a fost decapitat de extremiștii musulmani din Irak. Puține rapoarte de știri menționează că Kim Sun-il a murit, în mod specific, din cauză că le-a predicat activ irakienilor credința lui creștină.

Kim Sun-il visase dintotdeauna să ducă Evanghelia la musulmani. Tocmai de aceea învățase araba și lucra în Irak ca interpret. Între timp, împărtășea mesajul Evangheliei cu cei pe care îi întâlnea. După moartea lui, gruparea care și-a asumat răspunderea, Tawhid wa al-Jihad, a făcut următoarea declarație pe website-ul lor: „Am ucis un infidel care încerca să propage creștinismul în Irak... Acest infidel a studiat teologia și se pregătea să se facă misionar în lumea islamică.”³ Așadar, în timp ce majoritatea oamenilor presupun, probabil, că Kim nu a fost decât o altă decapitare politică, pentru aceia ce l-au ucis, a trebuit ucis tocmai pentru că le vorbea irakienilor despre Isus.

Kim, în mod evident, auzise chemarea lui Dumnezeu pentru viața lui și se pregătise câțiva ani, dar când s-a trezit în mâinile

³Dhimmi Watch, *Muslim, Christian Leaders Condemn 'Religious Killing' of Kim Sun-il*, <http://www.jihadwatch.org/dhimmiwatch/archives/002526.php>.

unor oameni răi ce aveau de gând să-l ucidă, a cedat. A plâns și a cerșit îndurare. Înregistrările acestea s-au derulat pe canalele de știri din toată lumea. Trei zile mai târziu, a fost decapitat, iar înregistrarea video a fost trimisă organizațiilor de știri din toată lumea. Cei ce au văzut-o au zis că Kim nu a plâns, nici nu a cerșit mila, nici nu s-a împotrivit în timp ce capturatorii lui și-au citit mesajul în fața lumii și i-au tăiat capul. Dimpotrivă, Kim a murit cu o hotărâre fermă și fără vreun protest – în mod curajos.

De ce evoc acest eveniment oribil? Pentru că este realitatea. Deși, prin harul lui Dumnezeu, când a murit, Kim Sun-il părea a-și fi acceptat soarta și i-a ținut piept cu o nestrămutată hotărâre, tot atât de real este că, cu doar câteva zile înainte, a plâns și a cerșit îndurare pentru viața lui. Iar adevărul gol-goluț este că, probabil, majoritatea dintre noi am face același lucru.

În pregătirea inimilor noastre pentru martiraj, cred că este important să ne debarasăm de ideile noastre false cum că martirajul este un eveniment cu totul și cu totul brav, glorios și onorabil, așa cum citim pe paginile unor cărți de istorie creștină. Avem nevoie să ne amintim că lucrul foarte important legat de martiraj este că nu intenționează să pună martirul într-o lumină bună. Martirajul nu vorbește despre gloria creștinilor, ci despre gloria lui Dumnezeu.

Vreau să fiu cât se poate de franc aici. Ideea pe care mă silesc să o transmit este că am suspiciunea că, într-o oarecare măsură, noi, creștinii – mai cu seamă bărbații – am putea avea în minte o imagine mai degrabă de tip macho sau idealistă despre martiraj. Mă tem că mulți bărbați tineri din Biserică tind să gândească martirajul ca pe un mijloc de a „arăta grozav”. În esență, ne închipuim cum ne-ar fi amintirea dacă ar fi să murim ca martiri. Este un mijloc prin care am putea dobândi statutul de legendă creștină.

Dar dacă martirajul este identificarea cu moartea Domnului nostru – moartea lui Isus pe cruce, atunci nu este oare martirajul și un eveniment rușinos? Este martirajul limitat doar la o moarte rapidă? Sau implică și o suferință imensă, tortură, umiliri dintre cele mai grele? Din nou, la ce a fost supus Isus? Isus a îndurat nu doar durere, ci și o mare rușine și umilire în timpul procesului și crucificării Sale. Și nu doar rușine și umilire, ci și un adânc zbucium sufletesc, până acolo încât a ajuns să transpire sânge. Mă gândesc la multe dintre poveștile

ce au ieșit din Irak după ce s-a terminat războiul. Aud povești despre oameni cărora li s-a dat opțiunea de a mărturisi o crimă pe care n-au comis-o sau de a se uita cum membri din familiile lor erau violați, torturați și omorâți. Cum ar fi dacă ți s-ar da opțiunea de a te lepăda de Isus sau de a-ți vedea copiii abuzați și torturați cu încetinitorul până la moarte? Ce ai alege? Înțeleg că este un coșmar și numai să te gândești la acest lucru. Iartă-mă, te rog, pentru că merg până acolo, dar este o idee ce se cere punctată. Martirajul nu este macho. Martirajul nu este glorios. Martirajul nu înseamnă doar să suporti nivele ridicate de durere. Martirajul nu înseamnă doar să mori cu grație. Martirajul este supremă stânjeneală, rușine, confuzie și zbucium lăuntric, dincolo de orice am experimentat vreodată cei mai mulți dintre noi. Pentru mine personal, nu durează mult până când și cea mai neînsemnată circumstanță dificilă din viața mea mă determină să încep să mă plâng lui Dumnezeu și să mă complac în atitudini păcătoase. Și atunci, cum să ne pregătim inimile pentru martiraj? Începem de azi. Martirajul nu este un eveniment care are loc o dată pentru totdeauna. Martirajul este identificarea cu Isus cel răstignit. Iar ridicarea Crucii este menită să fie un exercițiu *zilnic*. „Apoi a zis tuturor: «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze»” (Luca 9:23).

Oare nu la asta ne-am înhămat? Un exercițiu de moarte zilnică față de noi înșine, de trăire pentru gloria lui Dumnezeu, nu pentru a noastră, până la sfârșitul vieții? Nu ne putem aștepta să umblăm pe propriile noastre căi azi și totuși să murim pentru Dumnezeu mâine. Martirajul este ceva ce trebuie să începem să trăim acum. „«Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.» Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul” (Apocalipsa 3:21-22).

ÎMBRĂȚIȘAREA ESCATOLOGIEI BIBLICE

În această secțiune, întrebarea adresată este: De ce să studiem Escatologia? Dar înainte de a ne ocupa de ea, vreau să dezbat două dintre motivele pentru care oamenii *nu* studiază escatologia.

DE CE OAMENII NU STUDIAZĂ ESCATOLOGIA

Motivul 1: Oamenii care studiază escatologia sunt ciudați.

Nu știu cum ești tu, dar eu mă gândesc că unul dintre motivele pentru care o grămadă de oameni nu studiază escatologia este că mulți dintre cei pe care îi cunosc și o fac par ciudați. Ai observat și tu acest lucru? De-a lungul anilor, am participat la mai multe „grupuri de casă”, care sunt, în fond, niște adunări săptămânale mai restrânse ale creștinilor, care se țin de regulă în casele oamenilor, cu scopul comuniunii și al edificării reciproce. Și se pare că niciodată nu se schimbă – întotdeauna se găsește cineva din grup care să aibă o obsesie cu privire la vremurile sfârșitului. Indiferent de subiectul discuției, aceștia par a vrea întotdeauna să vorbească despre sfârșitul lumii. Cu siguranță, sting petrecerea. Pe unii îi incomodează de-a dreptul. Ai experimentat și tu așa ceva? În ce mă privește, teama cu care am scris această carte a izvorât, în parte, din dorința de a nu fi privit și eu drept „unul din oamenii aceștia”. Poate că ești ca mine și nici ție nu-ți place să fii pasărea ciudată și, din motivul acesta, te-ai ferit de studierea escatologiei. Este de înțeles. Dar pot să te asigur de un lucru? Genul de persoană despre care vorbim era nițel altfel încă *dinainte* de a se apuca de studiul escatologiei. Escatologia nu este răspunzătoare pentru ciudățenia sau pentru abilitățile sociale sărăcicioase ale cuiva. Dacă ești genul de om care nu îi înstrăinezi pe alții acum, nu-i vei înstrăina nici după ce te familiarizezi cu escatologia. Și, în plus,

ce gândesc alții cu siguranță n-ar trebui să fie pentru nimeni baza procesului decizional (Proverbe 29:25). Pavel a spus odată că, dacă acțiunile și purtarea lui erau motivate de grija cu privire la ce gândesc oamenii despre el, atunci nu mai era slujitorul lui Cristos (Galateni 1:10). Am speranța că suntem de acord asupra acestui punct.

Motivul 2: Escatologia este imposibil de înțeles.

Un alt motiv pentru care oamenii nu studiază escatologia este că au sentimentul că este atât de confuză sau imposibil de înțeles, și atunci la ce bun să-și mai bată capul? Dați-mi voie să spun, foarte pe șleau și fără nicio nuanțare, că această presupunere este o minciună sfruntată. Sunt de acord că lumea escatologiei poate fi derutantă. Dar a ajuns să fie așa, cu adevărat, doar din cauza interferenței oamenilor cărora nu le este pe plac ce spune Biblia în mod clar despre aceste evenimente și, de aceea, încearcă să scornească sisteme de interpretare care să ocolească sensurile clare. Dar deformările teologice speculative ale acestor sisteme sunt vizibile pentru oricine încearcă să urmeze asemenea linii de gândire. Sunt mai multe perspective, foarte diferite între ele, asupra sfârșitului. Unele poziții adoptă o viziune alegorică sau simbolică a fragmentelor escatologice (și chiar a unor cărți întregi!) din Scriptură, pe când altele încearcă, simplu, să înțeleagă Biblia la valoarea ei nominală. Asta înseamnă că, dacă citim un fragment din Biblie care este, de pildă, narațiune istorică, îl citim ca atare. Dacă este poezie, îl citim ca pe o poezie. Dacă este parabolă, îl citim ca pe o parabolă. Dar dacă este istorie, nu îl citim ca pe o alegorie. Este de bun simț. Nu trebuie să fiu teolog ca să explic acest lucru. Dumnezeu nu a pus în Biblia Lui informații imposibil de înțeles. Da, unele lucruri sunt greu de înțeles, dar dificultatea nu poate fi o scuză pentru a nici nu încerca. Cu oarece studiu diligent și o atitudine de rugăciune (mai multe despre aceasta mai târziu), Scripturile îți vor fi deschise și până și chestiunile mai complexe vor deveni cu totul inteligibile.

Motivul 3: Escatologia este irelevantă; sunt alte subiecte mult mai relevante de care să ne ocupăm.

Unii oameni simt că sunt subiecte mai relevante și mai pertinente decât studiul escatologiei. Ei cred că ar trebui să ne ocupăm cu slujirea nevoilor imediate ale oamenilor din jurul nostru în loc să ne

zgâim la noi, să sălășluim în niște evenimente viitoare aflate mereu la orizont. Unii ar putea spune chiar că Evanghelia este mesajul veștii bune a mântuirii, nu al veștilor rele legate de Anticrist, de profeți falși și de persecuții și așa mai departe. Din nou, înțeleg, categoric, aceste sentimente. Dar dacă reducem „escatologia biblică” la funcția ei cea mai simplă, ce rămâne este, în esență, studiul întoarcerii lui Isus. Studiul unor concepte atât de bizare și înfricoșătoare precum Anticristul și prorocul mincinos nu este principalul motiv pentru a studia escatologia, ci acestea sunt mai degrabă unele din semnele care se întâmplă să preceadă adevăratul focus al unei escatologii sănătoase, și anume „întoarcerea Regelui”. Deși Isus și apostolii au petrecut vreme îndelungată vorbind despre chestiuni de zi cu zi, precum relații sănătoase, aducerea de mulțumiri, vorbirea în limbi, alegerea diaconilor etc., nu putem nega că escatologia a jucat și ea un rol proeminent în predicile și învățăturile lor. Iar acești oameni au trăit cu două mii de ani înaintea noastră. Îmi vine în minte un predicator deosebit care a făcut comentariul tont, dar foarte adevărat, că noi suntem mai aproape de zilele din urmă decât toți cei dinaintea noastră. Așadar, dacă Isus și apostolii n-au fost de părere că escatologia era irelevantă acum două mii de ani, de ce noi ar trebui să gândim diferit? Dacă ei au integrat aceste evenimente din viitorul îndepărtat în predicarea lor, noi de ce să nu o facem? Ce au înțeles ei și nouă s-ar putea să ne scape?

MOTIVE POZITIVE PENTRU STUDIUL ESCATOLOGIEI

Motivul 1: Escatologia și predicile despre focul iadului m-au mântuit pe mine.

Prima carte creștină care mi-a căzut în mâini a fost scrisă de John Walvoord, un proeminent profesor pe tema sfârșitului. Nu-mi amintesc cu precizie ce m-a motivat să cumpăr cartea. Dintr-un motiv neștiut, mulți oameni care nu sunt creștini sunt fascinați de escatologie, iar eu m-am numărat printre ei. Când mi-am dedicat viața Domnului, câteva luni mai târziu, versetele despre mânia lui Dumnezeu/escatologice din Biblie, pe care le întâlnisem pentru prima dată în cartea lui Walvoord, mi-au vorbit cel mai pe înțelesul meu și au cântărit cel mai greu în gândurile mele atunci când am luat cea mai importantă decizie dintre toate: să mă pocăiesc de fostele tipare de

gândire și să trăiesc, în schimb, pentru ceva mult mai bun. Versetele care m-au influențat înspre aceasta nu au fost de genul acelor pe care cei mai mulți dintre creștinii de azi le-ar folosi în eforturile lor de a vesti Evanghelia cuiva cu sensibilități. În multe cercuri creștine de azi, dacă un predicator ar spune ceva de genul „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos!” (Faptele Apostolilor 2:40), ar putea fi văzut drept un predicator radical, de modă veche, de genul acelor ce invocă focul iadului și pucioasa.

Ce încerc să spun aici este că escatologia face parte din mesajul Evangheliei. A fost parte din mesajul Evangheliei în Noul Testament și ar trebui să rămână și azi parte din mesajul Evangheliei. Dacă nu pare destul de sensibilă la sensibilitățile căutătorului, atunci așa să fie. Avem exemplul nostru în Noul Testament. Mulți pastori au nevoie să se întrebe: De ce am deraiat de la modelul Noului Testament? Creștini fiind, chiar credem că ne putem descurca mai bine decât Ioan Botezătorul, Isus și apostolii? Prin urmare, deși înțeleg că sunt numeroase chestiuni relevante de studiat și de înțeles în contextul vieții creștine normale, sănătoase, de zi cu zi – precum relațiile și dărnicia și strângerea laolaltă și atâtea altele – biblic vorbind, escatologia nu poate fi exclusă. A elimina escatologia din evanghelizare sau din ucenicie ori din dieta spirituală obișnuită a oricărui credincios înseamnă să diluăm complet mesajul Evangheliei apostolice din Noul Testament. Redau în continuare alte șase motive de bază pentru care să ne dedicăm unei acceptări sănătoase a escatologiei biblice.

Motivul 2: Isus, exemplul nostru, a studiat escatologia. (Ce a studiat Isus?)

Poate că sună puțin prea evident, dar gândiți-vă, vă rog, la următorul fapt simplu: Isus a studiat escatologia. Bineînțeles că fragmentele escatologice din Scripturi nu erau singurele fragmente pe care le-a studiat Isus din Scriptură, dar, totuși, le-a studiat. Dacă ești creștin, atunci ai decis să fii un ucenic al lui Isus (Matei 28:19-20). În Evanghelii, vedem adesea că Isus citează din fragmentele escatologice ale Scripturii. Era clar că Isus nu doar cunoștea fragmentele escatologice ale Scripturii, ci le și înțelegea și le interpreta corect bogăția de sensuri profetice. La debutul lucrării Sale pământești,

vedem că Isus Se ridică în picioare în sinagogă și citește din sulul profetului Isaia:

A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El. Atunci, a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.”¹ (Luca 4:16-21)

Într-unul din mesajele Sale finale pentru ucenicii Săi, Isus le-a răspuns la întrebarea: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri [distrugerea Templului]? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3). În răspunsul Său, Isus face referiri directe la cartea lui Daniel, una dintre cele mai profund escatologice cărți din Biblie:

De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, așezată în Locul Sfânt – cine citește să înțeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți... (Matei 24:15-16)

În același capitol, Isus îl citează pe Isaia din nou și face aluzie și la profetul Iona, însemnând că Isus stăpâna temeinic fragmentele escatologice ale Scripturii. Dați-mi voie să mă repet: Isus a studiat

¹Sau, mai bine, încercați abordarea lui Ioan Botezătorul: „Ioan zicea dar noroadelor care veneau să fie botezate de el: «Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră și nu vă apucați să ziceți în voi înșivă: ‘Avem pe Avraam ca tată!’ Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam. Securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom care nu face roadă bună este tăiat și aruncat în foc.»” (Luca 3:7-9).

escatologia. Și totuși, mulți credincioși nesocotesc azi porțiunile escatologice ale Bibliei, din diverse motive. Dacă nu cumva ne credem mai emancipați sau mai conectați la realitate decât Isus, atunci cu siguranță, ca ucenici ai Săi, ar trebui să urmărim cu seriozitate să dobândim o cunoaștere solidă a escatologiei biblice.

Motivul 3: Dumnezeu a pus-o în Biblie.

Din nou, nu vreau să par aici precum „tipul cu înțelepciunea la purtător”, dar trag nădejde că tăria acestui punct stă în cât este de evident. Dacă Duhul Sfânt a găsit că este potrivit să umple paginile Bibliei cu referințe din abundență (și chiar vreau să spun din abundență) la zilele de pe urmă, atunci de ce marea majoritate a creștinilor trec cu vederea aceste părți ale Scripturii? De ce atât de mulți creștini tind să fie un pic cinici sau superficiali când vine vorba, de pildă, de cartea Apocalipsa? Deși Dumnezeu n-a spus niciodată explicit: „Să studiați escatologia”, ar fi putut tot atât de bine să o facă, prin simpla virtute a faptului că i-a dat un loc atât de proeminent în Biblie. Trebuie să ne punem întrebarea: „Dacă Dumnezeu nu vrea să studieze și să înțeleagă chestiile astea, atunci la ce bun mai sunt ele acolo?” Gândiți-vă la acest lucru: peste 25 la sută din versetele Bibliei au conținut predictiv/profetic.² Dacă nu punem la socoteală acele 25 de procente (alături de, firește, acele genealogii infame și pisăloage), atunci putem subția semnificativ Biblia. Înainte să o facem, însă, presupun că ar trebui să zvârlim la gunoi versete precum: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16). Îmi cer scuze, bănuiesc că încercam, până la urmă, să fiu tipul cu înțelepciunea la purtător...

Motivul 4: Chestiile astea sunt, pur și simplu, prea serioase ca să le ignori.

Oricine a citit cartea Apocalipsa știe că evenimentele pe care mulți dintre noi trăim să le vedem sunt serioase. Avem o descriere a morții a jumătate dintre locuitorii pământului, la propriu (Apocalipsa 9:18). Citim despre urgii, războaie, cutremure (Apocalipsa 6). Nu există nimic din „cel mai rău coșmar imaginabil al tău” care să nu se

²Pawson, *When Jesus Returns*, pag. 2,3.

regăsească în Apocalipsa. Dar nici măcar nu trebuie să ne aventurăm până la cartea Apocalipsei ca să ne dăm seama de gravitatea acestor evenimente. Când citim capitolele 24 și 25 din Evanghelia după Matei, dăm peste una dintre cele mai înfiorătoare și tragice declarații ale lui Isus din toată Scriptura. Gândiți-vă, preț de un minut, la realitatea și greutatea a ceea ce afirmă Isus aici:

Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci, mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. (Matei 24:9-13)

Dacă nici asta nu te mâhnește și nu te sperie până în adâncul sufletului, pur și simplu nu mă pot raporta la tine. Eu mă aflu în siguranță în dragostea lui Dumnezeu. Sunt încrezător că Isus a murit pentru păcatele mele. Nu am nicio îndoială că nu există nimic în univers care să mă poată despărți de dragostea lui Dumnezeu. Dar sunt, în același timp, deplin conștient de păcatul meu. Sunt conștient de înclinația mea de a aluneca într-o stare de autoamăgire care se compară, pe bună dreptate, cu una de beție. Expresia nu spune că „mulți se vor lăsa de mersul la biserică”, ci că „mulți vor cădea [de la credință]” și că „dragostea celor mai mulți se va răci”. Iată ceva absolut terifiant. Aceștia sunt oameni pe care îi cunoaștem. Sunt oameni împreună cu care am gustat dulceața părtășiei. Sunt frații și surorile noastre. Treaba asta este reală și este mortal de serioasă și, pur și simplu, nu ne putem permite luxul de a o ignora.

Motivul 5: Am putea foarte bine să ajungem să trăim aceste evenimente.

Această idee nu poate fi subliniată îndeajuns. Evenimentele schițate în Biblie sunt reale. Mulți dintre cei ce citim acest material ar putea, la modul cel mai posibil, să ajungă să vadă revenirea lui Isus. Acum, poate că spui că fiecare generație s-a crezut cea din urmă. Deși mulți ar putea susține că acest sentiment universal de anticipație a revenirii

lui Isus a existat dintotdeauna în sânul Bisericii, eu resping cu totul această noțiune. Au existat, desigur, numeroase grupări, multe dintre ele marginale, care au anticipat întoarcerea lui Isus în generația lor, dar cei care nu au anticipat o iminentă întoarcere a lui Cristos au fost mult mai mulți. De fapt, ar fi cinstit să spunem că această generație este cea dintâi generație, după cea apostolică, ce are o mărturie atât de universală a iminenței ceasului din urmă. În ce mă privește, ori de câte ori aud pe cineva punând pe tapet ideea că fiecare generație a Bisericii a crezut, în mod universal, că Cristos avea să revină în timpul vieții lor, ascult să văd de la ce anume urmează să se scuze pe ei înșiși și pe alții. Niciodată nu se schimbă faptul că, ori de câte ori se emite această idee, scopul este acela de a invoca o scuză pentru a trăi viața într-o manieră care nu anticipează revenirea lui Cristos. Din nou, întrebarea pe care toți trebuie să ne-o punem, și cu atât mai mult cei ce sunt lideri în Biserică, este: Sunt atitudinile noastre aceleași ca ale membrilor Bisericii primare? Sau am adoptat o atitudine ce arată mai puțin precum exemplul pe care îl vedem în Noul Testament și mai mult precum spiritul veacului în care trăim?

Motivul 6: Să ne dea înțelegere și să ne pregătească inimile.

Unul dintre primele motive pentru care toți avem nevoie să facem escatologia parte din dieta noastră spirituală obișnuită este acela că, prin aceasta, devenim pregătiți. Această pregătire nu este, în primul rând, una fizică. Nu are de-a face cu depozitarea de alimente sau cu găsirea unei rute sigure de scăpare din orașul în care trăim (deși, până la un punct, ar putea). Este, în primul rând, o pregătire spirituală. Această pregătire sau „disponibilitate” apare din două motive și niciunul n-ar trebui trecut cu vederea.

Motivul prim și cel mai important se bazează pe efectele spirituale pe care le are studiul escatologiei asupra inimilor noastre. Aceste efecte spirituale au de-a face cu acțiunile și modul nostru de viață. Unul dintre ele este o dorință de sfințire personală (Evrei 12:14). Când citim în Biblie despre evenimente precum cele descrise în Biblie și despre teribilele și îngrozitoarele evenimente ce vor veni, urmate de glorioasa apariție a lui Isus din ceruri, ne trezim că ne dorim să ne dezbărăm de orice păcat și să ne concentrăm asupra nădejdi de a-L vedea, într-o bună zi, față în față. Cu adevărat, „Oricine are nădejdea

aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3). Când citim descrierea noastră ca mireasă a lui Cristos, dorim să ne curățim și să ne păstrăm castitatea pentru viitorul nostru Mire.

...cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. (Efeseni 5:25-27)

Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată. (2 Corinteni 11:2)

De asemenea, nu încapе îndoială, vom dezvolta un adânc sentiment de urgență în ce privește rugăciunea și evanghelizarea și, poate, chiar plantarea de biserici. Am putea găsi în noi o nevoie mai adâncă de comuniune și comunitate cu alți ucenici ai lui Isus (Evrei 10:25). Și sunt multe alte beneficii spirituale ale studierii escatologiei. Toate aceste efecte fac parte din acela mai mare, cumulativ, care ne va face să fim „gata” în zilele mari și groaznice care ne stau în față și până în ziua în care Isus Se va întoarce, în sfârșit.

Al doilea mod în care escatologia ne face să fim pregătiți este prin cunoașterea anticipativă și înțelegerea pe care le oferă. Simplu spus, a fi avertizat dinainte înseamnă a avea armele la îndemână. Dacă, într-adevăr, suntem generația ce trăiește chiar înainte de revenirea lui Isus, atunci acest factor nu ar putea avea o importanță mai mare. Studiul escatologiei nu doar că ne pregătește inimile, ci ne și dă descrieri specifice ale evenimentelor pe care să le urmărim în viitor. Pe pământ se vor petrece lucruri pe care vom avea nevoie să le înțelegem cu mintea, pentru a putea scăpa de ele sau pentru a le putea ocoli (Matei 24:15-16; Apocalipsa 14:9). Adevărata pregătire vine atât prin comuniune continuă cu El în rugăciune, cât și printr-un răspuns informat la derularea externă a semnelor și evenimentelor din jurul nostru. Comuniunea este acel „singur lucru” care capătă prioritate peste toate celelalte chestiuni ale vieții creștine (Marcu 12:29-30;

Psalmul 27:4; Luca 10:42), dar El Se așteaptă de la noi, totodată, să nu fim ignoranți. Din nou, tocmai din acest motiv ne-a împărtășit atâtea informații. Isus a spus: „Iată, v-am spus dinainte” (Matei 24:25).

Prin urmare, atât priceperea, cât și pregătirea spirituală se combină în inimile și viețile noastre și ne fac cu adevărat „gata”. Această stare de disponibilitate este descrisă în Biblie prin termeni precum „cumpătare”, „alertă”, „veghere” etc. Și suntem avertizați din plin să rămânem întotdeauna într-o asemenea stare. În Matei 24 și 25, Isus spune, în repetate rânduri, lucruri precum „Vegheați” (Matei 24:42; 25:13), „Vedeți să nu vă înșele nimeni” (24:4). Ori de câte ori ne apropiem de fragmente escatologice ale Scripturii, găsim genul acesta de avertismente/îndemnuri.

Ni se poruncește să rămânem într-un duh de veghere:

Eu însă voi privi spre Domnul, îmi voi pune nădejdea în Dumnezeuul mântuirii mele, Dumnezeuul meu mă va asculta. (Mica 7:7)

Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată antihristul! Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină. (2 Ioan 1:7-8)

Ni se poruncește să fim întotdeauna în alertă:

Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața. Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind. Ce vă zic vouă, zic tuturor: „*Vegheați!*” (Marcu 13:35, 37, sublinierea adăugată)

Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului. (Luca 21:36, sublinierea adăugată)

...și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de

partea lor. *De aceea vegheați...* (Faptele Apostolilor 20:30-31, sublinierea adăugată)

Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. *Vegheați* la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții. (Efeseni 6:18, sublinierea adăugată)

Într-adevăr, Scripturile compară trăirea în ignoranță cu privire la zilele din urmă cu starea de adormire sau beție:

De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci *să veghem și să fim treji*. (1 Tesaloniceni 5:6, sublinierea adăugată)

Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. (1 Petru 5:8, sublinierea adăugată)

De fapt, beția este starea specifică ce îi descrie pe cei ce s-au compromis cu „Curva Babilonului” din cartea Apocalipsei: „Apoi unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărații pământului și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!” (Apocalipsa 17:1-3). Aceste expresii: „vegheați”, „fiți treji”, „aveți grijă”, toate vorbesc despre o activitate foarte conștientă. Așadar, să ținem cont de aceste avertismente. Să cultivăm o relație de adâncă iubire și comuniune zilnică cu neasemuitul nostru Rege și să nu neglijăm informațiile pe care ni le-a descoperit din timp în Cuvântul Său grozav.

Motivul 7: Ca bază pentru orice lucrare profetică.

Un alt motiv care a fost, în opinia mea, trecut aproape cu desăvârșire cu vederea de către slujitorii profetici din Biserică este că o înțelegere corectă a escatologiei biblice este fundamentul esențial al oricărei lucrări adevărate de profecie. Spun acest lucru cu referire la orice individ care este chemat la slujba specifică de profet, precum și oricărei biserici care se simte chemată la nivel corporativ să fie un popor profetic. Ce înțeleg, în acest caz, prin profetic nu ține doar de darurile sau abilitatea date de Dumnezeu de a vorbi și

încuraja, de a edifica, și nici chiar de cuvântul direcționat către un alt individ. Vorbesc despre acele lucrări profetice sau biserici care se simt chemate să profețească despre evenimente specifice din perspectiva lui Dumnezeu. Vorbesc despre indivizi și biserici care se simt chemate să devină o forță relevantă pe pământ sau în orașele și comunitățile lor. Convingerea mea este că, drept rezultat al lipsei unei viziuni clare asupra viitorului, care să fie întemeiată pe o înțelegere corectă a escatologiei biblice, Biserica suferă și tinde să fie mult mai puțin influentă ca adevărat popor profetic. Același lucru este valabil și pentru oricare individ chemat la o lucrare profetică.

Dați-mi voie să încerc să reformulez cu mai multă claritate. Biblia ne dă informații foarte specifice și detaliate despre viitorul acestei lumi. Evenimentele acestea vor avea implicații sociale, economice, religioase și, cel mai important, spirituale, fără precedent pentru întregul pământ. Dacă cineva se crede chemat să fie un glas profetic care vorbește cu relevanță și putere de la Dumnezeu lumii și bisericii vestice călduțe (o majoritate a profețiilor Vechiului Testament era îndreptată către israeliții căldicei), atunci este absolut necesar să înțeleagă mai întâi cuvântul profetic lămurit, ce s-a scris deja.

Un bun exemplu contemporan, pentru a-mi demonstra ideea aici, este faptul că Dumnezeu Însuși a restabilit poporul evreu în țara lui Israel. El a spus lămurit, în urmă cu mii de ani, că va face acest lucru. Întoarcerea poporului evreu în țara lor de baștină este o parte de netăgăduit a desfășurării clare a profetiei biblice. Renașterea Israelului este un pas necesar în planurile lui Dumnezeu de a-și duce la împlinire toate promisiunile Sale bune și legămintele încheiate cu poporul evreu. În prezent, un val masiv de antisemitism se răspândește cu forțe noi peste tot în lume. De astă dată, însă, antisemitismul nu mai este numit antisemitism, ci, mai degrabă, se ascunde sub eufemismul „antisionism”³ Ca rezultat al neînțelegerii scopurilor clare pe care le are Dumnezeu cu națiunea lui Israel și cu poporul evreu, și care sunt detaliate în Scriptură, mulți creștini au susținut, fără să-și dea seama (sau chiar cu totul în cunoștință de cauză), teologiile și cauzele antisemite. Aceasta este o gravă și tristă

³Chesler, *The New Anti-Semitism*, pag. 4, 87 (și cea mai mare parte din ce se află între aceste pagini).

eroare. În toată istoria, Biserica a făcut aceeași greșeală de nenumărate ori. La drept vorbind, tocmai din cauza neînțelegerii naturii viitoarei Împărății escatologice a lui Dumnezeu și a părții lui Israel în ea, Biserica Creștină a comis erorile cele mai grave, după cum se poate demonstra din istoria ei. Instituirea Bisericii statale, sub Constantin, și Cruciadele au fost, amândouă, rezultatele directe ale unei teologii greșite cu privire la Împărăția lui Dumnezeu și la statutul poporului evreu, ale unei teologii bazate pe o escatologie falsă. Gândiți-vă cât de diferită ar fi putut fi lumea, dacă Biserica nu ar fi căzut în aceste erori. Nașterea Israelului este departe de a fi perfectă și, în mod cert, nu se află în afara oricărei critici; același lucru se poate spune despre oricare dintre națiuni. Dar, în lipsa unui fundament al cuvântului profetic clar din Biblie cu privire la Israel, mulți creștini nu știu cum să discearnă corect natura sau obârșia multor evenimente care orbitează în jurul statului Israel și al poporului evreu de azi.

Și acest lucru este îndeosebi adevărat în lumina norului tot mai mare de dezinformare și propagandă sfruntată care vizează demonizarea Israelului. Acesta este doar un exemplu pentru felul în care lipsa înțelegerii axei temporale profetice a evenimentelor din Biblie îi poate face, în zilele din urmă, pe creștinii bine-intenționați și inteligenți să rateze ceea ce li se derulează chiar înaintea ochilor. În loc să fie o forță relevantă în lume, acordată la mintea lui Dumnezeu, o astfel de persoană ar putea, în fapt, să dea o mână de ajutor planurilor a căror inspirație vine de la Satan. Înțeleg că această chestiune este foarte controversată, dar poziția mea rămâne fermă. Revelația pe care orice profet o transmite trebuie să fie clădită pe temelia solidă a Cuvântului Profetic (cu majusculă) încercat al Bibliei. Cei ce doresc să fie profetici (cu minusculă) fără să fi ingerat și asimilat mai întâi Evanghelia Escatologică profetică în ființa lor vor fi debilitați în eficacitatea slujirii lor. Oamenii care cred că pot fi glasuri profetice cu adevărat eficace fără să înțeleagă în mod real mesajul Evangheliei ar fi priviți drept iluzorii de către majoritatea creștinilor.

Însă mesajul Evangheliei este mesajul escatologic profetic. Mesajul Evangheliei nu vorbește doar despre Isus care a murit pe cruce pentru păcatele noastre. Crucea lui Isus este fundamentul mesajului Evangheliei, însă concluzia lui este revenirea lui Cristos. Elementul central și culmea escatologiei biblice este revenirea lui

Isus pentru a domni, la propriu, peste pământ, din Ierusalim! Mesajul Evangheliei, potrivit căruia Isus a murit pentru păcatele noastre, nu este, în lipsa întoarcerii Sale, întreaga Evanghelie. Escatologia biblică întregește mesajul Evangheliei. „Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei” (Apocalipsa 19:10). Sau, parafrazat, mesajul despre Isus dus lumii (mesajul Împărăției lui Dumnezeu) și escatologia biblică (duhul profeției) sunt unul și același lucru. Pentru a curge în spiritul profeției, Dumnezeu așteaptă ca profeții Săi să înțeleagă mesajul deplin al Evangheliei, care nu este nimic mai puțin decât întreaga „mărturie a lui Isus”.

CUM SĂ STUDIEM ESCATOLOGIA: UN MODEL BIBLIC

Asemenea contemporanilor Săi, Isus a studiat Scripturile de la o vârstă fragedă, dar eu cred și că El venea cu regularitate înaintea Tatălui, în smerenie și în rugăciune, cerându-I să-I dezvăluie înțelesul Scripturilor (Marcu 1:35; Luca 5:16; Matei 14:23). Cred că este sigur să spun că Isus a ajuns să înțeleagă chemarea Sa către lume și, în ultimă instanță, la moartea pe cruce, nu doar în virtutea faptului că era Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, ci și printr-un studiu diligent al Scripturilor, combinat cu disciplina de a petrece timp cu Tatăl, prin Duhul Sfânt, în rugăciune. Și, deși Biblia nu afirmă explicit cât de des postea Isus, sunt încrezător că o făcea cu regularitate (Ioan 4:32; Matei 17:21; Evrei 5:7). Isus și-a trăit viața pe pământ în deplină dependență de Duhul Sfânt (Luca 4:1). Dacă dorim să fim adevărați urmași ai lui Isus și să înțelegem ce au Scripturile de spus despre viitorul lumii noastre, al țării noastre, al orașelor noastre, al vieților noastre și al celor din familia noastră, avem nevoie să le studiem cu sârguință, cu rugăciune și post consecvent, regulat. Este atât de simplu. Nu există scurtături. Dumnezeu ne-a promis că, dacă Îl vom căuta cu toată inima, El va răspunde:

Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști. (Ieremia 33:3)

De aceea și Eu vă spun: „Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide.” (Luca 11:9)

Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima. (Ieremia 29:13)

Postul și rugăciunea, combinate cu o atitudine de disperare, vor mișca inima lui Dumnezeu să răspundă. Cred că, în ce privește zilele din urmă, acesta este modelul pe care trebuie să-l urmăm. Găsim acest model în viața profetului Daniel. Să vedem ce spune textul din Daniel 9:1-4:

În anul dintâi al lui Darius, fiul lui Ahașveroș, din neamul mezilor, care ajunsese împărat peste împărăția haldeenilor, în anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din cărți că trebuia să treacă șaptezeci de ani pentru dărâmăturile Ierusalimului, după numărul anilor despre care vorbise Domnul către prorocul Ieremia. Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă. M-am rugat Domnului, Dumnezeului meu, și I-am făcut următoarea mărturisire...

Observați tiparul. Daniel citește din Scriptura profetului dinaintea lui, Ieremia, și discerne că trăiește în vremurile despre care vorbea profeția. Răspunsul său este mandatul nostru: „Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă. M-am rugat Domnului, Dumnezeului meu, și I-am făcut următoarea mărturisire...”

Nici măcar nu-și încheiase rugăciunea când i s-a și înfățișat îngerul Gabriel:

Pe când încă vorbeam eu, mă rugam, îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel și îmi aduceam cererile înaintea Domnului, Dumnezeului meu, pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu; pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor, iute, omul Gavril, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie și m-a atins în clipa când se aducea jertfa de seară. El m-a învățat, a stat de vorbă cu mine și mi-a zis: „Daniele, am venit acum să-ți luminez mintea. Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump. Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia!” (Daniel 9:20-23)

Uimitor! Dacă te încercă sentimente de confuzie și neputință legate de priceperea vremurilor din urmă, încurajează-te cu această poveste și cu acest model. Când ne facem partea studiind, rugându-ne și postind, cerând înțelepciune, înțelegere și revelație, atunci Dumnezeu a promis să-Și facă partea și să răspundă cu ajutor supranatural. El va veni și ne va deschide Scripturile și chiar ne va lumina cu privire la evenimente mondiale. Și tocmai de acest fel de iluminare supranaturală vom avea nevoie în zilele ce vor veni. Dar să ne încurajăm – chiar dacă viitorul pare înfricoșător, nu suntem nevoiți să-l înfruntăm de unii singuri. Isus a promis că va fi cu noi (Matei 28:19-20). El a promis că nu ne va lăsa orfani, că va fi cu noi ca să ne ajute:

Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. (Ioan 14:16-18)

El a promis foarte specific că, în zilele din urmă, vor fi aceia ce vor străluci cu lumina Lui și vor da pricepere și lumină și altora:

Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci. (Daniel 12:3)

Înțelepții poporului vor învăța pe mulți. Unii vor cădea, pentru o vreme, loviți de sabie și de flacăra, de robie și de jaf. (Daniel 11:33)

El a răspuns: „Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.” (Daniel 12:9-10)

Acum, din nefericire, mai este amintită aici și evidenta parte negativă, aceea că mulți vor cădea și vor fi rafinați prin „curățire”

și necaz, dar ideea este că, în zilele din urmă, Dumnezeu a spus că va ridica pe aceia care vor „străluci ca strălucirea cerului”. Aceștia vor conduce pe „mulți la neprihănire” și vor „învăța pe mulți”. Am discutat deja modelul biblic de dobândire a unei astfel de înțelegeri: comuniune cu Dumnezeu, rugăciune și post și un studiu sârguincios și umil al Cuvântului lui Dumnezeu. Prin acest model, Dumnezeu va face ca mulți să evite să fie înfrânți sau nedumeriți de întuneric. Dimpotrivă, ei vor „străluci ca strălucirea cerului și vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele în veci de veci...”

UN E-MAIL DIN PARTEA UNUI MUSULMAN AMERICAN

De la: Tamim

Subiect: Dă-te bătut! Pierzi în fața noastră.

Wa'laikum,

Am citit cu atenție patetică ta încercare de a discredita Religia lui Dumnezeu și pe Marele Său Profet. Realmente trist. Nu sunt un apologet. Da, Profetul Mahomed (pacea fie cu el) a comis acte de violență. Nu am nicio problemă cu asta. Suntem musulmani, nu pasiviști. Uneori în viață trebuie să lupți. Nu trebuie să te înalți, dar trebuie să iei poziție. Nu justific violența teroriștilor, nici actele de violență înfăptuite de două mii de ani de tiranie și violență creștină. Distrugerea culturilor politeiste, cei o mie de ani ai săi de misiune genocidală față de evrei, precum și persecutarea gânditorilor liberi precum Galileo, Bruno și Copernic. Procesele europene și americane pentru vrăjitorie, precum și „terorismul creștin” al irlandezilor, KKK (o organizație teroristă albă anglo-saxonă). Ar trebui să îi întrebăm pe nomazii avari cât de mult iubesc ei religia „Printului păcii”... o, stai puțin, nu putem. Au fost cu totul șterși de pe fața pământului într-un efort genocidal al lui Charlemagne, pentru că au refuzat să se convertească la cultul paulin al sângelui, pe care în derândere îl numiți „Calea”. Creștinismul a fost năpasta, biciul acestei planete. A produs mai multă durere, tortură și moarte decât oricare altă mișcare fanatică inventată vreodată. Așa că, uită-te bine în oglindă data viitoare, când începi să ne critici. Islamul trece cu vederea violența în condițiile potrivite. Dacă ne amenințați comunitatea noastră, credința noastră, casa sau modul nostru de viață, atunci ni se PORUNCEȘTE de către Dumnezeu să apărăm ce e al nostru. Noi nu întoarcem celălalt obraz, ci vă bătucim sezutul – și totul în numele lui Dumnezeu. Dar islamul ne dă linii

directoare foarte rigide; reguli de angajare, dacă vrei. Nu ai voie să ucizi un necombatant, o femeie, un copil sau o persoană vârstnică. Nu ai voie să distrugi copaci, clădiri sau să dai foc câmpurilor. Și sub nicio formă nu ai voie să ucizi un musulman. Acestea sunt scrise în alb și negru și nu sunt deschise la „interpretare”. Oricine încalcă aceste reguli se duce în focul iadului și încalcă islamul. Evaluarea ta este corectă. Noi, musulmanii, nu ne jucăm jocuri video. Dumnezeu ne-a dat legi și reguli, tot așa ca evreilor, iar noi le urmăm, indiferent de ce ar crede o grupare de filosofi „ai iluminării”. Aceasta este lege făcută de oameni, nu lege divină. În islam, a-l blasfemia pe Profetul Mahomed (sau pe oricare altul) înseamnă să fii dat la moarte. Punct. După cum ar și trebui să fie. Din păcate, nu putem face asta în America, altminteri voi ați primi justa răsplată pe care o meritați prin eforturile voastre pe Internet. Dar tot izbutim să vă mai învățăm niscaiva respect și maniere, din când în când. Ultimul om care a rostit blasfemii la adresa Sfântului Profet în fața mea și-a înghițit amândoi incisivii frontali, fix trei secunde mai târziu. Mi-a făcut o deosebită plăcere gândul că, data viitoare când mai rostește blasfemii, o va face cu un sâsâit. Păgânii trebuie să se convertească sau să moară. Punct. După cum ar și trebui să fie. Oameni precum wiccarii, adepții New Age și hindușii sunt paraziți pe planeta lui Dumnezeu. Ori să-și schimbe căile, ori să-și accepte justa pedeapsă. Creștinii și evreii sunt Poporul Cărții și ar trebui tolerați și chiar protejați. Dar se amăgesc și ar trebui să fie taxați în țările noastre pentru că suntem nevoiți să trăim cu ei. Dacă vorbesc împotriva islamului în țările noastre, ar trebui pedepsiți. Homosexuaii. În țara aceasta a nașterii mele, acestora li se permite, în mod rușinos, să facă paradă în sus și-n jos pe străzi, în fața copiilor noștri. Unele state le dau voie chiar să se căsătorească. Sentința pentru homosexualitate în islam este moartea. Și așa ar și trebui să fie. Califul Omar ibn Kattaub(ra) obișnuia să pună să fie aruncați de pe acoperișurile minaretelor. Faceți asta în San Francisco cu 25% din populația lor, zvârliți-i de pe câțiva din zgârie-norii aceia și națiunea aceasta va vedea o ameliorare drastică. Hoților ar trebui să li se taie mâinile, iar criminalilor, capetele, după cum se făcea în țara noastră, când îi spânzuram și îi împușcam pe hoții de cai și pe criminali. Nu să fie închiși și hrăniți pe cheltuiala noastră, pentru tot restul vieții lor. Conduceți țara asta cu acele legi de frontieră și

infracționalitatea va scădea. Și poate că, într-o zi, curând, așa va fi. Veți vedea, zeloți paulini idioți, că religia voastră este pe cale să fie depășită numeric. Până în 2025, vom ajunge să fim religia majoritară în lume. În ultimii 20 de ani, ne-am dublat numărul, iar în America îi depășim acum la număr pe evrei. De unde moscheile noastre se găseau, cu doar zece ani în urmă, doar în câteva orașe, acum răsar în aproape toate orașele și suburbiile. Chemarea la Rugăciune poate fi auzită prin megafoane în cele mai mari orașe acum, când în 1980 nici nu s-ar fi pomenit așa ceva. Suntem religia cu cea mai rapidă creștere din lume, cu 20.000 de convertiți pe an în această țară. 8 din 10 sunt femei, care se vor căsători cu bărbați musulmani și vor avea copii musulmani, ridicându-ne numărul în această țară dublu sau triplu în următorii 20 de ani. Islamul, fie că vă place sau nu, este viitorul acestei planete, și încă unul care se apropie vertiginos. Allah fie laudat! Era inevitabil. Creștinismul este o religie falsă care îl idolatrizează pe Isus ca pe un Zeu Herculean, într-o jertfă de sânge bizară și morbidă, cu valențe păgâne. Vine nu de la Isus sau de la Dumnezeu, ci de la un profet fals pe nume Pavel, care a încălcat Legea lui Moise și a făcut un om egal cu Dumnezeu. Biblia voastră este un text corupt care a fost rescris, adăugit și re-editat încă de la început ca să se potrivească cu credințele voastre bolnave. Aceasta este blasfemie și toți cei ce o cred sunt sortiți focului iadului. Ne-a luat 1.425 de ani să începem să frângem strânsoarea acestui cult al sângelui asupra omenirii, dar, în sfârșit, ne apropiem de a o face o opinie minoritară. Dumnezeu face, în sfârșit, să triumfe adevărata lui cale. Deci nu vă place de noi? Vreți să fim „controlați în America”, ziceți? Atâta pagubă. Avem libertate religioasă în țara asta și suntem păziți de Al Doilea Amendament și de Titlul 7 al Actului Drepturilor Civile din 1964. Ne concediați, vă dăm în judecată. Ne persecutați, obținem simpatie și, ca atare, mai mulți convertiți. Ne ardeți moscheile, ne clădim alta nouă cu donații din simpatie (adesea din partea unor grupuri bisericesti), iar vinovații înfundă pușcăria. Și, în tot acest timp, devenim mai mulți, mai bogați și mai influenți în această țară. Suntem poliția voastră, băcanii voștri, secretarele voastre, doctorii, avocații, profesorii de școală și vecinii voștri. Copiii voștri merg la școală cu ai noștri. Oman și Muhammad sunt acum nume tot atât de comune în registrele școlilor pe cât sunt și Brendan și Michael. Suntem aici. Devenim tot mai mulți, cu fiecare

minut. Luăm cu asalt această planetă. Și nu puteți face NIMIC în legătură cu asta. Așa că dați-i drumul și puneți-vă pe smiorcăit; mă voi delecta cu crizele voastre patetice de nervi, în timp ce noi vă conducem viitorul. Sau alăturați-vă nouă. Acceptați islamul pentru salvarea voastră. Pentru că ai voștri copii și/sau strănepoți probabil o vor face.

Pacea fie cu tine,
Tamim.

INTERVIU CU HARUN YAHYA

10 ianuarie 2009

Considerați creștinismul un sistem de necredință care va fi eliminat sub domnia lui Mahdi și Isus?

Creștinii autentici sunt oamenii care cred în Allah (Dumnezeu), nutresc o dragoste fierbinte pentru Profetul Isus (pacea fie cu el) și cred în îngeri și în viața de apoi. Este imposibil pentru un musulman să privească un creștin ca pe un necredincios. Potrivit Coranului, creștinii și evreii sunt Oamenii Cărții. În Coran, musulmanii sunt încurajați să stabilească relații civilizate, bazate pe respect și compasiune, cu Oamenii Cărții. Este legal ca Oamenii Cărții și Musulmanii să mănânce bucate preparate de cealaltă parte, iar bărbații musulmani pot să își ia neveste femei din Poporul Cărții (Surat al-Ma'ida, 5). Aceste prevederi arată că pot fi stabilite relații de prietenie, de vecinătate și familiale între musulmani, creștini și evrei și că ar trebui, de aceea, să se bucure de relații sociale sincere, vii, iubitoare și afectuoase. Musulmanii devotați consideră Poporul Cărții o moștenire de la profeții Avraam, Moise și Isus (pacea fie cu ei toți). Ei îi apără, veghează peste ei și le pun la dispoziție un mediu în care pot să se închine după cum doresc și să trăiască în tihnă. Profetul Mahomed (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) este modelul de rol al musulmanilor în această privință. El întotdeauna a tratat evreii și creștinii cu mare dreptate și compasiune și a urmărit un climat bazat pe dragoste și înțelegere între membrii credinței avraamice și musulmani.

La sfatul Profetului Mahomed (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea), unii musulmani expuși la opresiune și intimidare din partea idolatrilor din Mecca au căutat adăpost la regele Najashi al Etiopiei. Ei au elaborat un model de coexistență cu evreii care trăiau în Medina,

care avea să reprezinte un model pentru toate generațiile ce au urmat. Sunt relatări despre Mesagerul lui Allah (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) în care acesta a participat la ospețele de nuntă ale Oamenilor Cărții și le-a oferit ospitalitatea lui. Când creștinii najreni au venit în vizită, Profetul Mahomed (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) și-a întins veșmântul lui de lână pentru ca ei să șadă pe el. Căsătoria Profetului nostru (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) cu Mariye (sau Maryam), o creștină egipteană, este un alt exemplu al acestei atitudini. După moartea Profetului (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea), atitudinile virtuozose ale musulmanilor față de Oamenii Cărții s-au bazat pe stipulările Coranului și pe toleranța pe care Profetul Mahomed (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) a extins-o acestor comunități de-a lungul vieții sale.

Credința creștină în Trinitate are nevoie să fie schimbată. Este un singur Dumnezeu. Iar Profetul Isus (pacea fie cu el) este slujitorul lui Allah. Valorile lui morale îl fac un slujitor superior și sfânt, dar unul care continuă să aibă nevoie să mănânce, să bea, să doarmă și care are și alte nevoi umane, fizice. Potrivit ideii de Trinitate, Dumnezeu este Tatăl, Profetul Isus (pacea fie cu el) și Duhul Sfânt. Dar creștinii se roagă doar lui Isus (pacea fie cu el). De ce evită să se roage lui Allah? De ce nu se roagă Duhului Sfânt? Dacă există trei deități (sigur Allah este mai presus de asta), de ce nu se roagă la toate odată? Există, în mod evident, o eroare și o lipsă de logică în această credință. Dar cel ce va corecta această greșeală este Profetul Isus (pacea fie cu el). Atunci când se va întoarce pe pământ, el le va spune creștinilor adevărul și îi va îndruma spre credința cea adevărată.

Sunteți în acord cu acești alți autori, juriști și erudiți musulmani că sub domnia lui Mahdi și a lui Isus, creștinii și evreii se vor confrunta cu opțiunea de a se converti la islam sau de a muri?

Sistemul lui Hazrat Mahdi este unul rațional și bine intenționat, bazat pe dragoste de oameni, respect și compasiune. Sunt sute de hadith-uri cu totul demne de încredere despre venirea lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) și despre întoarcerea Profetului Isus (pacea fie cu el), dar niciunul nu spune că se va vărsa sânge în timpul lui Mahdi. Dacă cineva sugerează așa ceva, greșește și a interpretat greșit hadith-urile și alte relatări. Una dintre trăsăturile distinctive ale lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) este

că va face să triumfe morala religioasă prin mijloace pașnice și iubitoare. Hadith-urile spun că, în timpul lui Mahdi, nasul nimănu nu va sânge și că cel adormit nu va fi deșteptat din somnul său:

Cei ce jură credință lui (Hazrat Mahdi) o vor face între Stâlp și Piatră (lângă Kaaba). El nu îl va deștepta pe cel ce doarme și niciodată nu va vărsa sânge. (al-Haytamî, Al-Qawl Mukhtasar fi Alamat-al Mahdi al-Muntazar, 24).

Oamenii vor roi în jurul lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) precum albinele în jurul prisăcarului. El va umple lumea cu dreptate, acolo unde înainte era plină de asuprire. Dreptatea lui va fi atât de mare încât nimeni care doarme nu va fi trezit și nu se va vărsa nici măcar un strop de sânge... (Al-Qawl Mukhtasar fi Alamat-al Mahdi al-Muntazar, 29, 48)

Se mai narează și că justiția, pacea și dragostea vor conduce lumea după venirea lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) și a Profetului Isus (pacea fie cu el):

El va stârpi ura și dușmănia... va umple lumea cu pace precum un castron cu apă. Va exista unitate religioasă și nimeni în afară de Allah nu va fi venerat. Războiul își va lăsa deoparte povara. (Sunan Ibn Majah, 10/334)

Nu va mai fi dușmănie între nimeni. Și orice vrăjmășie, conflict și dispute vor dispărea. (Imam Sha'rani, *Death-Doomsday – The Hereafter and the Portents of the End Times*, pag. 496)

După cum observați în expresia „războiul își va lăsa deoparte povara”, toate formele de violență, opresiune, tiranie și conflict vor ajunge la capăt în timpul lui.

Dacă voi apuca vreodată ziua când Mahdi și Isus vor fi pe pământ, eu nu mă voi converti la islam. Va mai fi și o altă opțiune pentru mine, alta decât moartea? Și care va fi scopul abolirii jizya, dacă nu de a elimina opțiunea de a fi un dhimmi protejat?

Atunci când Hazrat Mahdi și Profetul Isus (pacea fie cu el) vor veni, ei vor spune oamenilor despre erorile existente în creștinism. Dacă cineva vine și spune: „Eu sunt fiul lui Allah” (Allah e mai presus de asta), trebuie să urmărim cursul destinului acelei persoane. Este imposibil ca aceasta să aibă succes în destinul său. Doar cineva care spune: „Este un singur Dumnezeu și eu sunt slujitorul lui” poate avea succes. Altminteri, ei vor da greș, evident, pentru că Profetul Isus (pacea fie cu el) spune și că este un singur Dumnezeu și se roagă Lui. Allah (Dumnezeu) nu poate să se roage lui Allah (Dumnezeu). Biblia conține diverse exemple în care Isus (pacea fie cu el) se roagă lui Allah (Dumnezeu):

În zilele acelea, Isus S-a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. (Luca 6:12)

A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo. (Marcu 1:35)

După ce a dat drumul noroadelor, S-a suit pe munte să Se roage singur la o parte. Se înnoptase, și El era singur acolo. (Matei 14:23)

De ce creștinii se roagă doar lui Isus (pacea fie cu el) și nu și Duhului Sfânt? Dacă îi consideră și pe aceștia a fi Dumnezeu (Allah este mai presus de asta), există, în mod clar, o eroare aici. Din moment ce ei îi privesc pe toți trei ca fiind Allah (Dumnezeu) (Allah este mai presus de asta), de ce se roagă doar lui Isus (pacea fie cu el), când ar trebui să se roage direct lui Allah (Dumnezeu)? Biblia spune că este un singur Allah (Dumnezeu) și că credincioșii trebuie să-L slujească pe El, în mai multe rânduri:

Isus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: «Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn» și «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta». Iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine

însuși.» Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.”
Cărturarul I-a zis: „Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis
că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de
El.” (Marcu 12:29-32)

Căci este scris: „Domnului, Dumnezeului tău să te
închini și numai Lui să-I slujești.” (Matei 4:10)

A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului
și singurului Dumnezeu să fie cinstea și slava în vecii
vecilor! Amin. (1 Timotei 1:17)

...căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu
și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului,
care este binecuvântat în veci! Amin. (Romani 1:25)

Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va clarifica toate acestea la apariția
lui și, când va veni, Profetul Isus (pacea fie cu el) va învăța pe alții
adevărul.

În vremea aceasta, creștinii și evreii vor deveni musulmani prin
minunata natură a unui miracol. În Coran, Allah spune că nimeni nu
va da greș să creadă în Profetul Isus (pacea fie cu el) înainte de moarte:

Nu este niciunul dintre Oamenii Cărții care să nu creadă
în el înainte de moartea lui; iar în Ziua Învierii, el va fi
martor împotriva lor. (Surat an-Nisa, 159)

Allah se referă aici la credincioșii autentici. Nu se face referire la
o credință ipocrită, impusă sub presiune. *Ipocrit* este cuvântul pentru
cel ce crede cu forța, iar Allah revelează că ipocriții sunt oamenii cei
mai ticăloși din lume și vor fi aruncați în cercul cel mai de jos, cel mai
umilitor și violent, al Iadului. Allah nu vrea ca oamenii să fie ipocriți.
Dar dacă cineva se descrie ca fiind musulman când în fapt nu este,
atunci este ipocrit. Islamul se opune cu putere acestui lucru. După
cum spune versetul 256 din Surat al-Baqara: „Nu există obligație
acolo unde este privită religia...”

Toți în vremea aceea vor fi credincioși adevărați, prin intermediul
devoțiunii lor față de Profetul Isus și Hazrat Mahdi (pacea fie cu ei) și sub
influența lor. Toți oamenii vor crede de bunăvoie, fericiți și în cunoștință

de cauză, din dragostea pe care o poartă Profetului Isus și lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu ei). Allah îi va face pe toți să creadă, ca un miracol.

Cât despre taxa pe cap de locuitor impusă nemusulmanilor, aceasta nu este o chestiune obligatorie. Dacă cineva vrea să trăiască sub protecția statului islamic, atunci este perfect normal și esențial să contribuie la cheltuielile statului. Ca oricare cetățean, trebuie să contribuie la ceea ce cheltuie statul. Dar dacă nu vrea ajutorul și protecția statului, atunci firește că nu este nevoie să plătească. În același fel în care țările ce se alătură Uniunii Europene pun la punct un fond comun, oricare cetățean din oricare țară plătește ceva către bugetele municipale și costuri precum drumuri, apă, electricitate și altele asemenea; este vorba de un soi de cerință similară, dar nu obligatorie.

Cât de des primiți rapoarte de la creștini sau evrei care au citit cărțile dvs. și s-au convertit la islam în urma lor?

Știu că sunt sute de oameni, peste tot în lume, care au devenit musulmani după ce au citit lucrările mele. Puteți vedea acest lucru dintr-o scurtă cercetare a Internetului. Au fost progrese uriașe în Rusia, Britania, China, America, Germania și Franța, în particular. De asemenea, se mai reflectă și în presă, din când în când, dar mulți oameni ne contactează zilnic prin www.harunyahya.com și ne trimit mesaje spunând că s-au convertit la islam.

Mulți șiiți cred că prin emergența lui al-Mahdi Muntadhzar, toți suniții se vor converti la islamul șiiit. Cum va unifica Mahdi suniții și șiiții, în percepția dvs.? Cum va arăta acest lucru? Credeți că șiiții se vor face suniți?

Este vorba aici despre o creștere a dragostei *alh al-bayt* [linia urmașilor profetului Mahomed] în timpul lui Hazrat Mahdi (pacea fie peste el). Va fi o dragoste puternică pentru urmașii profetului Mahomed (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea). Iar aceasta se întâmplă deja. Faptul că musulmanii cresc în dragostea lor pentru binecuvântatul Ali, Hasan și Hussein, linia Profetului Mahomed (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea), în alte cuvinte, nu înseamnă neapărat că sunt șiiți, firește. Șiiții și suniții sunt două școli separate. Când va veni Hazrat Mahdi (pacea fie cu el), deopotrivă șiiții și suniții îi vor jura credință doar lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Altfel spus, nu este vorba dacă șiiții se fac suniți sau suniții, șiiți.

În acord cu tradiția islamică, ad-Dajjal, se spune, va fi orb de un ochi și va avea scris pe frunte cuvântul KUFİR. Credeți că acest lucru trebuie înțeles literal sau credeți că aceste descrieri ar trebui înțelese într-o manieră simbolică și spiritualizată?

Este adevărat că va fi orb de un ochi și va pretinde că este divin (sigur, Allah este mai presus de așa ceva), în ciuda faptului că este chior, dar este posibil să nu aibă scris pe frunte cuvântul *kafir* (necredincios).

Imaginați-vă cum ar fi dacă, în Israel, ar apărea un bărbat care ar pretinde că este divin și Fiul lui Dumnezeu, care ar pretinde a fi Isus Cristos și ar avea abilitatea să facă miracole puternice. Dacă acest bărbat ar pretinde că islamul nu este adevărul și ar învăța, în schimb, că Biblia nu a fost coruptă și că creștinismul este adevărata religie, ar îndeplini acest om, în opinia dvs., cerințele necesare pentru a fi văzut drept ad-Dajjal?

În primul rând, cu permisiunea lui Allah, când va veni Profetul Isus (pacea fie cu el), nimeni nu-l va confunda cu altcineva, datorită extraordinarei sale frumuseți, străluciri, luminozități a credinței, purități, maiestăți, modestii și onestități. Îl vom cunoaște și recunoaște numaidecât. La vremea venirii Profetului Isus (pacea fie cu el), va mai apărea cineva care va pretinde că este Isus și care chiar va înfăptui miracole și care va pretinde a fi Allah (Dumnezeu) Însuși (sigur, Allah este mai presus de așa ceva). Persoana aceasta va produce multă dezbinare și corupție pe pământ, dar, cu voia lui Allah, Profetul Isus (pacea fie cu el) va năruie miracolele false și corupția. El se va dizolva și va dispărea precum sarea în apă. Dacă această persoană ar fi adevăratul Isus (pacea fie cu el), ar preveni eradicarea minunilor sale. Adevăratul Isus (pacea fie cu el) ar avea destulă putere ca să împiedice acest lucru. De aceea, se va vedea că nu este adevăratul Isus. Isus cel fals nu va avea tăria lui Isus cel real (pacea fie cu el). Și va deveni imediat evident care dintre ei este adevăratul Isus (pacea fie cu el).

Isus cel fals va avea, în orice caz, o înfățișare anormală. Nu vei simți nicio dragoste față de el. Allah îl va crea orb de un ochi pentru a fi identificat. Se poate spune, de pe fața lui, că este un impostor, dezechilibrat și agresiv. Adevăratul Isus este frumos și are doi ochi sănătoși. Este înalt, roșcat, suplu în talie, cu o expresie inocentă, politicoasă și cu o logică și rațiune redutabile. El va fi recunoscut imediat

drept adevăratul Isus (pacea fie cu el), după limbajul lui onest, după curăția lui, după dragostea lui de oameni, căldura, extraordinara lui inteligență și fire pașnică. Și va pune capăt tuturor miracolelor false ale lui Isus cel impostor.

Pe scurt, nu va fi nicio greutate sau confuzie când vine vorba de recunoașterea adevăratului Isus (pacea fie cu el). Nu va exista nicio greutate în recunoașterea oricăruia dintre ei. În versetul 185 al Surat al-Baqara, Allah cel Atotputernic spune: „Allah dorește tihnă pentru tine. El nu dorește dificultate pentru tine.” Într-un alt verset (Surat al-Baqara, 286), el spune: „Allah nu dă nimănui mai mult decât poate duce.” De aceea, adevăraților credincioși le va fi foarte ușor să-l recunoască pe adevăratul Isus, *insha'Allah*.

Tradiția islamică susține că Isus se va pogori lângă Moscheea Albă din Damasc. Credeți că nici acest lucru nu trebuie înțeles la propriu, ci mai curând simbolic?

Isus (pacea fie cu el) se va coborî în Damasc, sau la Ierusalim, sau în Istanbul. În hadith-uri sunt menționate diverse locuri. S-ar putea să fie chiar în S.U.A. Când se va întoarce Profetul Isus (pacea fie cu el), o va face ca o persoană foarte încântătoare, care nu are nicio amintire a propriului său trecut, purtând îmbrăcămintea și încălțăminte de vremii. Prin urmare, va învăța limbi străine, Coranul, Tora și Evangheliile. Va apărea într-o comunitate creștină care amintește de islam. El va fi musulman și va chema întreaga lume creștină la islam.

Ați putea împărtăși mai multe despre cum credeți că se va petrece Uniunea Islamică, în anii ce vor veni?

Uniunea Turco-Islamică este una a dragostei, o uniune a inimilor, în care fiecare stat își va păstra propria identitate. Va avea o natură democratică și seculară. Va respecta drepturile omului. Va stabili un mediu în care oameni de toate credințele – creștini, evrei, budiști și ateii – să-și poată exprima liber acele credințe. Fundamentele ei vor fi dragostea, altruismul, ajutorul reciproc, compasiunea, toleranța, înțelegerea și reconcilierea. Uniunea Turco-Islamică se va opune tuturor mișcărilor care vor instiga la război și conflict și reprezintă o putere ce se opune tuturor evenimentelor ce stârnesc războaie.

Odată cu fondarea Uniunii Turco-Islamice, America, Europa,

China, Rusia, Israelul și, pe scurt, lumea întreagă, va putea să se relaxeze. Problema terorii va ajunge la sfârșit, accesul la materiile prime va fi garantat, ordinea economică și socială va fi protejată și conflictul cultural va fi în întregime eradicat. America nu va avea nevoie să-și trimită trupele la o depărtare de mii de kilometri, Israelul nu va mai trăi în spatele zidurilor, națiunile Uniunii Europene nu vor mai întâmpina obstacole economice, Rusia nu va avea probleme de securitate, iar China nu va mai avea dificultăți legate de materiile prime. **Odată cu fondarea uniunii, cheltuiala lumii occidentale cu apărarea va scădea.** S.U.A. este cap de listă în ce privește cheltuielile militare, cu un buget de aproximativ 400 miliarde de dolari. Urmează apoi Rusia, cu 60 miliarde de dolari și China, cu 42 miliarde de dolari. Uniunea Turco-Islamică va stabili un mediu de pace și siguranță mondială care va elimina orice conflict și tensiune cu privire la lumea islamică. Ea va face ca multe dintre țările lumii, nu doar cele musulmane, să-și reducă cheltuielile militare. Investițiile în dezvoltarea armatelor și a armamentelor vor fi, astfel, direcționate către domenii precum educația, medicina, știința și cultura. **Uniunea Turco-Islamică va revigora comerțul și va întări economia.** Entitatea unică formată de țările musulmane în sferele politice, economice și culturale le va permite celor mai înapoiți să progreseze cu rapiditate, iar celor cu mijloacele și infrastructura necesare să le folosească în maniera cea mai productivă. Creșterea economică va duce la creșterea investițiilor în știință și tehnologie. Odată cu creșterea economică, nivelurile educației din uniune vor crește în mod natural, iar societatea se va dezvolta în multe direcții.

Cum bănuiești că se va ridica Turcia ca lider al acestei uniuni?

Sunt multe informații în hadith-uri despre Profetul nostru (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) ce vorbesc despre faptul că națiunea turcă va îndeplini o misiune foarte specială în vremurile din urmă. Istanbulul este notabil în hadith-uri. Națiunea turcă este cea mai potrivită, în termeni de valori morale și natură, pentru această misiune, iar toți cei pe care îi veți întreba vor fi de acord cu acest lucru. Caracteristica națiunii turce este aceasta: este o națiune virtuoasă și religioasă. Ea a fost dintotdeauna purtătoarea ștafetei islamului. O astfel de națiune are dreptul să fie conducătoare. Se va achita în mod

just de această funcție și va fi un lider excelent. Dar aceasta nu este o declarație a vreunui fel de superioritate rasială. Este imposibil pentru un musulman să facă o asemenea afirmație. Suntem slujitorii lui Allah. Superioritatea stă în *taqwa* (uimirea sau teama lui Allah, care inspiră pe cineva să fie în gardă și să se păzească de acțiuni greșite și să fie înfocat pentru acțiuni care sunt pe placul lui). Orice altceva duce la fanatism, infertilitate și răutate. Allah va răspunde oricui gândește așa, iar rezultatul va fi catastrofal pentru el.

Când mă gândesc la o Uniune Turco-Islamică sub conducere turcă și cu susținerea statelor turcice, mă refer la valorile morale ale națiunii turce. Allah a creat această națiune să fie excelentă (*sic*) și a însărcinat-o cu răspândirea dreptății către omenire și lume. Este un lider înăscut, o națiune rezistentă în fața suferinței, necazurilor și foamei; loială, curajoasă, religioasă, moral virtuoasă și onestă. Poporul anatolian este foarte virtuos. Duceți-vă în regiunea Mării Negre și veți fi uimiți de valorile lor morale, sau în Anatolia. Duceți-vă în zona de Sud-Est și veți fi uimiți. Cuvintele nu pot descrie ospitalitatea, afecțiunea, respectul, bunătatea și cinstea lor. Nu puteți găsi așa ceva nicăieri în altă parte. Pe scurt, mai întâi, Turcia își va asuma această îndatorire ca pe o moștenire a Imperiului Otoman. În al doilea rând, modelul islamului trăit în Turcia este exemplar. Concepția rațională, iluminată și onestă a islamului în Turcia, cald, tolerant și câtuși de puțin radical, este de cea mai mare importanță. Aceasta este deopotrivă un excelent exemplu pentru lumea musulmană și un model ideal, care va elimina toate îndoielile din mințile occidentalilor. În al treilea rând, toate relicvele sacre și sfinte sunt în Turcia. În al patrulea rând, noi suntem în centru. Suntem într-un punct-cheie pentru conectarea statelor turcice și a țărilor islamice la Europa. Avem un potențial foarte bine educat și iluminat și suntem zeloși să ne asumăm slujba. Suntem foarte entuziaști pentru aceasta. Nimeni altcineva nu este atât de înfocat ca noi.

Cum percepeți că poporul și liderii Iranului ar răspunde unei Uniuni Islamice condusă de Turcia? Credeți că ar accepta de bună voie un asemenea aranjament?

Frații noștri iranieni sunt complet doritori. Dacă Turcia ar propune azi acest lucru, ei s-ar învoi pe loc. Iran niciodată nu-și va face griji

pentru conducerea Turciei, lucru care reiese limpede din ultimele evenimente. După cum știți, președintele Ahmadinejad a vizitat de curând Istanbulul, răstimp în care s-a rugat în spatele unui imam sunit, la Moscheea Sultanahmad. În declarația sa, a spus: „Mesajul politic pe care îl transmit aici este foarte important.” Ce înseamnă faptul că un lider šiit se roagă în spatele unui imam sunit? Înseamnă: „Dacă se înființează Uniunea Turco-Islamică, eu îi voi accepta pe suniți, mă voi ruga în spatele suniților și voi accepta conducerea lor.” Și mai înseamnă: „Eu susțin Uniunea Turco-Islamică.” Un alt eveniment important a fost întâlnirea oficialilor iranieni și americani la Ankara, sub medierea Turciei. Iranul a afirmat că vrea ca Turcia să acționeze ca intermediar și și-a exprimat chiar încântarea față de acest lucru. Asta înseamnă că ei au încredere în dreptatea, onestitatea, sinceritatea și neutralitatea Turciei. Oamenii care au încredere în aceste lucruri vor avea încredere și în conducerea turcă și vor să fie în frunte. Pentru că fundamentul Uniunii Turco-Islamice va presupune și salvarea Iranului. Va aduce siguranță și bunăstare islamului și va elimina total orice tensiuni.

Odată ce se va institui califatul, va fi acceptabil pentru ummah să declare război oricărei națiuni care refuză să accepte islamul?

Conducerea care va apărea odată cu înființarea Uniunii Turco-Islamice este una de natură spirituală, care va oferi un lider spiritual pentru întreaga lume islamică. Nu există îndoială asupra stabilirii unui califat, în sens istoric. Islamul nu este o religie a războiului și a violenței. Este o religie a păcii. Allah declară într-un verset al Coranului:

Voi care credeți! Intrați cu totul în islam. Nu călcați pe urmele lui Satan. El vă este dușman declarat. (Surat al-Baqara, 208)

Nu există constrângere în islam. Acesta invită oamenii să adopte virtuți morale, folosind doar dragostea, compasiunea și vorbele bune. Musulmanii trebuie să lanseze invitații, nu să forțeze oamenii să accepte credința. Fiecare este responsabil de propriile sale dorințe. Valorile morale coranice le cer musulmanilor să evite războiul și toate formele de conflict și să fie reconciliatori, rezolvând disputele prin negociere

și discuție. La război, potrivit Coranului, trebuie să se recurgă doar atunci când este obligatoriu și este o „obligație nedorită” să fie purtat în cadrul unor limite umane și etice. Credincioșii întotdeauna preferă pacea și reconcilierea când se ivesc probleme și au o responsabilitate de a declara război doar în scopul autoapărării, în caz că sunt atacați de cealaltă parte. Alt verset descrie cum există oameni răi care încep războaie și cum lui Allah nu-i plac astfel de oameni corupți:

De fiecare dată când aprind focul războiului, Allah îl stinge. Ei năvălesc peste pământ corupându-l. Allah nu-i iubește pe cei ce corup. (Surat al-Ma'ida, 64)

Trăsătura distinctivă a comunităților islamice este că sunt moderate și echilibrate, folosind vorbe pline de bunătate pentru a le porunci oamenilor să facă binele și să se ferească de rău. Scopul înființării Uniunii Turco-Islamice este acela de a stabili un climat al păcii, în care dezacordurile să fie rezolvate pe calea reconcilierii și prin mijloace raționale. Când va fi instituită Uniunea Turco-Islamică, teroarea și conflictele vor lua sfârșit în câteva clipe, iar toată lumea va trăi în pace.

Considerați că actuala prăbușire economică mondială contribuie în mod pozitiv la ridicarea puterii islamice la nivel mondial?

O mare criză economică este unul dintre semnele prevestitoare ale venirii lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Acest lucru este descoperit în hadith-urile Profetului nostru (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea):

Înainte de venirea lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) PIAȚA VA ÎNGHEȚA ȘI CÂȘTIGURILE VOR SCĂDEA. (*Portents of Doomsday* [Semnele prevestitoare ale Zilei Judecării], pag. 148)

Înainte de venirea lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el), COMERȚUL ȘI DRUMURILE DINTRE NAȚIUNI VOR FI ÎNTRERUPTTE și conflictele dintre oameni vor crește. (*Al-Qawl Mukhtasar fi Alamat-al Mahdi al-Muntazar*, pag. 39)

Toată lumea se va plânge de VENITURI MICI, iar bogații vor fi respectați pentru banii lor. (*Portents of Doomsday*, pag. 146)

Afacerile o vor duce rău. Toată lumea se va plânge: „Nu pot vinde nimic, nu pot cumpăra sau câștiga nimic.”
(*Portents of Doomsday*, pag. 152)

Această criză economică este unul dintre cele mai importante semne ale vremurilor sfârșitului și, conform hadith-urilor și Coranului, va fi una de lungă durată. Sunt multe referințe la vremurile de pe urmă în Surah Yusuf din Coran. Felul în care Profetul Yusuf (pacea fie cu el) a acordat mare importanță agriculturii și creșterii animalelor are și un sens figurativ. De asemenea, accentuează numărul șapte. Criza a început în 2007, un an ce se sfârșește cu numărul 7, și ar putea continua timp de șapte ani, până în 2014. În miezul crizei se află dobânzile ridicate, lipsa încrederii în Allah, teama – cu alte cuvinte, ideea că mâine se vor întâmpla nenorociri, economisirea banilor și strângerea de bunuri, dorința de a nu cheltui, neajutorarea săracilor, nedistribuirea banilor și o zgârcenie generală. Dacă banii ar fi distribuiți, rezervele de bani ar fi activate și producția, stimulată. Dar când banii sunt reținuți, la fel se întâmplă și cu bunurile, iar producția stagnează și sistemul, ca întreg, moare. Asta izvorăște din egoismul unora. Trebuie abolite dobânzile, iar ratele dobânzilor au scăzut, într-adevăr, până aproape de zero la sută în lume, per ansamblu. Banca Angliei a anunțat că se gândește să treacă la un sistem fără dobândă.

De asemenea, taxele trebuie reduse. Avem nevoie de o cerere mare pe piață, iar oamenii au nevoie să fie eliberați din această stare de panică. Altfel spus, trebuie să cheltuie banii pe care i-au pus la ciorap, iar acest lucru trebuie încurajat. În acest caz, piața va fi în mod automat revigorată, producția va fi mai ușoară din cauză că ratele dobânzilor au scăzut, iar manufacturarea va fi mai ușoară cu taxe mai mici. Asemenea necazuri și greutăți sunt, desigur, mijloacele prin care oamenii se întorc către valorile morale religioase. Ele produc un climat de solidaritate, dragoste și altruism. Este un bine în tot ce creează Allah și este, de asemenea, multă înțelepciune în această criză. O parte bună ar putea fi aceea că oamenii se vor îndrepta către valorile morale religioase. Allah cunoaște adevărul, *insha'Allah*.

Prin ce schimbări vor trece, în opinia dvs., Statele Unite ale Americii, în următorii zece ani?

Mă aștept ca America să devină mult mai religioasă în următorii zece ani. Dragostea de Profetul Isus (pacea fie cu el) va crește. Credința în creație va domina S.U.A. Ar putea să fie o contracție în industrializare. S-ar putea și ca dificultățile economice să continue, dar este și ceva bine în asta, *insha'Allah*.

În prezent, sunt diverse tratative de pace implicând Israelul și alte părți. Credeți că Turcia va fi națiunea care poate, în sfârșit, determina încheierea unui asemenea tratat de pace?

În ultima vreme, Turcia a urmat o politică foarte activă și de succes, *masha'Allah*. Este un semn că Turcia va fi un element important, un lider, în politica viitoare a lumii. Întâlnirile dintre Siria și Israel, pașii făcuți pentru fondarea Alianței Caucaziene, strângerea laolaltă în Istanbul a liderilor Pakistanului și Afganistanului și toate evenimentele de acest gen dovedesc că Turcia va deschide drumul spre dragoste și pace. Dar salvarea Siriei, a Israelului și a Palestinei va fi făcută posibilă, în esență, prin fondarea Uniunii Turco-Islamice. Și asta vor și ei, de altfel. Israelienii de la conducere spun: „În vremurile Imperiului otoman, ați guvernat regiunea cu zece soldați și un sergent, în vreme ce noi suntem incapabili să o facem cu toate trupele noastre.” Ei se uită înapoi la vremurile de demult ale otomanilor. Siria vrea în mod fățiș să se unească cu Turcia, iar dacă s-ar face o propunere oficială, Siria ar semna-o în mai puțin de o săptămână. Irakul este deja un râu de sânge. Dar dacă Turcia și-ar asuma rolul unui frate mai mare, numaidecât ar deveni un adevărat loc ceresc. Problema ar fi cu totul rezolvată. Toată lumea vede asta. Delegații venind din Palestina propun întotdeauna acest lucru și toți îl cer. Jucarea rolului de frate mai mare de către Turcia a căpătat o importanță crucială în regiune. Există un vacuum în regiune, un gol pe care doar Turcia este în măsură să-l umple. Iar aceasta este o datorie umană, etică și religioasă. Este o îndatorire pe care Turcia o vrea. Când va fi fondată Uniunea Turco-Islamică, întregul Orient Mijlociu va fi un paradis; Israelul și Palestina vor fi în tihnă și cât de libere se poate. Va fi o salvare pentru popoarele Palestinei și Israelului. Toți vor fi eliberați de problema terorii și a violenței. Se vor ivi zorile unei ere de totală pace și securitate. Iată de

ce pot spune că fondarea Uniunii Turco-Islamice este chestiunea cea mai urgentă cu care se confruntă lumea.

Ați avut vreodată ocazia să discutați credințele dvs. despre Mahdi, Isus și Uniunea Islamică cu intelectualul turc Fethullah Gulen? Din câte știți dvs., împărtășiți convingeri similare cu Gulen despre majoritatea acestor chestiuni?

Nu-l cunosc personal pe Fethullah Gulen, deci n-am avut ocazia să stăm de vorbă față în față. Dar este o persoană cu totul respectabilă, gentilă, virtuoaasă, modestă, politicoasă și impecabilă. Asemenea tuturor suniților, Fethullah Gulen vorbește despre Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) în termeni de dragoste și bucurie, în lucrările și comunicatele sale. El descrie felul în care Mahdi va apărea și în care Profetul Isus (pacea fie cu el) va reveni pe pământ. Îi educă și îi încurajează pe musulmani. De asemenea, este implicat în lucrări foarte bune, *masha'Allah*.

Cum credeți că ar răspunde prim-ministrul Erdogan acestor idei legate de Uniunea Islamică având Turcia într-un rol de conducere?

Prim-ministrul și actualul guvern se luptă cu toată puterea lor pentru stabilirea Uniunii Turco-Islamice. Inițiativa pentru înființarea Uniunii Caucaziene, proiectele conductelor de petrol, proiectele căilor ferate, adoptarea de către Turcia a unui rol activ în Orientul Mijlociu și problemele care se rezolvă sub conducerea Turciei sunt, toate, inițiative luate în vederea stabilirii Uniunii Turco-Islamice. Acestea sunt, toate, inițiative excelente (*sic*), foarte reușite. Ele își vor accelera ritmul în viitor și, prin voia lui Allah, Uniunea Turco-Islamică sub conducerea Turciei va fi fondată în următorii zece până la douăzeci de ani.

Conform anumitor hadith-uri, Mahomed ar fi spus cândva că Turcia va fi cucerită a doua oară pentru islam prin mijloace pașnice. Cunoașteți pe cineva din sânul comunității islamice turce care să creadă că această profeție a fost sau este împlinită prin ridicarea partidului islamist AKP în Turcia?

Hadith-urile descriu felul în care Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va captura Istanbulul cu *taqbir*, adică recitând numele lui Allah. Asta arată, încă o dată, că Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va întări credința

în Allah prin activități culturale și intelectuale, că va fi implicat în creșterea în chestiuni de spiritualitate și în întoarcerea oamenilor la valorile morale religioase, precum și că valorile morale religioase vor predomina în lume pe această cale. Știți când Fatih Sultan Mehmet a capturat Istanbulul, nu a vrut, la început, să participe la campanie, întrucât hadith-urile spun că cel ce va cuceri Istanbulul va fi Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Apoi, s-a consultat cu profesorul său, Akshemsettin, care i-a spus: „*Mai întâi Mehmet va cuceri Istanbulul, iar Mahdi îl va cuceri după aceea, spiritualicește.*” Altfel spus, cucerirea fizică a Istanbulului se va face prin Fatih, iar cucerirea lui spirituală, prin Mahdi. Fatih a pornit apoi în campania lui. Națiunea turcă a fost dintotdeauna loială valorilor spirituale, o națiune religioasă. Dar a existat o fortificare foarte evidentă în acest context, în ultimii ani. Munca intelectuală care a demolat darwinismul și materialismul a jucat, bineînțeles, un rol major în asta. În anii 1970, nivelul credinței în darwinism a fost foarte ridicat, în jur de 80 la sută. Astăzi, este exact pe dos. Turcia este țara cu nivelul cel mai scăzut de credință în darwinism. Peste 90 la sută cred în creație.

Ați afirmat că dvs. credeți că atât Mahdi, cât și Isus sunt actualmente prezenți pe pământ. Ce anume vă face să credeți acest lucru?

Allah promite în versetul 55 din Surat an-Nur că valorile morale islamice vor triumfa asupra lumii. Multe alte versete transmit aceste vești mult așteptate. Sunt cam trei sute de semne în hadith-uri privitoare la venirea lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Profetul nostru (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) spune că acestea se vor întâmpla unul câte unul, „precum măregele pe un șirag”. Iar acestea se tot întâmplă, cu adevărat, unul după unul, încă din anul 1400 (în *hegira*, 1979). O mulțime însemnată de semne prevestitoare s-au întâmplat deja. Profetul nostru (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) spune că Afganistanul va fi invadat, lucru care s-a întâmplat. Spune că Irakul va fi ocupat, ceea ce s-a întâmplat deja. Spune că în Kaaba se va vărsa sânge, și așa a fost. Spune că apele Eufratului vor seca, și asta se întâmplă. Spune că vor fi eclipse de soare și de lună la intervale de cincisprezece zile, în luna Ramadanului, și așa a fost. Spune că va fi un semn în soare, și așa a fost. Vorbește

despre devastarea Bagdadului, după cum a și avut loc. Ne dezvăluie despre criza economică, criză care are loc acum. Multe alte lucruri s-au petrecut, dar ce contează cu adevărat este că toate acestea s-au întâmplat într-un interval de douăzeci până la treizeci de ani. O fi fost Afganistanul invadat și Bagdadul devastat la vremea lor, în istorie, dar aceasta este prima dată când toate aceste evenimente se petrec în aceeași perioadă de timp, după cum descrie Profetul (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea). Asta înseamnă că ceva extraordinar se petrece.

Mă gândesc că venirea Profetului Isus (pacea fie cu el) este și ea foarte aproape. Profetul Isus (pacea fie cu el) se va întoarce și va fi primit bine, iubit și acceptat, în zece până la douăzeci de ani, *insha'Allah*. După aceea, *insha'Allah*, lumea va fi foarte încântătoare, strălucitoare și prosperă.

Potrivit tradiției islamice, în zilele de pe urmă, din Mecca va apărea fiara. El va însemna frunțile tuturor adevăraților credincioși. Care înțelegeți dvs. a fi acest „semn al fiarei”?

Dabbat al-Ardh [fiara ce vine din pământ] este unul din semnele prevestitoare care se vor petrece în vremea sfârșitului și sunt multe hadith-uri despre acest Dabbat al-Ardh, deși unele sunt confuze și s-ar putea să nu fie adevărate. Eu nu cred că acesta este un hadith cu totul sănătos. Dar subiectul apare în Coran. În versetul 82 al Surat an-Naml, Allah spune: „Când Cuvântul este în mod just împlinit împotriva lor, noi vom scoate din pământ o Fiară care le va vorbi. Cu adevărat, omenirea nu a avut nicio certitudine cu privire la semnele noastre.”

Versetul descoperă faptul că Dabbat al-Ardh va apărea din pământ, în alte cuvinte că este un produs al pământului. El descrie o entitate care va vorbi oamenilor. Hadith-urile spun că este capabil să străbată distanțe lungi dintr-un singur pas, să vorbească oamenilor și să călătorească pretutindeni. Întrucât este un produs al pământului, va fi ceva făcut din minerale și metale extrase din subteran, precum fier, cupru, zinc, cobalt și crom. Aceste substanțe sunt componentele de bază ale actualelor computere. Vorbirea cu oamenii și parcurgerea unor distanțe lungi într-un timp scurt este o referință la Internet. Mulțumită Internetului, este foarte lesne să accesezi sau să transferi informații, să vorbești cu oamenii și să stabilești o legătură cu ei. Și

tot mulțumită Internetului, oamenilor li se va spune despre Coran chiar și mai rapid. În vremurile din urmă, Internetul va fi un mijloc important prin care valorile morale islamice ajung să domine lumea.

Va fi Mahdi capabil să aducă laolaltă toate religiile și, dacă da, cum o va face?

Mahdi va aduce laolaltă cu dragoste oameni din toate credințele și din toate felurile de idei, îi va face să vadă părțile bune ale celuilalt prin consolidarea sentimentelor lor de prietenie și frăție și va avea grijă ca aceștia să se trateze unul pe altul cu înțelegere. Când va apărea Hazrat Mahdi (pacea fie cu el), dragostea va conduce lumea, iar oamenii își vor abandona toate sentimentele de ură și mânie. În așa de mare măsură încât hadith-urile descriu cum până și peștii mării și păsările văzduhului vor fi mulțumite de mediul de frumusețe și dragoste în a cărui realizare Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va fi implicat, și că dragostea față de Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va coborî în inimile tuturor. Dragostea sinceră pe care oamenii o nutresc pentru Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) îi va influența și îi va face să aibă încredere unii în alții, cu dragoste, afecțiune și compasiune.

Carierea și viața lui Mahomed, precum și aceea a primilor săi urmași, este, incontestabil, una care implică multă vărsare de sânge, asasinate și războaie de agresiune. Viziunea dvs. cu privire la Mahdi este una a unei ascensiuni pașnice și non-violente la putere, precum și a unei domnii pașnice. Și totuși, nu pot să nu mă întreb cum va putea Mahdi să realizeze ceea ce Mahomed însuși nu a fost în stare? Va conduce Mahdi într-o manieră superioară chiar și celei a lui Mahomed?

Revelarea Coranului Profetului nostru (Allah să-I binecuvânteze și să-i dea pacea) a durat 23 de ani. În primii 13 ani, musulmanii trăiau ca minoritate în sistemul idolatru din Mecca și erau supuși unei opresiuni enorme. Mulți erau torturați fizic, unii au fost uciși, majoritatea au fost jefuiți de bunurile și casele lor și erau supuși în mod constant la insulte și calomnii. Cu toate acestea, musulmanii nu au recurs la război, ci întotdeauna i-au invitat pe idolatri la pace. Când presiunea la care erau expuși de către idolatri a ajuns de nesuportat, musulmanii au migrat în cetatea Yathrib (cunoscută mai târziu ca Medina), unde

era un climat mai liber și mai prietenos, și și-au stabilit propria administrație acolo. Chiar și după ce și-au consolidat astfel propria ordine politică, tot nu au purtat războaie cu idolatrii din Mecca. Când au făcut-o, a fost întotdeauna pe motiv de autoapărare. Valorile morale superioare demonstrate de Profet (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) și de tovarășii lui în timpul acestor războaie inevitabile au rămas în istorie drept cu totul exemplare.

De pildă, cutuma arabă dicta ca oricine era luat prizonier în luptă să fie ucis. Din cauza poruncilor revelate de Allah, însă, Profetul nostru (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) a ordonat ca prizonierii să fie tratați bine și ca musulmanii să-și împartă hrana cu ei. Aceste trăsături ale credincioșilor sunt revelate în versetul 8 al Surat al-Insan: „Ei oferă hrană, în ciuda dragostei lor pentru ea, celor sărmani și orfanilor, și captivilor.” Tot ce li s-a cerut prizonierilor a fost, dacă puteau, să-i învețe să scrie și să citească pe acei musulmani care nu știau să o facă. Dreptatea, curajul și determinarea musulmanilor au fost decisive în convertirea multor triburi arabe la islam; altfel spus, islamul s-a răspândit nu prin război, ci prin virtuțile morale și *taqwa* de care au dat dovadă musulmanii. Un alt exemplu a avut loc în timpul cuceririi Meccăi. Armata islamului a pornit să cucerească Mecca în anul 630 d.Hr. Idolatrii din Mecca erau îngroziți că musulmanii aveau să se răzbune pe ei pentru opresiunea pe care o arătaseră față de aceștia. Potrivit cutumei arabe, toți cei de sex masculin ai unui trib înfrânt în război erau trecuți prin sabie, iar femeile și copiii, înrobiți. Idolatrii din Mecca au fost convinși că asta avea să se întâmple și cu ei. Dar Profetul nostru (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) a declarat să nu fie tratați cu o astfel de răzbunare și nimeni să nu fie forțat să se facă musulman.

Această măreață iertare și toleranță a atras și atenția istoricilor occidentali. De pildă, Micheal Sells, de la Universitatea Haverford, descrie această virtute morală superioară a Profetului (Allah să-l binecuvânteze și să-i dea pacea) spunând că, atunci când a ajuns la Mecca, dincolo de faptul că nu a purces la o răzbunare sângeroasă, i-a îmbrățișat pe locuitorii Meccăi, care făceau război cu el și se chinuiau să-l omoare de trei ani. Sells mai adaugă și că această atitudine a stârnit o mare admirație printre oamenii vremii și conchide că, din acest motiv, în întemeierea unei religii a existat o măreață bunăvoință,

o extraordinară amabilitate și compasiune (*Islam Empire of Faith; An Empires Special*, PBS Home Video).

Un autor creștin numit dr. David Reagan tocmai a publicat un review foarte critic al câtorva din lucrurile scrise de mine. În critica lui, pretinde că sunt „foarte înșelător” când afirm că credința în Mahdi nu este exclusiv a šiitilor, ci și a unei părți însemnate dintre suniți. Dr. Reagan declară apoi că suniții nu îl așteaptă pe Mahdi. Ce i-ați spune dvs. dr. Reagan? Din experiența dvs., cât la sută dintre suniți cred, în general, în Mahdi?

Potrivit credinței sunitice (în școlile Hanafi, Hanbali, Shafi’I și Maliki), este un articol de credință absolut și unanim că Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va veni, că Profetul Isus (pacea fie cu el) va coborî din cer și va insista ca Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) să acționeze ca imam al său. Este perfect normal pentru cei care nu sunt suniți și care resping hadith-urile să nege și venirea Profetului Isus (pacea fie cu el) și credința în Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Dar niciunul dintre *ulama* (erudiții) suniți nu au respins vreodată venirea Profetului Isus și a lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu ei), ci toți au căzut de acord, în unanimitate, asupra subiectului, vreme de sute de ani. Erudiții noștri sunt în „deplin acord” în transmiterea acestui adevăr către musulmani. De exemplu, marele Imam Abu Hanifa, fondatorul școlii mele, revelează că venirea Profetului Isus și apariția lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu ei) sunt chestiuni „care nu este cu puțință să fie tăgăduite”.

Apariția lui Dajjal și a lui Gog și Magog, răsăritul soarelui în Vest, coborârea din cer a Profetului Isus (pacea fie cu el) și toate celelalte rapoarte vrednice de crezare ale semnelor prevestitoare ale Zilei Judecății sunt adevărate și inevitabile. Mai sunt și alte semne prevestitoare ale Zilei de Apoi, ca acela al venirii lui Hazrat Mahdi (pacea fie cu el). Toate aceste evenimente raportate în relatări vrednice de crezare sunt adevărate și se vor întâmpla (în traducerea lui Fiqhi Aqbar, *The Great Imam Abu Hanifa*, editată de Ali Riza Kaşeli, pag. 99).

Marele Imam Abu Hanifa, fondatorul școlii mele, Imam Hanbal, fondatorul școlii Hanbali, Imam Malik, fondatorul școlii Maliki, și Imam Shafi, fondatoul școlii Shafi’i, au declarat cu toții că Profetul

Isus (pacea fie cu el) va reveni pe pământ și că Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va apărea. Acești imami ai celor patru școli sunitice sunt toți prezentatori ai legii islamice. În plus, toți marii erudiți islamici au spus că valorile morale islamice vor predomina în lume în vremurile sfârșitului, că Profetul Isus (pacea fie cu el) se va întoarce și că Hazrat Mahdi (pacea fie cu el) va apărea. Musulmanii suniți, urmând calea acestor mari învățați, cred, în chip firesc, în venirea lui Hazrat Mahdi și a Profetului Isus (pacea fie cu ei). Este imposibil ca vreun sunit să creadă sau să afirme altceva.

BIBLIOGRAFIE

Abdullah, Mohammad. *Islam, Jesus, Mehdi, Qadiyanis, and Doomsday*. New Delhi: Adam, 2004.

Ahmed, Akbar. „Islam Under Seige,” *The Globalist*, July 20, 2003, <http://www.theglobalist.com/DBWeb/printStoryId.aspx?StoryId=3319>.

Al-Araby, Abduallah. *The Islamization of America*. Los Angeles: The Pen vs. the Sword, 2003.

———. „Lying in Islam.” *Islam Review*, available online at <http://www.islamreview.com/articles/lying.shtml>.

Al-Buti, Dr. Muhammad Sa’id Ramadan. *Jurisprudence in Muhammad’s Biography*, 7th ed., 134, <http://www.secularislam.org/jihad/exegesis.htm>

Al-Misri, Ahmad ibn Naqib. *The Reliance of the Traveller and Tools of the Worshipper, a Classic Manual of Islamic Sacred Law*. Translated by Noah Ha Mim Keller. Beltsville, Maryland: Amana Publications, revised 1994.

Al-Sadr, Muhammad Baqir, and Murtada Mutahhari. *The Awaited Savior*. Karachi: Islamic Seminary Publications.

Amini, Ibrahim. *Al-Imam Al-Mahdi: The Just Leader of Humanity*. Translated by Dr. Abdulaziz Abdulhussein Sachedina. Qum, Iran: Anasaryan Publications, 1997, available online at: <http://al-islam.org/mahdi/nontl/Toc.htm>.

Armstrong, Karen. *Muhammad: A Biography of the Prophet*. New York: HarperCollins Books, 1993.

At-Tabari. *The History of at-Tabari (Ta’rikh al-rasul wa’l-muluk)*. Vol. 11, *The Challenge to the Empires*. Translated by K.Y. Blankinship.

SUNY series in Near Eastern Studies, Bibliotheca Persica. Albany: State University of New York Press, 1993, p. 44–45 as quoted in http://www.muhammadanism.com/Islam/islam_beheading.pdf.

Boyer, Paul. *When Time Shall Be No More: Prophecy Belief in Modern American Culture*. Cambridge: Belknap Press, 1994.

Brother Andrew. *Light Force*. Grand Rapids: Fleming H. Revell, 2004.

Chesler, Phyllis. *The New Anti-Semitism*. Jossey Bass, 2003.

Duin, Julia. „Beheadings Allowed by Islam but Only in Extreme Situation.” *Washington Times*, June 24, 2004.

Elliot, Michael. „The Semiotics of Saddam.” *Time Magazine*, December 29, 2003.

Farah, Joseph. „IslamicTerror.com? Muslim Web sites in West Defend Bin Laden, Call for ‘5th Column.’” *WorldNetDaily*, November 13, 2001.

Gabriel, Mark A. *Islam and the Jews, The Unfinished Battle*. Lake Mary, Florida: Charisma House, 2003.

———. *Jesus and Muhammad*. Lake Mary, Florida: Charisma House, 2004.

Gilcrest, John. *Jesus to the Muslims*. Benoni, Republic of South Africa: 1986. Graham, Dee L.R., Edna Rawlings, and Nelly Rimini. „The Stockholm Syndrome: Not Just For Hostages.” Available at <http://www.yahoodi.com/peace/stockholm.html#howwel>.

Guillaume, A. *The Life of Muhammad*. New York: Oxford University Press, 2001.

Henry, Matthew. *Matthew Henry Complete Commentary on the Whole Bible*. Henrickson, 1991.

Hitchcock, Mark. *The Coming Islamic Invasion of Israel*. Sisters, Oregon: Multnomah, 2002.

Hogan, Susan. „Drawn to Islam.” *Dallas Morning News*, November 3, 2001.

Izzat, Muhammad ibn and Muhammad 'Arif. *Al Mahdi and the End of Time*. London: Dar Al-Taqwa, 1997.

Jenkins, Phillip. *The Next Christendom, The Coming of Global Christianity*. New York: Oxford University Press, 2002.

Josephus, Flavius. *Wars of the Jews, The New Complete Works of Josephus*. Translated by William Whiston. Paul L. Maier, Kregel Academic & Professional, 1999.

Joyner, Rick. *Shadows of Things to Come*. Nashville: Thomas Nelson, 2001.

Kabbani, Shaykh Muhammad Hisham. *The Approach of Armageddon? An Islamic Perspective*. Canada: Supreme Muslim Council of America, 2003.

Kathir, Ibn. *The Signs Before the Day of Judgement*. London: Dar Al-Taqwa, 1991.

Kelani, Abdulrahman. *The Last Apocalypse, An Islamic Perspective*. Fustat, 2003.

Khaldun, Ibn. *The Muqaddimah*. Translated by Franz Rosenthal. New York: Pantheon Books, Inc., 1958.

Mallouhi, Christine A. *Waging Peace on Islam*. Downers Grove, IL: Intervarsity, 2000.

Massie, Mychal. „Peaceful Religion Is Not Spelled I-s-l-a-m.” *WorldNetDaily*, May 25, 2004.

McDowell, Bruce A. and Anees Zaka. *Muslims and Christians at the Table*. Phillipsburg, NJ: P&R Publishing, 1999.

Mostaghim, Ramin. „Ruling Shiites' Influence Eroded by Other Faiths.” Inter Press Service News Agency, May 5, 2004.

Pawson, David. *The Challenge of Islam to Christians*. London: Hodder and Stoughton, 2003.

———. *When Jesus Returns*. London: Hodder and Stoughton, 1995.

Philips, Abu Ameenah Bilal. *Ad-Dajjal, the Antichrist*. Alexandria: Soundknowledge Audio Publishers, 2001.

Pipes, Daniel. „CAIR: ‘Moderate’ Friends of Terror.” *New York Post*, April 22, 2002.

———. „The Danger Within: Militant Islam in America.” *Commentary Magazine*, November 2001.

R’ad, Kamran. *Freemasons and Dajjal*. London: Islamic Academy, 2003.

Rubin, George E. „Letters.” *Commentary Magazine*, May 2000.

Sachedina, Abdulaziz Abdhulhusein. *Islamic Messianism, The Idea of the Mahdi in Twelver Shi’ism*. Albany: State University of New York, 1981.

Shafi, Mufti Mohammad and Mufti Mohammad Rafi Usmani. *Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh*. Karachi: Darul Ishaat, 2000.

Shahid, Samuel. *The Last Trumpet: A Comparative Study of Christian-Islamic Eschatology*. U.S.: Xulon Press, 2005.

Shoebat, Walid. *Why I Left Jihad*. U.S.: Top Executive Media, 2005.

Taheri, Amir. „Chopping Heads.” *New York Post*, May 14, 2004.

Thackston, Wheeler M., ed. and trans. *The Baburnama—Memoirs of Babur, Prince and Emperor*, New York: Oxford University Press, 1996, 188; quoted in Andrew Bostom, „The Sacred Muslim Practice of Beheading.” *FrontPageMagazine.com*, May 13, 2004.

Tyan, E. „Jihad.” *Encyclopaedia of Islam*. 2nd ed. Leiden: Brill, 1965.

Unger, Merrill F. *Beyond The Crystal Ball*. Chicago: Moody Press, 1974.

Van Kampen, Robert. *The Sign*. Wheaton, IL: Crossway, 1992.

Van Natta, Patrick E. and Don Van Natta Jr. „Militants in Europe

Openly Call for Jihad and the Rule of Islam." *New York Times*, April 26, 2004.

Veliankode, Sideeque M.A. *Doomsday Portents and Prophecies*. Scarborough, Canada, 1999.

Whittell, Giles, „Allah Came Knocking at My Heart," *Times*, January 7, 2002.

Wilgoren, Jodi. „Islam Attracts Converts by the Thousands, Drawn Before and After Attacks." *New York Times*, October 22, 2001.

Yahya, Harun. *Jesus Will Return*. London: Ta Ha, 2001.

———. *The End Times and the Mahdii*. Clarkesville: Katoons, 2003.

Zwemer, Samuel S. *Islam and the Cross: Selections from „The Apostle to Islam."* Edited by Roger S. Greenway. Phillipsburg: P&R Publishing, 2002.

Zubair Ali, Mohammed Ali Ibn. *Signs of Qiyamah*. Translated by M. Afzal Hoosein Elias. New Delhi: Abdul Naeem, 2004. Available online at <http://members.cox.net/arshad/qiyaama.html>.

EDITURA

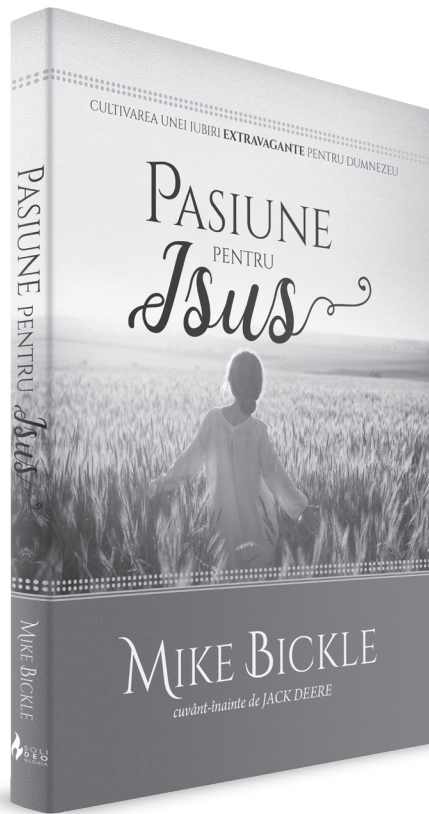
SOLI DEO GLORIA

Îți punem la dispoziție resurse care să te încurajeze să te dezvolti în viața spirituală, precum și să te adâncești mai mult în ceea ce înseamnă mișcarea globală de rugăciune.

www.editurasolideogloria.ro

editura@solideogloria.ro

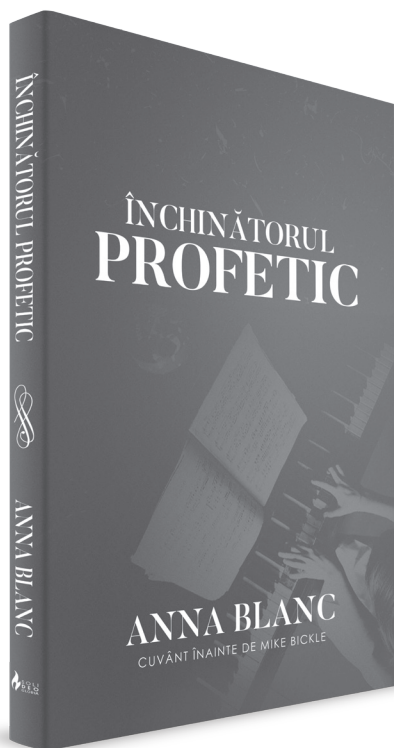
Tel. 0728-878.087

PASIUNE PENTRU ISUS de Mike Bickle

Pentru a experimenta înnoirea spirituală și libertatea, noi trebuie să avem o înțelegere mai profundă cu privire la ceea ce simte Dumnezeu pentru noi și să fim fascinați de frumusețea și iubirea Lui față de noi. Asemenea împăratului David, vom descoperi adevărul despre inima lui Dumnezeu și vom reuși să trăim cum a trăit David, împlinind chemarea lui Dumnezeu în generația noastră.

Pasiune pentru Isus ne vorbește despre legătura puternică și concretă dintre cunoașterea adevărului despre ceea ce simte Dumnezeu pentru tine și trăirea unei vieți pline de pasiune pentru El. Atunci când Duhul Sfânt dorește să trezească în inima ta dragostea față de Isus, El îți descoperă afecțiunea Lui pentru tine. Dumnezeu este bun și afectuos. Întrebarea este cât de multă intimitate cu Dumnezeu îți dorești tu? Cât de pasionat de Isus vrei să fii?

ÎNCHINĂTORUL PROFETIC de Anna Blanc

Închinătorul profetic este o resursă destinată echipării cântăreților profetici și încurajării lor în chemarea pe care o au. Această carte are o abordare instructivă, dar cuprinde, în același timp, și exemple din experiența personală a Annei Blanc, dobândită în anii petrecuți ca închinător profetic și lider de închinare în cadrul International House of Prayer. Atinge, de asemenea, și chestiuni practice ale inimii, oferind îndrumări cu privire la dezvoltarea pe plan muzical, vocal, dar și la aprofundarea în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. Această resursă bogată în instrucțiuni și, totuși, ușor abordabilă se adresează oricărui cântăreț și lider de închinare care este implicat, sau dorește să se implice, într-o casă de rugăciune sau într-o echipă de închinare.

ȘAPTE TÂNJIRI ALE INIMII

de Mike Bickle împreună cu Deborah Hiebert

Dumnezeu a pus tânjiri deosebite în inima fiecărei persoane. Tânjim după frumusețe, după măreție, fascinație, intimitate. Cu toții tânjim să știm că ceilalți se bucură de noi, tânjim să fim dedicați din toată inima și să avem un impact profund și de durată. Mulți dintre noi am fost învățați să respingem astfel de tânjiri. Ni s-a spus că ele nu vin de la Dumnezeu. Problema însă nu stă în aceste tânjiri – ele sunt de la Dumnezeu și nu pot fi negate. Problemele se ivesc atunci când încercăm împlinirea acestor tânjiri legitime prin mijloace greșite.

Numai Dumnezeu ne poate împlini tânjirile care tot de la El vin. Numai Dumnezeu poate împlini cu adevărat cele mai profunde tânjiri ale inimii noastre. Atunci când înțelegem că tânjirile noastre sunt bune și că Dumnezeu dorește să le îplinească, descoperim libertatea și bucuria.

O VIAȚĂ SPIRITUALĂ RADICALĂ
o introducere în lucrarea și trăirea unui înainte-mergător
de Mike Bickle împreună cu Brian Kim

În cartea *O viață spirituală radicală*, Mike Bickle și Brian Kim lansează o chemare profetică pentru Biserica din această generație. Această chemare profetică este susținută prin șapte angajamente practice pentru o viață plină de pasiune pentru Isus și de putere a Duhului Sfânt. Acești pași practici au fost, de-a lungul veacurilor, un element-cheie pentru creșterea spirituală a credincioșilor și sunt necesari celor care nu se vor mulțumi decât cu o trăire radicală pentru Dumnezeu.

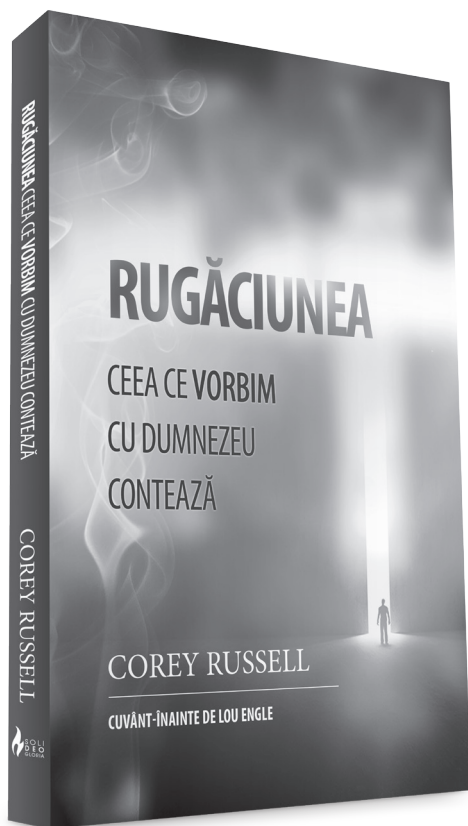

CUM SĂ CREȘTEM ÎN VIAȚA DE RUGĂCIUNE

Ghid practic pentru a sta de vorbă cu Dumnezeu

de Mike Bickle

Rugăciunea este o chemare mareață și un privilegiu extraordinar. Atunci când ești un om al rugăciunii, îplinești cea mai importantă chemare a vieții tale. Gândește-te puțin: poți sta de vorbă cu Dumnezeul Universului, având certitudinea nu doar că te ascultă cu atenție și plin de afecțiune, ci îți și răspunde – descoperindu-și inima față de tine, dându-ți călăuzire, binecuvântându-te în circumstanțele tale și multe altele.

RUGĂCIUNEA – CEEA CE VORBIM
CU DUMNEZEU CONTEAZĂ
de Corey Russell

Știi că, în acest moment, lucrarea pe care o înfăptuiește Isus în cer este mijlocirea? Isus este un Mijlocitor și toți credincioșii sunt invitați să fie parte a acestei înalte chemări în Cristos. În *Rugăciunea – ceea ce vorbim cu Dumnezeu contează*, Corey Russell ne invită să îmbrățișăm această identitate într-un mod proaspăt, arătându-ne în Biblie și în istorie, precum și în ceea ce lucrează Dumnezeu în zilele noastre, că ceea ce conversăm cu Dumnezeu contează cu adevărat.

